

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 56
24 de maig de 2012

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 33, segona i darrera reunió

SUMARI

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la Llei orgànica del poder judicial i la planta i la demarcació judicials (tram. 302-00142/09) p. 3

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a garantir la sostenibilitat del sistema públic de salut (tram. 302-00143/09) p. 12

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació financera del sistema de ciència, recerca i innovació (tram. 302-00144/09) p. 20

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les concessions de peatges a la xarxa de carreteres (tram. 302-00145/09) p. 29

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les darreres mesures del Govern de l'Estat en matèria de salut (tram. 302-00146/09) p. 39

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 33.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Fernando Domínguez García i Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Economia i Coneixement, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat i de Justícia.

La presidenta

Reiniciem la sessió, senyores diputades, senyors diputats, amb el tretzè punt de l'ordre del dia.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la Llei orgànica del poder judicial i la planta i la demarcació judicials (tram. 302-00142/09)

És la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la Llei orgànica del poder judicial i la planta i la demarcació judicials, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula la il·lustríssima senyora Agnès Pardell.

Els faig avinent, per al seu coneixement, que amb relació a aquesta moció la Mesa no ha admès a tràmit una esmena presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que figura al dossier del Ple amb el número de registre 66.081.

(Salvador Milà i Solsona demana per parlar.)

Senyor Milà.

Salvador Milà i Solsona

Molt honorable presidenta, vull demanar a la Mesa que si cal es reuneixi i reconsideri aquesta decisió, que el nostre grup considera del tot inoportuna i a més no ajustada a les normes i procediments d'aquest Parlament. Hi ha una coincidència tant formal com material amb l'objecte de la moció..., que hem presentat, moció que va ser admesa a tràmit per la Mesa, va ser publicada, consta en el dossier... I hem hagut de conèixer a través del servei de registre que a les 16.50 hores d'ahir un grup parlamentari presenta un document a la Mesa en què demana que es reconsideri això. No respecta el termini d'audiència, no se'n dona trasllat a aquesta formació política, a aquest grup parlamentari, perquè pugui formular alegacions... És un principi fonamental, ja no de la democràcia, sinó del dret administratiu. Ningú pot veure revocada una decisió que l'afavoreix sense ser escoltat prèviament.

I a part d'aquestes aspectes formals hi ha un aspecte material. L'objecte de la nostra esmena fa referència a una part de l'Administració de justícia, que és l'execució de les normes adoptades i de les decisions preses per

l'Administració de justícia. S'até a un principi, principi democràtic. Aquest Parlament té dret a pronunciar-se sobre aquests aspectes d'actualitat que afecten els serveis públics vinculats a la justícia. I va contra una pràctica, que aquesta Mesa en aquesta legislatura ha aplicat, d'una extraordinària flexibilitat a l'hora d'admetre interpretacions del Reglament, com per exemple permetre que els grups que no han fet esmenes s'autoesmenin el seu propi projecte i no passa res, i així tantes i tantes altres qüestions.

Per tant, invocant els principis del dret administratiu i fent reserva de les accions que calguin, demanem que la Mesa, si cal, posposi aquest tema, es reuneixi i tingui per formulat, encara que sigui oralment, un recurs de reposició contra una decisió, per indefensió i perquè va contra els drets parlamentaris.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Senyor Milà...

Salvador Milà i Solsona

(Per raons tècniques no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.) ...a la queixa i a la proposta que li hem presentat per registre, i que crec que li han fet a mans en aquest mateix moment.

La presidenta

Senyor Milà, ahir a la tarda la Mesa es va reunir davant la petició de reconsideració d'un grup, que té tot el dret a demanar-ho. I en el sentit d'aquesta reconsideració es considerava no congruent l'esmena que vostès van presentar ahir al matí, a diferència de les altres esmenes, que eren absolutament congruents amb la interpellació i que vostès van presentar el dia anterior.

Aquesta reconsideració..., vostès van rebre ahir a la tarda la resposta de la Mesa. I és en base als mateixos articles pels quals s'han d'admetre o no les esmenes a les mocions pels quals acceptem aquesta reconsideració i acceptem que, no sent congruent aquesta esmena darrera, referent als centres de Montilivi i Els Tilers, no és procedent en aquesta moció subsegüent a la interpellació, que, com diu el seu títol, queda molt clar que és referent a la planta i demarcació judicials.

Si anem a l'explicació que vostè ha donat, lògicament qualsevol àmbit de la justícia podria entrar aquí. Però no és aquest el cas. I, per tant, entenem que no. I la reconsideració que vostès han presentat sobre la reconsideració ja no es pot admetre, perquè no es pot admetre des de la Mesa una reconsideració sobre una reconsideració. I aquesta és l'última paraula de la Mesa.

Per tant, ja no hi ha res més a dir, i comencem la moció subsegüent a la interpellació, tal com els he dit abans, que és el punt tretzè, i sobre la Llei orgànica del poder judicial i la planta i demarcació judicials.

Per tant, té la paraula la il·lustríssima diputada senyora Agnès Pardell.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

Senyor Turull, no l'havia vist.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. No, perquè Iniciativa diu que un grup ho ha demanat. Ho ha demanat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I aquí, senyor Milà, vostès el que volien era violentar el Reglament del Parlament de Catalunya barrejant naps amb cols, perquè vostè, que en sap perfectament, de dret, sap que el Reglament del Parlament de Catalunya deixa clar que les mocions i les esmenes a les mocions han de tenir a veure amb la interpellació substanciada, i això que vostès presentaven no tenia absolutament res a veure amb la interpellació substanciada.

Per tant, aquí si algú ha volgut violentar el Reglament del Parlament de Catalunya ha estat el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. I, evidentment, davant d'aquesta indefensió nosaltres vam presentar un escrit en què dèiem que tal com estableix el Reglament no es pot acceptar una esmena o una moció que no tingui res a veure amb la interpellació.

(Salvador Milà i Solsona demana per parlar.)

La presidenta

Sí, però trenta segons, eh?

Salvador Milà i Solsona

No, senyora presidenta. En tot cas, el que agrairíem és que hi hagués un principi de congruència en l'actuació dels grups i en l'actuació de la Mesa. Ens agradaria saber si aquest criteri que ha aplicat ara té quelcom a veure amb el precedent en què va ser acceptada una esmena del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència a una moció sobre servei públic educatiu amb relació a la garantia d'equitat, excel·lència i igualtat d'oportunitats del Grup d'Esquerra, cas en què l'esmena no tenia cap relació amb el text –es parlava d'un tema del CAP– i s'hi va incorporar. Si també canviarà el criteri que els grups que no han presentat esmenes a un projecte i que s'autoesmenen..., la Mesa decideixi, sense escoltar ningú, que tenen dret a autoesmenar-se. I, en definitiva, si aplicarem principis d'equitat, de justícia i de política parlamentària. I, efectivament, hi han principis de justícia, però sobretot hi ha un principi d'ètica política, que és que tots tenim els mateixos drets en aquest Parlament, i no perquè un grup controlï la Mesa pot imposar el seu criteri.

La presidenta

Senyor..., li demano que no repeteixi el que acaba de dir.

Salvador Milà i Solsona

Doncs...

La presidenta

Ni cap grup controla la Mesa... La Mesa actua amb equitat –la Mesa actua amb equitat–, i li respondré. En aquesta moció que vostè diu cap grup va demanar reconsideració. Cap grup. Si cap grup demana reconsideració, tampoc la Mesa, si d'entrada no ho ha vist suficientment..., no té per què reconsiderar-ho.

Per tant, dit això, comencem la moció.

Senyora Pardell.

(Remor de veus.)

Agnès Pardell Veà

Presidenta...

La presidenta

Sí.

Agnès Pardell Veà

Puc iniciar la intervenció?

La presidenta

Sí, sí, ja la pot iniciar.

Agnès Pardell Veà

Iniciaré aquesta intervenció referint-me, evidentment, als punts que hem presentat nosaltres en la moció, una moció, evidentment, subsegüent a una interpellació. Però també anuncio que en un moment determinat, que serà en el segon torn d'intervencions, sí que faré referència al conflicte que s'ha produït respecte als tancaments d'aquests centres de justícia juvenil. Però em sembla que aquests centres i tot el que passa amb el model de justícia juvenil requereixen –requereixen– un conjunt d'intervencions parlamentàries que van més enllà del moment actual i del punt actual.

Respecte a la moció, aquesta té un doble objectiu. Primer, fer avançar l'autogovern de Catalunya en matèria de justícia, i en segon lloc evitar que a Catalunya es produeixi tota una cursa d'obstacles d'accés a la justícia, especialment per a les persones més necessitades, que interfereix en el dret efectiu a la tutela judicial.

En tenim un exemple amb la proposta presentada pel Consejo del Poder Judicial que fa referència a les agrupacions dels partits judicials. Nosaltres diem no a aquesta agrupació de partits judicials, i ho fem a través dels punts d'aquesta moció.

El primer punt tracta de desplegar l'article 97 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i exigeix la creació del Consell de Justícia, perquè considerem que precisament ara és el moment, és el moment oportú, atès l'anunci que ha fet el ministre de Justícia de modificar la Llei orgànica del poder judicial, ja que només –i així ho van recomanar els experts en el seu informe després de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut d'autonomia– és a través d'aquesta modi-

ficació de la Llei orgànica del poder judicial que es pot crear aquest consell. Es pot crear aquest consell, i a més a més, i això ens ho hem de plantejar, si el creem li hem de donar unes atribucions. Per això, nosaltres en el primer punt de la moció demanem no només que es creï aquest consell, sinó que se li atribueixin aquelles competències que té reconegudes en l'article 98 de l'Estatut.

Pel que fa al segon punt, aquest ja tracta exactament de les agrupacions dels partits judicials. I aquí el Grup Parlamentari Socialista considera que s'ha de rebutjar la proposta i que s'ha de fer de forma fefaent. Per tant, nosaltres demanem que aquest rebuig es faci a través d'un acord de govern. I volem que es rebutgin les propostes que es fan d'agrupar el Prat de Llobregat, Esplugues de Llobregat, Cornellà de Llobregat, Sant Boi de Llobregat, Santa Coloma de Gramenet, Berga, Igualada, Vilafranca del Penedès, Mollet del Vallès, Vic, Ripoll, Santa Coloma de Farnés, la Bisbal d'Empordà, Balaguer, Cervera, Falset, Valls, Gadesa i Amposta, i que es mantingui en tot moment informats els ajuntaments i els grups parlamentaris.

En el tercer punt el que nosaltres exigim és que no es paralitzin les construccions dels edificis judicials que es duen a terme en aquest moment. I pensem molt especialment en Balaguer, en què hi ha una inversió de 5,5 milions d'euros i que en aquest moment es construeix. Pensàvem que no seria necessari fer aquest punt en una moció ateses les manifestacions que va fer la mateixa consellera en la interpellació que li vàrem presentar, quan ella va manifestar que els equipaments que estan en marxa continuaran i s'acabaran, i es posaran evidentment en ús i en funcionament. Nosaltres demanem que mantingui la seva paraula, perquè ens va sorprendre molt que al dia següent el diari *Segre*, de Lleida, que segurament deu conèixer l'honorable consellera, anunciés que es paralitzava aquest edifici judicial en concret.

Al quart punt es tracta de defensar el nostre autogovern en matèria de justícia. I, per tant, nosaltres demanem que aquí plantegem les nostres propostes respecte a partits judicials, tal com es preveu en l'article 35 de la Llei orgànica del poder judicial i també en l'article 107 del nostre Estatut d'autonomia.

I el cinquè punt proposa uns criteris que considerem que han de ser tinguts en compte pel Govern de la Generalitat a l'hora d'elaborar des de Catalunya la proposta a realitzar i que fan referència precisament a població, que fan referència a càrregues de treball, que fan referència a distància, etcètera.

Per tant, aquesta és la moció que nosaltres presentem, que ens agradaria que comptés amb el suport de tots els grups de la cambra. I hem de dir que s'han presentat vuit esmenes a aquesta moció, tres d'Esquerra Unida i Alternativa i Iniciativa per Catalunya, dues de Convergència i Unió i tres del Partit Popular de Catalunya. D'aquestes tres que ha presentat...

La presidenta

Senyora diputada...

Agnès Pardell Veà

...Iniciativa per Catalunya ja hem vist i hem constatat que no es podrà tractar una d'aquestes esmenes, en la qual nosaltres també tenim un posicionament molt clar...

La presidenta

Senyora diputada!

Agnès Pardell Veà

...pel que fa referència a...

La presidenta

...sobre les esmenes en podrà parlar després.

Agnès Pardell Veà

...aquests centres de justícia juvenil.

Res més.

La presidenta

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà per defensar les esmenes presentades.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable consellera, el nostre grup donarà suport a aquesta moció subsegüent, que ens planteja una vegada més la problemàtica de la justícia a Catalunya, principalment des de la perspectiva de la dotació de la planta i demarcació.

Les nostres esmenes són d'addició i pretenen instar el Govern perquè... Més enllà que sabem les limitacions que l'Estat, el Govern de l'Estat, ha posat als recursos per cobrir les plantes de jutges i fiscals, seria important que quedés ben clar que aquest Govern no consent ni dóna conformitat a això fent que el departament faci arribar —és el que proposa l'afegit número 6— la petició que es cobreixin les places, i si més no que com a mínim es cobreixin les vacants amb els substituïts suficientment formats perquè puguin almenys evitar la situació de no-cobertura de places. Aquest és un tema que cada any s'ha anat produint, i aquest any tenim notícies que ni tan sols es volen cobrir les places vacants, amb substituïts, de magistrats i fiscals.

I el mateix quant a l'addició número 7: que també faci arribar el departament la relació de noves places que es necessiten a Catalunya de forma urgent tant en jutjats com en tribunals.

D'altra part, aquest grup parlamentari ha presentat una altra esmena d'addició d'un punt número 8 amb relació a un aspecte fonamental per nosaltres de l'Administració de justícia entesa com a política social, que és sortir i fer front..., que aquest Parlament es pronun-

ciï contra la decisió inesperada del Govern de tancar els centres d'execució de justícia juvenil –no parlem en aquest cas de tutela, sinó que parlem de compliment de mesures en el cas de justícia juvenil–, una mesura no prevista en els pressupostos, que no està en la memòria dels pressupostos, de què la consellera no ha informat en la seva compareixença, que hem conegut pels mitjans i que no és acompanyada de cap estudi ni de cap justificació.

L'objectiu d'aquesta esmena número 8 era deixar constància que el Parlament demana al Govern que no tanqui aquests centres i que presenti abans, en tot cas, un estudi exhaustiu sobre la situació del conjunt dels centres juvenils de Catalunya, de tots aquells que hi han, també dels centres terapèutics, dels centres assistencials, tant en règim tancat com en règim obert, de la situació del seu personal, de la situació dels interns, de les necessitats previsibles, de com ha evolucionat la plantilla, etcètera. És a dir que allò que es diu *sotto voce*, o com a justificació improvisada, sigui acompanyat d'un estudi realista que ens permeti veure com s'ha de plantejar la justícia juvenil. És un tema d'importància social que pot tenir conseqüències gravíssimes en el benestar dels joves, que pot contribuir a la no-socialització i no-reinserció d'aquests joves, que va en contra del principi de proximitat, que ja ha donat lloc a molts no-retorns. Per tant, considerem que aquest és un tema que aquest Parlament no pot eludir.

I, en tot cas, els grups parlamentaris que estiguin d'acord que això no es faci així, és legítim i democràtic que surtin aquí, expressin els motius pels quals no donen suport a l'evitació d'aquesta situació i hi votin en contra. El que han fet ara, el que ha fet avui el Grup Parlamentari de Convergència i Unió de buscar els subterfugis formalistes per intentar excloure això quan altres vegades no apliquen aquests criteris, és la pitjor confessió de culpa i de responsabilitat. Els fa vergonya sortir aquí a dir a l'opinió pública de Catalunya per què volen tancar Montilivi i per què volen tancar Els Tilers. Surtin aquí, no s'amaguin darrere del Reglament, no s'amaguin darrere d'interpretacions absolutament escadusseres i diguin aquí el mateix que vostès diuen quan es reuneixen internament. Que surti també l'alcalde de Figueres i digui el que pensa sobre que es tanqui aquest centre, que surti aquí l'alcalde de Girona i digui què en pensa, o que surti aquí la senyora Elena Ribera com a diputada gironina i que digui el que pensa d'aquesta situació. No tot s'hi val –no tot s'hi val.

Les necessitats de la justícia són unes, i aquest Parlament s'ha de pronunciar. La societat catalana, els funcionaris i els familiars esperen que aquest Parlament digui quelcom. I ho continuarem dient, però aquesta és una bona ocasió. Quan parlem de justícia, que és un servei integral que va des de la investigació, l'enjudiciament i l'execució –això és el que diu la Constitució–, en podem parlar. De tantes coses parlem d'aquest..., daixò. Parlem tant de l'accés motoritzat com de la regulació dels ports i carreteres en un sol text. Doncs aquí tenim dret a parlar d'això, i nosaltres en continuarem parlant i demanarem que es defineixin. I interpretem avui la seva oposició a tractar-ho

com una declaració de bel·ligerància respecte a un sector que els demana que reconsiderin la mesura, que considerin els greuges que pot causar, que no improvisin i que tinguin un pla de justícia juvenil realista, perquè aquest és un sector amb què no es pot jugar. És un sector socialment sensible que la nostra societat pagarà d'aquí a poc temps en termes de violència...

La presidenta

Senyor diputat...

Salvador Milà i Solsona

...en termes de manca d'integració.

Gràcies, senyora presidenta. I reitero la protesta del nostre grup parlamentari pel que considerem una actuació absolutament injusta.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula a continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la diputada senyora Elena Ribera.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies. Bé, per un moment pensava que estàvem en una altra interpellació i en una altra moció. La moció de què parlem avui és de la interpellació al Govern sobre la Llei orgànica del poder judicial i la planta i la demarcació judicials, i és sobre això que el nostre grup ha presentat esmenes i és sobre això que ens posicionarem.

Respecte de la proposta que ens fa el Partit Socialista amb relació a la necessitat de tirar endavant els dictats estatutaris, de demanar la creació del Consell de Justícia, i en general, respecte de la Llei de la demarcació i planta, respecte de no parilitzar edificis judicials que estiguin en la fase de construcció en els municipis afectats per la proposta d'agrupació de partits judicials, respecte d'exercir les competències que té atribuïdes la Generalitat de Catalunya pel que fa a la demarcació, planta i capitalitats judicials, respecte a tenir en compte els criteris que surten del llibre verd de justícia, en què va participar tot el món jurídic per tal que es facin aquestes propostes de demarcació, ja va contestar la consellera en la interpellació, i nosaltres ratifiquem que en aquesta línia és en la que treballa el departament..., que trobàvem que era oportuna aquesta interpellació, perquè el que fa és donar suport a l'acció del Govern respecte d'accions que ja estaven iniciades des del principi de la legislatura, que han portat a converses des del Departament de Justícia amb el ministeri, primer socialista i ara del Govern del PP, en la línia de defensar el que és propi de Catalunya –les seves competències, la seva gent, la demarcació i planta, els seus jutjats.

I en aquesta línia va fer les manifestacions la consellera, s'ha ratificat públicament i ho va ratificar també en el plenari, a més de pels mitjans de comunicació i

a través de converses amb els alcaldes als quals lògicament la proposta, l'estudi del *consejo*, havia generat una lògica inquietud, que des del Departament de Justícia, per descomptat, no es vol contribuir a fomentar, sinó tot el contrari: que els alcaldes de tot Catalunya sàpiguen que tenen el Departament de Justícia al seu costat i que de la seva mà avançarem cap endavant reclamant el que ens és propi sense anar contra ningú, però defensant el territori en la mesura de les nostres forces, que són totes, per defensar el que és propi de Catalunya. I, sobretot, també, i no ho volem oblidar, perquè forma part d'aquest ADN també del Govern, que el justiciable pugui accedir a la justícia defensant el dret a la tutela judicial efectiva, que per nosaltres és primordial.

En aquesta línia, nosaltres no posarem cap inconvenient perquè aquesta moció tiri endavant. També acceptarem aquelles esmenes d'Iniciativa que tenen relació amb el que es planteja en aquesta ocasió. Però és evident que nosaltres ens vam veure en l'obligació de demanar a la Mesa que revisés el seu criteri, perquè era contrari al que estableix el Reglament, que no es poden presentar esmenes que no tenen res a veure. No podem fer bona aquella dita que aprofitem que el Pisuerga passa per Valladolid, perquè aquí no hi havia ni Pisuerga ni Valladolid. Es va voler fer venir exprés. Per tant, no tot s'hi val, senyor Milà. I, sobretot, el que hem de tenir en compte és que no podem utilitzar els interessos de les persones que pateixen, dels col·lectius que es veuen sotmesos a uns ajustaments del Govern provocats no pel Govern de Convergència i Unió, per fer-los venir als nostres interessos polítics i per posar en descàrrec aquesta cambra, inclús la seva Mesa. Convergència i Unió això no ho acceptarà. Vostès, amb el Reglament a la mà, tenen molts articles per poder parlar d'aquest tema. A Convergència i Unió ningú –Elena Ribera, la diputada que els parla, ja que ha fet al·lusió a mi directament– no s'ha d'amagar de res; la consellera tampoc, no ho ha fet mai; ni l'alcalde de Girona ni l'alcalde de Figueres, de qui parlo en nom seu, perquè tots defensem el millor per a Catalunya, el millor per als menors, i estem molt convençuts que fem tot el possible per salvaguardar l'estat del benestar i perquè els menors es puguin reinserir.

Moltes gràcies.

Una qüestió respecte de l'esmena, presidenta. Nosaltres hem transaccionat amb el Grup Socialista a l'efecte que pugui donar-se lloc a tirar endavant..., en el sentit positiu que caracteritza Convergència i Unió, i a aquest efecte retirem l'esmena número 2 nostra, que fa referència al punt tercer, perquè entenem que de la manera que està redactada pel Partit Socialista la podem acceptar perfectament, ja que va en la línia del que va dir la consellera, que es continuarien tots els edificis judicials i que per descomptat no se'n parilitzarà cap perquè estigui afectat per una proposta d'agrupació de partits judicials d'un òrgan que d'entrada només el que havia fet era un estudi que no tenia una altra transcendència a nivell polític o de govern.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyora presidenta. Consellera, si del que es tracta és de treballar per l'establiment dels consells de justícia en el marc de la reforma de la Llei orgànica del poder judicial, nosaltres compartim aquest objectiu, sempre que es plantegi amb rigor jurídic i des d'una perspectiva legal i constitucional. Però vostè, senyora Pardell, no fa això. I per aquesta raó nosaltres hem plantejat una esmena que té per objectiu treballar per la implantació d'aquests consells de justícia d'acord amb la llei i la doctrina del Tribunal Constitucional.

I per això ens sobta molt, senyora Pardell, que vostè, precisament vostè, plantegi un redactat amb tan poc rigor jurídic. I és per això que nosaltres, lamentablement –lamentablement–, haurem de votar en contra del seu redactat. És cert –és cert. És cert que té molt poc rigor jurídic, el text que vostès han plantejat.

En segon lloc, perquè quedi clar: no compartim la proposta del Consell General del Poder Judicial d'agrupació dels partits judicials de Catalunya. No donarem suport a aquesta proposta del consell que s'ha presentat. Per diverses consideracions. En primer lloc, senyora Ribera, vostè no se n'assabenta. No és una proposta del Govern. Vostè..., és que ha de criticar, vingui a tomb o no, el Partit Popular. No és una proposta del Govern. No és el criteri del Govern, i el ministre ho ha deixat molt clar. És un informe del Consell General del Poder Judicial, i el ministeri rep informes com aquest i en rep d'altres, com pot ser el de l'Associació Professional de la Magistratura o el de fundacions com l'editora del diari *La Ley*. Per tant, rep molts informes. No és el posicionament del Govern.

En segon lloc, el mateix consell ja ho manifesta: és un informe que ha de provocar la reflexió, i per tant és modificable. Reconeix que és perfectament modificable, aquest informe.

I ara el tràmit que correspon és donar trasllat a les sales de govern del Tribunal Superior de Justícia perquè puguin dir... Ho diu a la pàgina web del mateix consell, no em digui que no, senyora Ribera. Llegeixi's la pàgina web del mateix consell i vostè s'informarà.

En tercer lloc, aquest informe ha estat elaborat per quatre vocals del Consell General del Poder Judicial. Aprovat pel seu Ple, però elaborat per quatre vocals, dels quals tres van ser nomenats a proposta del Partit Socialista.

A continuació, escoltin, hi ha un acord del 2 de desembre de 2010 del Ple del Congrés, votat pel Partit Socialista, on es diu textualment: «El Congreso de los Diputados insta al Consejo General del Poder Judicial a colaborar con el Gobierno en la reforma de la Ley de demarcación y planta judicial mediante la elaboración de los oportunos informes.» Conclusió: aquest és un informe que en el seu dia va demanar el Partit Socialista.

lista mitjançant un acord del Congrés dels Diputats. I aquesta és la realitat del que ens trobem.

Finalment, programa electoral del Partit Socialista. Diu: «Promoveremos una reforma de la planta judicial en consonancia con las necesidades actuales de la sociedad española, desarrollando las directrices señaladas por la comisión nombrada al efecto en 2009.» Això és al que vostès van comprometre's amb els ciutadans les passades eleccions generals.

Dit això, compartim els punts 3, 5 i 6, i especialment el 6, que hem transaccionat amb el Grup Socialista. I, per tant, nosaltres a aquests punts els donarem suport.

Respecte al punt 4, escolti, ningú posa en dubte l'autogovern de Catalunya. Les competències en aquest àmbit del Govern de la Generalitat són les que són: les reflectides en l'Estatut d'autonomia i referendades amb la sentència del Tribunal Constitucional. En aquest sentit, són que el Govern de la Generalitat cada cinc anys ha de fer una proposta de revisió de demarcació i planta judicial, i amb el benentès que la competència per a la seva aprovació correspon al Govern de l'Estat, al Congrés de Diputats, i a la Generalitat li poden correspondre aquelles modificacions que no comportin modificació legislativa. Aquestes són les competències que són, i aquí ningú les ha posat en dubte, en aquest sentit. Per tant, quan parlem i fem aquestes «soflames» de l'autogovern, ningú el posa en dubte. L'Estatut diu el que diu, i per tant aquestes són les competències que són.

Per finalitzar, respecte a les dues esmenes d'Iniciativa que he entès que la senyora Pardell acceptava i incorporava en la moció, sobre la cobertura de les places de jutges i fiscals a Catalunya, nosaltres hi estem d'acord, eh?, i entenem que el Departament de Justícia de forma permanent..., i la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de forma permanent fa aquest treball que se li demana que faci en aquests dos punts. Ho entenem. I aquí tenim la consellera, i em pot desmentir si constantment no fan aquest treball. Per tant, entenem que es demana fer una cosa que ja es fa.

Però, dit això, nosaltres donarem suport a aquests dos punts amb un aclariment, i que quedi clar, senyor Milà: cobertura de places de fiscals i jutges, totes les que es puguin en el marc de les disponibilitats pressupostàries. (Pausa.) Sí, senyor Milà. Miri, senyor... Escolti, aquesta és la nostra interpretació. Li dic, senyor Milà..., perquè jo entenc que vostè entendreà això perfectament. Perquè pensar que tots els dèficits de cobertura de jutges i fiscals a Catalunya, que són històrics a casa nostra, es resoldran en l'exercici pressupostari més restrictiu per la crisi econòmica, fer aquest plantejament, senyor Milà, és o fer política ficció o entendre la política d'una forma poc seriosa. Jo, com que el considero una persona seriosa, entenc que la seva proposta està en el marc de les disponibilitats pressupostàries i del realisme. Si no, em defraudarà, senyor Milà.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula en primer lloc l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable consellera, il·lustres diputats i diputades, la proposta de demarcació i planta judicial és competència de la Generalitat de Catalunya. Això és recollit en l'article 35.2 de la Llei orgànica del poder judicial i en el 107.1 de l'Estatut de Catalunya. I, per tant, el Consejo General del Poder Judicial no ens pot dir com s'han de repartir, de quina manera, els partits judicials de Catalunya. Per tant, estic d'acord que el que cal és rebutjar qualsevol vulneració competencial, i aquest Parlament faria bé de recordar al Consejo General del Poder Judicial que no pot definir la demarcació judicial de Catalunya.

Ara bé, com el *consejo de ministros* ha aprovat la creació d'una comissió institucional perquè elabori un text articulat per fer una nova Llei orgànica del poder judicial i una nova Llei de demarcació i planta judicial, jo crec que faríem bé d'estar atents a aquesta situació, perquè, home!, ja tenim certs antecedents de les ingerències del Govern espanyol en les competències de Catalunya. Per tant, en aquest sentit jo crec que faríem bé d'estar atents a aquesta qüestió. I la millor manera d'estar-hi atents és que la consellera del Departament de Justícia potser s'avancés a aquesta situació, i si cal definir o cal modificar els partits judicials de Catalunya que fes una proposta, i si tingués l'aprovació de la majoria d'aquest Parlament aleshores portar-la a terme.

Gràcies, il·lustres diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Molt honorable presidenta, il·lustres diputades i diputats, i honorable consellera de Justícia, donarem suport a aquesta moció, tal com està redactada o amb les modificacions que s'hi integrin, sobre la base d'un criteri, i és que, en fi, el Consell General del Poder Judicial, en aquests cas –no quatre vocals, perquè va aprovar-ho el plenari–, funciona inspirat per l'Esperit Sant. És la expressió que s'utilitza allà. Tots els governs, tant el Govern del Partit Popular com els governs del Partit Socialista, quan el ministre o el president del Govern consideren que hi ha una mesura que pot ser mal rebuda per l'opinió pública el que fan és que aquesta feina bruta la faci el Consell General del Poder Judicial. Llancen la proposta, funciona com a globus sonda. Que és rebuda amb una certa poca resistència? Llavors el ministeri, tant del popular com del socialista... No, no em miri així, perquè aquí és el joc institucional espanyol, que es basa en aquestes coses. Llavors diuen: «Com que el Consell General del Poder Judicial ens ha proposat això, ho tirem en-

davant.» En el cas que no: «No, no, això el Consell General del Poder Judicial, per nosaltres representació del poble espanyol..., veiem no que és una mesura que no s'hagi de fer.»

Per tant, en quina fase estem ara? En la fase de globus sonda per a veure quin grau de resistència es planteja en el món polític, professional, respecte a aquest, diguem-ne, desmantellament de la xarxa judicial sobre la base de jutjats de proximitat. Per aquesta raó és important que aquí diguem que no estem d'acord amb aquesta qüestió..., simplement a efectes que el ministeri, és a dir, l'Esperit Sant inspirador actual, vegi que aquest cost d'haver proposat això se'l mengi el Consell General del Poder Judicial i el ministre Gallardón quedi completament net com una patena. És la raó per la qual votariem a favor d'aquesta mesura.

Però no puc estar-me'n de dir aquí..., s'han dit algunes coses, de coherència, etcètera. En fi, a veure, si la Mesa del Parlament apliqués el mateix criteri sempre, tindria *autoritas*. Com que la Mesa del Parlament el que fa és aplicar-lo segons el criteri de Convergència i Unió, només té *potestas*. Perquè, és clar, quina coherència hi ha entre el primer punt de la moció i els altres? Quina coherència hi ha quan s'admeten unes lleis òmnibus que no tenen cap coherència interna –per això mateix s'anomenen «òmnibus»– en el seu continuïtat? Quina coherència hi ha que segons qui presenti l'esmena a la moció, bé siguin els amics, coneguts, saludats o protegits en aquella temporadeta, s'accepti i en canvi si ve de cara dels proscrits –en fi, estem si fa no fa en la mateixa llista– llavors no s'accepti?

Quan Convergència i Unió aplica en la Mesa la llei de l'embut no s'escudin en les institucions. El que fan és política sectària, partidària, a través de la Mesa. I, per tant, aquesta moció i aquestes esmenes a la moció haurien de ser o totes admeses o totes rebutjades, perquè el que no s'hi val és aplicar regles diferents segons ho presenti el Grup Socialista, o el Grup d'Esquerra, o el Grup Popular, o, no cal dir-ho, el Grup de Convergència o el Grup d'Iniciativa.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gràcies, presidenta. *Consellera*, diputadas, diputados, la posició de Ciutadans respecte al punt primer de esta moció, que pretén instar al Govern a la petició al Ministeri de Justícia de la creació del Consell de Justícia, no contarà con nostre vot favorable. Y ello, en primer lugar, porque tal y como se propone, en idénticos términos que en el Estatut, ya fue declarado inconstitucional en la sentencia sobre el Estatut, tanto por lo que hace a la configuración del órgano como por lo que hace a la mayoría de las atribuciones, que también fueron declaradas inconstitucionales.

En el informe realizado por los expertos encargado por el presidente Montilla a raíz de la sentencia del Tribunal Constitucional, ya se expone que la única manera de regular y establecer este órgano es la de proponer una modificación de la Ley orgánica del poder judicial tramitándola en el Congreso, y así armonizar también con las demás comunidades que también prevén esto este órgano en sus respectivos estatutos.

Respecto al punto segundo, y a fuer de que leeremos con calma la transacción a la que se ha llegado, en principio nuestro punto de vista es que, estando de acuerdo con el rechazo que se plasma, no nos parece adecuado cómo se plasma este rechazo, pues es palmario que ni este informe o estudio que ha hecho el Consejo General del Poder Judicial es vinculante ni el consejo tienen competencias para la iniciativa legislativa para la demarcación y planta. No siendo vinculante, creemos que es más adecuado que la Generalitat ejerza efectivamente sus competencias, tal y como se prevé en los artículos 107 del Estatut y 35 de la Ley orgánica del poder judicial y se establece en el punto cuarto de esta moción, pero cuando corresponda y en el ejercicio de esas competencias, establecer cuáles son las necesidades de planta más adecuadas para Cataluña en ese momento, pero sin perjuicio de las posiciones que pueda defender la *conselleria* en las conversaciones que está manteniendo con el ministerio y el Consejo General del Poder Judicial.

Respecto al punto 3, votaremos a favor, ya que dichos equipamientos están en marcha, presupuestados. Y, además, en cualquier caso se podrán acomodar...

La presidenta

Senyora diputada, ha d'anar acabant.

Carmen de Rivera i Pla

...a la planta judicial que se determine.

Gracias, presidenta. Treinta segundos. Por último, anunciar nuestro voto favorable al punto quinto de la moción, porque todos los parámetros que se citan de forma abierta han de ser considerados y tenidos en cuenta para establecer la planta que proponga la Generalitat de Catalunya.

Respecto a enmiendas aceptadas, también leeremos con calma las mismas, dadas las necesidades perentorias de jueces y fiscales que hay en Cataluña.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, diputada Pardell, nosaltres, des d'Esquerra Republicana, donarem su-

port a la moció que han presentat, perquè entenem que és oportuna i que és necessària.

Abans, però, d'entrar a valorar el contingut de la moció i el perquè del nostre suport, voldríem fer una prèvia sobre l'esmena no acceptada presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Nosaltres entenem que aquesta esmena hauria d'haver estat acceptada. Per tant, doncs, manifestem la nostra disconformitat amb el criteri que ha pres la Mesa a l'hora de valorar la congruència o la incongruència de l'esmena amb la moció que debatem, sobretot tenint en compte els precedents. La congruència podríem dir que en termes jurídics és un concepte jurídic indeterminat i que, per tant, permet la flexibilitat o la inflexibilitat. I en aquesta legislatura hem vist com en alguns casos la congruència amb les mocions era vista de manera flexible, i per tant s'admetia el debat, i en alguns, pocs, casos, i aquest és un cas concret, aquesta congruència es tractava de manera excessivament inflexible.

Per tant, nosaltres entenem que és una llàstima que no haguem pogut debatre una qüestió important, com és la qüestió del centre de justícia juvenil de Montilivi, que el seu tancament deixarà sense cap centre de justícia juvenil la demarcació de Girona, amb l'afectació que això tindrà sobre els joves i els menors que estan en aquest centre de justícia juvenil, amb els problemes que portarà per a la reinserció d'aquests joves, traient-los i separant-los del seu entorn familiar, separant-los fins i tot dels jutjats de vigilància i de seguiment, on hauran de fer diversos tràmits. I, per tant, entenem que un principi fonamental del nostre sistema penal, com és el de la reinserció, amb mesures com aquesta es posa en entredit, i se suma a altres decisions que entenem que són antieconòmiques, com per exemple la reducció de la jornada del personal de tractament penitenciari, que es fa per estalviar uns diners, però que ens serà molt més cara, perquè s'allargarà la condemna dels interns a les presons catalanes. I, per tant, són aquelles decisions que en teoria es fan per estalviar –ens han dit en aquest cas 4 milions d'euros, que després, al final, probablement seran 2 milions d'euros– i que acabaran sent més cares també en termes pressupostaris, més enllà que seran també més costoses en termes socials i en termes de reinserció.

Anant al contingut de la moció, sobre el primer punt, nosaltres hi donarem suport. Creiem que és una necessitat, la creació del Consell de Justícia de Catalunya, perquè un exemple ben clar és aquesta proposta de modificació de la planta judicial a Catalunya, que està feta potser des d'una visió molt central, molt «mesetària», diguem-ho així, però que si hi hagués un consell de justícia de Catalunya que pogués, en aquesta i en moltes de les altres qüestions on pot actuar..., realment parlaríem d'unes propostes molt diferents i que podrien ser rebudes de manera molt diferent. L'Administració de justícia o poder judicial és la peça que s'ha descentralitzat, menys a l'Estat espanyol des del 1978. Per tant, entenem que és una assignatura pendent.

També estem d'acord a rebutjar la proposta d'agrupacions de partits judicials a Catalunya, que faria pas-

sar de quaranta-nou a vint-i-nou els partits judicials. És cert que aquesta és una proposta del Consell General del Poder Judicial que ara es trasllada també a aquests jutjats, que podran fer les seves observacions pertinents, que es fa, segons es diu, per afavorir l'agilitat de l'Administració de justícia, però nosaltres entenem que és una proposta que no té en compte quina és la realitat de la càrrega de feina, de la població que han d'atendre, del paper que tenen aquests jutjats al nostre país.

I també estem d'acord que el Govern de la Generalitat ha d'actuar. I ha d'actuar rebutjant aquesta proposta, com s'ha fet en declaracions als mitjans de comunicació, però també ho ha de fer, entenem nosaltres, amb un acord de govern, i també ha d'actuar en la mesura de les seves competències per no paralitzar els edificis judicials que estan en construcció per atendre les necessitats d'aquests partits judicials que ara es proposa suprimir.

I, finalment, estem d'acord amb els criteris –evidentment sempre podríem posar-ne algun més, podríem entrar en algun detall, però són els criteris del sentit comú– del que hauria de tenir una nova demarcació de la planta judicial a Catalunya.

Per tant, per aquestes raons, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya donarem suport a la moció presentada pel Grup Socialista.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustríssima senyora Agnès Pardell.

Agnès Pardell Veà

Bé, ja ho he dit, que s'havien presentat vuit esmenes a aquesta moció, i ara diré tot seguit aquelles que nosaltres, com a titulars de la moció, hem acceptat o no acceptem i, per tant, rebutgem.

Acceptem les dues esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que fan referència a noves places de jutges, magistrats i fiscals –abreviant.

Els agraïm també al Grup de Convergència i Unió el fet que hagin retirat l'esmena número 2, que feia referència a continuar la construcció dels edificis judicials, i, per tant, jo estic segura que avui, a Balaguer, estaran contents de sentir aquesta retirada de la moció i la continuïtat de l'edifici judicial.

Hem convingut amb el Grup de Convergència i el Grup del Partit Popular unes transaccions que, en aquest moment, donaré a la Mesa: una que fa referència a l'esmena número 3 del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i l'altra que fa referència al punt 2, i són dues esmenes, una presentada per Convergència i Unió i l'altra presentada pel Grup del Partit Popular, que, finalment, hem transaccionat i que ara lliuro a la Mesa.

I amb aquestes esmenes acceptades o no acceptades i rebutjades, acabaria la meua intervenció respecte a

la moció. Sí que vull fer referència, abans d'acabar, a aquesta al·lusió que m'ha fet el diputat Pere Calbó, respecte a la meua falta de rigor jurídic. Jo li he de dir que... I li llegiré; li llegiré a tot el plenari què és el que diu el punt número 1 de la moció.

El punt número 1 de la moció diu: «Presentar davant del Ministeri de Justícia la petició de creació del Consell de Justícia de Catalunya com òrgan desconcentrat del Consell del Poder Judicial a Catalunya, amb les atribucions que establia l'article 98 de l'Estatut d'autonomia aprovat i referendat pel poble de Catalunya i que s'inclogui a la modificació de la Llei orgànica del poder judicial.» No he fet altra cosa que recollir allò que van dir els experts, que vull citar-los, els juristes que formaven part dels experts que van elaborar l'informe després de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut. Els experts juristes varen ser: Laia Bonet, avui diputada a les files socialistes; el lletrat d'aquest Parlament, professor de dret administratiu, Antoni Bayona; el cap del Gabinet Jurídic de la Generalitat de Catalunya, Jaume Galofré, i el director de l'Institut d'Estudis Autonòmics, Carles Viver Pi-Sunyer. No hem fet altra cosa que recollir –recollir– l'informe que ells van fer i traslladar-lo. Per tant, no sé quina és la falta de rigor jurídic de la qual fa esment el diputat Pere Calbó.

El que sí que he de dir és que, per la seva part, sí que posa de manifest falta de rigor jurídic, perquè justament en la seva esmena...

La presidenta

Senyora Pardell, haurà d'anar acabant.

Agnès Pardell Veà

...gràcies, presidenta; dos segons–, en la seva esmena, resulta que ens diu que hem de rebutjar la proposta de quatre vocals del consell general i jo, ahir mateix, l'adverteixo d'aquesta falta de rigor i li dic: «No són quatre vocals: és el plenari del *consejo*, qui ho ha aprovat.» Per tant, em remeto a aquest rigor jurídic.

I no voldria acabar sense fer esment de la darrera esmena que no ha estat acceptada, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Agraïxo que tingui aquí al president, molt honorable president, i aprofito per dir-li que el posicionament del Grup Parlamentari dels Socialistes és no al tancament dels centres juvenils de Montilivi i no al tancament del centre Els Tilers de Mollet. Nosaltres considerem...

La presidenta

Senyora diputada...

Agnès Pardell Veà

...que s'ha de continuar amb el model de reeducació i reinserció, perquè s'ha demostrat que és un model socialment eficient. Li demano, president, que reconsideri...

La presidenta

Senyora diputada...

Agnès Pardell Veà

...aquest anunci de tancament d'aquests centres perquè, ho repeteixo, socialment són eficients, no econòmicament.

Perdoneu. Gràcies, presidenta.

(*Salvador Milà i Solsona demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Milà.

Salvador Milà i Solsona

Bé, per una part, una contradicció amb el senyor Pere Calbó, respecte a una afirmació que ha fet; però, per una altra, una qüestió de procediment. Tenim coneixement que s'han presentat unes esmenes transaccionals...

La presidenta

Sí.

Salvador Milà i Solsona

...però no tenim coneixement del contingut d'aquestes esmenes. No sé si, d'entre els drets d'aquest grup, estaria poder conèixer el contingut de les transaccions segons la interpretació de la Mesa o... Abans de votar-les. En tot cas, o se'n doni còpia o es llegeixin.

Mentrestant, el senyor Pere Calbó. A veure, perquè ens entenguem, respecte a la interpretació que ha fet el Grup Popular de l'esmena que ha estat acceptada pel grup proponent... Fixi's bé que, amb el tema de la cobertura de les places actualment vacants, senyors del Partit Popular –places ja vacants–, el que estem plantejant és que, com a mínim, es faci el que sempre s'ha fet, que és cobrir-les amb personal substitut. I el problema que tenim enguany és que, malgrat que la partida no es gastarà –la partida ordinària–, tampoc s'aplicarà la partida de substituïts. D'això és del que es queixa, suposo, la conselleria de Justícia, però també el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya; que, mentre no es cobreixen les plantilles definitives, es destinin els recursos a uns substituïts ben preparats. I això no és problema pressupostari, perquè aquesta partida existeix: simplement s'estalvien una partida que figura en els pressupostos. Era per aclarir-ho.

Respecte a l'esmena que havíem... (*Remor de veus.*) Ja acabo, ja. La senyora Elena Ribera, no sé si m'ha semblat interpretar bé...

La presidenta

De moment, senyor Milà, ja passem dels cinquanta segons.

Salvador Milà i Solsona

Simplement que m'ha quedat un dubte: si l'esmena nostra l'acceptaven vostès o l'acceptava el Grup Socialista. L'ha acceptada el Grup Socialista? O bé tenia l'atribució...

La presidenta

Sí, sí. Les esmenes..., les dues esmenes presentades per vostè han estat acceptades pel Grup Socialista i, a més a més, Convergència i Unió també.

Salvador Milà i Solsona

També les accepta? Bé. És una nova facultat del Grup Parlamentari Convergència.

Gràcies. Cada dia aprenem alguna cosa nova.

La presidenta

Ara es distribuïran als portaveus les dues esmenes transaccionals, perquè no coneixen el seu contingut.

(Agnès Pardell Veà demana per parlar.) Trenta segons.

Agnès Pardell Veà

Només seria per aclariment. Que quedi clar que la moció l'ha presentat el Grup Parlamentari Socialista, que és el titular –el Grup Parlamentari Socialista–, i el que passa és que la senyora Ribera, amb aquest esperit que ella té (*rialles en un sector de l'hemicicle*), amb aquest esperit que ella té d'arribar a acords, doncs, a vegades, arriba a aquest punt de dir: «Acceptem la moció.» Doncs, ho havia de dir jo, senyora Elena Ribera, suposo que ja ho sap; ho havia de dir jo, això. (*Remor de veus.*) Però bé. (*L'oradorariu.*) Li agraeixo que s'hagi avançat i que hi hagi aquesta bona entesa, perquè, en definitiva, estem parlant de millorar l'accés a la justícia i el servei públic de la justícia a Catalunya, i tots crec que hem de treballar en aquesta direcció.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Ja tenen les transaccionals? (Pausa.) D'acord.

Passarem a la votació de la moció amb les esmenes incorporades i amb les transaccionals incorporades. Algun grup vol una votació separada o no?

Santi Rodríguez i Serra

El punt número 1.

La presidenta

El punt número 1. Res més, no?

Doncs, votem en primer lloc el punt... Sí, senyor Rivera, també?

Carmen de Rivera i Pla

Presidenta, el número 1, també, votació separada, i del número 4.

La presidenta

U i 4. D'acord. Doncs, passarem a votar, en primer lloc, el punt número 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 107 vots a favor i 18 en contra.

Passarem ara a votar el punt número 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 121 vots a favor, 2 en contra i 2 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 125 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a garantir la sostenibilitat del sistema públic de salut (tram. 302-00143/09)

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a garantir la sostenibilitat del sistema públic de salut, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila. (*Remor de veus.*) Senyora Capdevila, ja pot començar. Senyors diputats i senyores diputades.

Carme Capdevila i Palau

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, aquesta és una moció subsegüent, honorable conseller, que té una clara finalitat; i el que busca i el que pretenem és que el Parlament de Catalunya manifesti la seva disconformitat amb el Reial decret llei, del Govern del Partit Popular, per garantir la sostenibilitat del sistema nacional de salut i millorar-ne la qualitat, aprovat, validat, el dia 17 al Congrés dels Diputats.

Jo he volgut expressar amb la màxima correcció, parlant de disconformitat, quan en realitat el que hauríem de ser molt fermos..., és manifestar el nostre clar rebuig –rebuig– a totes les mesures compreses en el reial decret, perquè, si m'ho permeten, deixin que les enumeri, malgrat que ja ho vaig fer, una part important, en la interpellació.

En primer lloc, perquè és un decret i sense el debat, sense el debat preceptiu, ens hem carregat literalment la Llei de cohesió social i de qualitat del sistema nacional de salut; ens hem carregat la Llei general de salut pública i ens hem carregat la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, dit d'un *decretazo*, sense debat. Això suposa un menyspreu clar a totes les institucions, a la feina dels parlamentaris i, per dir-ho clarament, ho

han fet d'aquesta manera tan ràpida, l'Estat espanyol ho ha fet d'aquesta manera tan ràpida, sobretot per evitar el debat i que la informació de les conseqüències que tindrà aquest decret arribi a la ciutadania.

Si s'hagués fet el seu tràmit a través de llei, que és el que correspon, s'hauria evitat, possiblement, doncs, la invasió competencial i potser –i dic «potser»– s'hauria corregit alguna de les desigualtats que generarà la seva aplicació, la pèrdua de dret i de prestacions vigents en aquests moments.

I creiem necessari que el Parlament i el Govern de la Generalitat manifesti el seu rebuig, tant al procediment que s'ha seguit, com a les mesures establertes. En segon lloc, perquè per la via del decret passem d'un sistema d'accés a tota la ciutadania –a tots els ciutadans i les ciutadanes– a un sistema d'assegurats, i deixem a les portes del sistema nombroses persones que no compleixen els requisits per ser acreditats com a assegurats. La llista és llarga i va més enllà de les raons que va justificar l'honorable conseller durant la interpellació que es va centrar exclusivament en les persones immigrades en situació d'irregularitat administrativa: perquè també afecta els joves; perquè també afecta les treballadores de la llar, que no han cotitzat en la seva vida; perquè també afecta totes aquelles mestresses de casa que no han treballat mai, i que no poden divorciar-se, i que l'exmarit no les vulgui, doncs, a la seva cartilla.

Per tant, estem parlant d'una llista molt llarga. I quines són..., però el que ens ha de preocupar, honorable conseller, diputats i diputades, quines són les conseqüències que l'aplicació d'aquest decret té a Catalunya. Perquè, vostè ho ha dit, honorable conseller, que no deixarà a ningú fora de l'accés del sistema públic de salut, i d'això ens en felicitem tots plegats.

Però, de nou –de nou–, caldrà pagar i assumir el cost, sense que l'Estat ens porti res per aquesta ampliació dels usuaris que no contempla l'Estat espanyol. Per tant, de nou, infrafinançament; de nou, més dèficit sanitari; de nou, més estalvi per a l'Estat espanyol, i, de nou, més despesa per a Catalunya.

En tercer lloc, perquè no podem acceptar, evidentment, que les persones malaltes paguin aquest doble peatge a Catalunya: l'euro per recepta més el copagament per als medicaments i el copagament per al transport sanitari no urgent. Així que hi ha una part, jo entenc que no totes les culpes la Generalitat, en aquest punt sobretot, les pot donar a l'Estat espanyol, perquè aquí sí que hi ha una decisió conscient del Govern de la Generalitat de fer pagar doblement als catalans i a les catalanes.

I jo hi insisteixo: hi ha altres maneres de millorar els ingressos que carregar exclusivament sobre les persones malaltes. Facin cas alguna vegada de les nombroses propostes que Esquerra Republicana ha fet en seu parlamentària de com podem millorar el finançament. I els ho torno a repetir, perquè jo seré molt pesada en aquest tema: recuperin l'impost de successions i donacions, eliminat el 2011, per a les persones més riques de Catalunya, o bé estableixin l'impost sobre dipòsits bancaris, o creïn un impost sobre la generació elèctri-

ca nuclear. No diguin més als catalans i a les catalanes...

La presidenta

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

Carme Capdevila i Palau

Acabo, honorable presidenta. No diguin més als catalans i a les catalanes que no existeix cap més possibilitat per millorar els ingressos i diguin clarament, doncs, que es prefereix aquest doble pagament.

I acabo. En quart lloc, només anomenar que la crisi econòmica i financera no és l'excusa per aplicar les seves polítiques. Aquest reial decret no garanteix mesures d'estalvi necessàries i, en canvi, obre la porta a donar més negoci a tot el sector privat.

Jo espero, espero del Govern fermesa davant de la invasió competencial, espero del Govern fermesa per defensar el sistema sanitari públic, universal i gratuït de salut. Per tant, els demano els seus vots a aquesta proposta de resolució.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'Il·lustre senyor Josep Maria Sabaté.

Josep M. Sabaté Guasch

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, l'esmena que volem incorporar per enriquir –pensem– la moció pretén recuperar un aspecte clau per aconseguir la coresponsabilitat ciutadana amb el sistema sanitari, que és la participació dels ciutadans i agents socials en el dia a dia dels serveis de salut i la seva implicació en les decisions polítiques i estratègiques de salut en el nivell més proper i adequat per aconseguir-ho, que pensem que és el sector sanitari.

L'esmena consta de l'addició d'un nou punt que diu textualment: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a portar a debat els consells de salut de tots i cadascun dels sectors sanitaris, en un termini de tres mesos, les reduccions horàries i els ajustos pressupostaris efectuats en tots i cadascun dels consultoris locals, centres d'atenció primària i serveis d'atenció continuada durant els anys 2011 i 2012 per a la seva ratificació i/o modificació, amb l'objectiu de garantir la qualitat de l'atenció continuada d'urgències a la població i l'accessibilitat als serveis amb equitat territorial.» Cal debatre aquests ajustos al nivell més proper i no ens ha de fer por que la gent participi en les decisions. Estic segur que és capaç d'entendre moltes, moltíssimes coses, els ho puc assegurar.

Mirin, només per un fet molt similar, permetin-me que els expliqui una anècdota que em vaig trobar ahir en arribar a casa, d'una senyora que em va trucar pensant-se que encara podia ajudar-la a solucionar un problema, un lleu problema. I permetin-me que ho expli-

qui, perquè així entendran el motiu de per què parlo de participació al nivell més a prop dels ciutadans.

Una senyora de setanta-cinc anys que havia perdut la visió en un ull i que vivia sola estava atabalada i pendent d'una intervenció de feia mesos, perquè li deien que això de l'ull podia esperar i que no era urgent. Doncs, li va fallar l'equilibri i no va arribar a la barana de l'escala, va caure, es va trencar el genoll i ara estem, després d'una operació, fent rehabilitació. I el problema..., no té res a veure una cosa amb l'altra, però ella se sentia sola i buscava algú que l'escoltés i pogués donar-li, d'alguna forma, resposta a per què li havien passat aquestes coses. I em deia: «Què ha canviat, fill? Què ha canviat que abans arribava a un lloc i podia tenir alguna explicació i ara em diuen que no poden, que m'he d'esperar?» Jo li vaig dir que no es preocupés, que es cuidés, que fes la rehabilitació que li tocava i que tots plegats ens en cuidàrem, i que si ja feia uns quants mesos que estava pendent de l'ull, li ho farien molt aviat. Per tant, necessitem que hi hagin aspectes en la participació ciutadana molt a prop dels centres de decisió. I la gent, li ho asseguro, i el conseller ho sap, està aquí, és capaç d'entendre moltes coses si se li expliquen i es pot participar.

Això és el que ens motiva a voler introduir aquesta esmena a la moció, que compartim i que votarem a favor. Jo crec que per donar credibilitat a totes estes qüestions d'ajustos, de retallades, que diem nosaltres, i perquè, a més a més, se'ns diu, se'ns fa arribar que hi ha una majoria silenciosa –ho diu el president– que accepta determinades coses. Miri, jo crec que el que hem de fer ara, atesa la situació que tenim i els problemes que hi han, per evitar que passin més coses com aquestes és que la gent se senti a prop del seu sistema de salut, més a prop. I ens toca treballar per reconstruir aquesta participació fent fàcils les coses més quotidianes. Com poden dir a aquesta senyora de més de setanta-cinc anys que encara que no hi vegi d'un ull es pot esperar? No, el temps d'espera no és el mateix. Hem d'anar triant i sé que hi han qüestions de criteri de temps d'espera que van millorant, però, tot i així, necessitem espais de participació molt propers que ratifiquen aquestes qüestions. I d'aquí la nostra esmena.

Per donar-li credibilitat, jo crec que és necessari començar per ratificar aquests ajustos i aquestes retallades produïts, que han tingut com a conseqüència, diria, una pèrdua de qualitat de vida d'aquesta majoria silenciosa que –presidenta, permeti'm l'expressió– ens cau per les escales.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustríssim senyor Xavier Crespo.

Xavier Crespo i Llobet

Molt honorable presidenta, honorable conseller, diputats, diputades, respecte a l'aprovació per part del Govern de l'Estat del real decret, nosaltres creiem que cal fer una anàlisi profunda del conjunt de mesures

que el componen i per això, des de la discrepància, la nostra valoració no pot deixar de ser polièdrica.

Coincidim en l'objectiu que persegueix: prendre mesures urgents per garantir la sostenibilitat del sistema nacional de salut. En l'actual marc competencial, hi ha mesures necessàries per introduir més eficiència en el sistema sanitari que només pot dur a terme el Govern de l'Estat. Per això, i malgrat seguir reivindicant la necessitat de corregir el subfinançament crònic de la sanitat espanyola i també la catalana, el moment econòmic actual requereix posar en marxa mesures urgents que assegurin la perdurabilitat del sistema sanitari públic i dels seus principis bàsics. Per tant, coincidim en l'objectiu i la voluntat que guien o haurien de guiar aquest real decret.

Però, en canvi, considerem que erra en el seu camí. Costa de comprendre que una regulació que té com a finalitat bàsica l'eficiència, l'estalvi, transcendeixi tan àmpliament aquest objectiu i arribi a implicar un canvi en el model sanitari. Aquest model, definit mitjançant la Llei general de sanitat impulsada pel ministre Ernest Lluch en el 86, suposava la supressió del model de la Seguretat Social. Aquest model, amb aquest decret queda desconstruït per les noves disposicions. Aquest canvi de model suposa una regressió desafortunada, inacceptable i totalment innecessària. La necessitat d'adequar-se al marc europeu pel que fa a la cobertura dels ciutadans procedents d'altres països i la voluntat de posar fi a determinades situacions d'abús no justifica un canvi de model d'aquesta magnitud. Creiem que l'atenció sanitària als ciutadans d'altres països s'ha de poder garantir per raons humanitàries i de salut pública.

Tal com hem demostrat a Catalunya durant l'últim any, la introducció de mesures d'estalvi i eficiència, reformes i reordenacions, no té per què implicar un canvi en el model públic sanitari, ans al contrari, les accions que hem impulsat al nostre país han tingut com a objectiu preservar i protegir els principis bàsics del nostre sistema de salut: el caràcter públic, la universalitat, la qualitat i l'equitat.

Suposa també, en aquest cas, el decret, un envaiement de les competències autonòmiques pel que fa al reconeixement del dret a l'assistència sanitària. Coincidim en la necessitat d'una racionalització de les prestacions i de la introducció, en determinades prestacions complementàries, de copagaments, sempre que siguin assumibles i no suposin barreres en l'accés als serveis ni que estiguin a col·lectius especialment vulnerables. Cal considerar l'evolució de les fórmules de copagament i passar del model actual basat en la separació entre actius i pensionistes a una fórmula més racional fomentada en el nivell d'ingressos dels ciutadans. Pensem que aquest canvi és positiu.

Cal tenir en compte una sèrie de mesures de caràcter organitzatiu que, injustificablement, s'inclouen en aquest real decret llei que no suposen eficiència ni estalvi i sí intromissió en les competències i capacitats organitzatives de les comunitats autònomes. L'exemple més flagrant és l'estatutització de determinat personal sanitari del sistema públic, que implicarà

més costos i més rigidesa en la gestió dels recursos humans.

Respecte al posicionament del nostre grup, en el primer punt, Esquerra Republicana, el Grup d'Esquerra Republicana ha acceptat una transacció que ve a dir que introduïm «en la manera en què s'ha fet». Venim a dir el que defensava la diputada Capdevila, que la via del decret creiem que no ha estat la més encertada perquè ha impedit la participació. I per aquest motiu nosaltres, en el grup parlamentari a Madrid, hem demanat la creació d'una subcomissió, justament per dir la nostra veu.

Al punt 2 se'ns ha acceptat la nostra esmena, hi votarem a favor.

El punt 3 el rebutgem.

El punt 4 no l'acceptem, perquè vulnera els articles 42.2 i el 23 de l'Estatut.

El punt 5 el rebutgem, perquè realment si hi ha un decret en vigència s'ha de complir i s'ha d'acceptar fins que el Consell de Garanties Estatutàries dictami si hi ha una invasió o no.

El punt sisè el rebutgem.

El punt setè el rebutgem.

Vaig acabant. El punt vuitè també el rebutgem.

Voldria fer una referència al punt del PSC, l'esmena del Grup Socialista: nosaltres creiem que, les decisions preses l'any 2011 i 2012, el temps ha donat la raó que han estat encertades i, per tant, creiem que és parlar del passat. I de cara al futur, aquests consells de salut, doncs, ja prendran les decisions i són els òrgans de participació de tot el sector sanitari.

Tampoc creiem que hagi estat gaire encertat en parlar d'un cas particular, perquè la seva esmena fa més referència a parlar sobre la direcció d'aquest sistema i, en canvi, el cas particular ve a parlar de l'assistència que té o no té aquesta senyora. I creiem que, tant quan governaven vostès com ara, quan governa el Govern de Convergència i Unió, els sanitaris, els tècnics, els metges, les infermeres, aquesta atenció i estar al costat dels malalts continua sent...

La presidenta

Senyor diputat...

Xavier Crespo i Llobet

...la mateixa, la millor i la de màxima qualitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller..., bé, trobo que la moció és una bona oportu-

nitat per mostrar la disconformitat amb el *decretazo* en matèria sanitària. Ho dic en el sentit que, doncs, estic en contra d'aquest *decretazo*, perquè suposa una invasió de competències de la Generalitat en matèria de salut i també perquè aquí a Catalunya hem fet els deures, s'han fet unes retallades en matèria sanitària que han afectat moltes persones. A més a més, han estat unes retallades que no han estat agradables per a ningú, han provocat maldecaps, han provocat molèsties a milers d'usuaris, han provocat manifestacions, malestar social i, home, hem fet els deures i es dona la circumstància que el Govern espanyol encara castiga Catalunya més, malgrat que hem estat uns alumnes avantatjats.

Per tant, el model sanitari català és un model d'èxit, em sembla que aquí hi estem tots d'acord. Hi ha, doncs, una qualitat tant en el servei com en els professionals. Això considerem tots plegats que és indubtable. El que sí que és cert és que aquest servei s'emmarca en una situació deficitària econòmicament i, per tant, s'ha reformulat el sistema per cercar l'eficiència. I això segur que revertirà en els nostres conciutadans. I en aquest aspecte jo sempre he fet confiança a la conselleria de Sanitat.

El que penso que no és acceptable és aquesta ingerència per part del Govern de l'Estat, perquè pot posar en perill aquest model d'èxit, el model sanitari català d'èxit. I, a més, caldria recordar que se n'han beneficiat molts ciutadans d'arreu de l'Estat espanyol, malgrat que hi han moltes comunitats autònomes que no han complert el conveni, tant pel que fa referència a les compensacions sanitàries com a les farmacèutiques.

Recordar, per acabar, que, només reduint un 20 per cent del dèficit fiscal que pateix Catalunya, avui no estariem, doncs, en aquest debat de les retallades en matèria sanitària.

Donaré suport a la moció.

Moltes gràcies, il·lustres diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Senyora presidenta. Consellera, conseller, Solidaritat està d'acord amb la majoria de punts d'aquesta moció, i més que presentar una esmena al darrer punt, preferim explicar per què ens n'abstindrem; a la resta de la moció hi votarem a favor. La principal raó de secundar aquesta moció és, efectivament, per mostrar la nostra disconformitat amb la reforma de l'anomenat *sistema nacional de salut*, amb el Real decreto ley del 16 del 2012, un decret que el PP pretén que garanteixi la sostenibilitat del sistema de salut, però que en molts aspectes es podria dir que la desmantella en part. Aquest és el tipus de decret llei que solen recórrer els governs autoritaris amb premisses, amb poques ganes d'escoltar la societat; comparable, doncs, en alguns aspectes, amb alguna de les lleis òmnibus.

Aquest decret llei vol implantar mesures impopulars, que significaran un pas enrere, que ens portaran als temps anteriors a l'aplicació universal de la cobertura de salut aconseguida per Ernest Lluch l'any 86. I quan dic «impopulars» no vull dir que els governs no n'hagin de prendre, de decisions impopulars; però mai en forma de decrets, que van directament a la línia de flotació dels principis de la societat de benestar i els principis de salut pública universal.

El punt 2 de la moció toca el tema de la invasió competencial. També, pel que fa al sistema de salut, ara que s'estan qüestionant les autonomies i fent-les responsables del dèficit econòmic, es prenen decisions centralitzadores, recorrent a aquelles institucions no transferides, com és la seguretat social dependent del ministeri. Aquí no sols s'està jugant amb la nostra salut, sinó amb una tradició mèdica molt viva al país, que ha mostrat molts elements d'excel·lència, amb una cultura i uns valors associats als dels ciutadans d'aquest país.

I, per acabar, fent una petita referència a per què ens abstindrem del punt 8, no ens oposem a les mesures fiscals i impositives esmentades, concretament en la restitució de l'impost de successions o l'impost sobre dipòsits per buscar un finançament; cap problema, aquí. El que no ens agrada és el tema de l'impost sobre generació elèctrica d'origen nuclear, que massa fàcilment, segons el parer del nostre grup, es podrà convertir en un pretext o una legitimació per al seu manteniment. Hi ha massa precedents d'aquesta mena de recursos amb parany. En conseqüència, doncs, demanem votació separada al punt 8.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, l'Il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. Vicepresidenta, *conseller*, diputados, diputadas, el real decreto confirma una viñeta de El Roto, que decía: «No cumpliremos nuestras promesas pero sí nuestras amenazas.» Las promesas, obviamente, no las cumplió el Partido Popular, pero sí sus amenazas. Pero yo discrepo de una cosa de lo que he escuchado en estas intervenciones, es que lo que más se parece a un partido conservador es otro; y las medidas que propone el Gobierno de España, el Partido Popular, con este decreto, siguen la senda de las que planteó, aprobó y ejecutó el Gobierno de la Generalitat en este año y medio; ni más ni menos. Era una cuestión de capacidad, no de voluntad.

Si hubieran podido, no habrían hecho esto, habrían hecho algo peor. Porque así lo dicen. Claro, yo, escuchando al señor Xavier..., me parece muy bien, pero es que esa es su opinión, porque la del *conseller* y la del *conseller* de Economía..., instaban a endurecer todavía más las condiciones del acceso a la sanidad gratuita y universal en nuestro país. Proponía, por ejemplo, el copago sanitario, cosa que este decreto no incorpora. Entonces, hombre, un poco de honestidad argumen-

tal. En definitiva, este decreto supone una voluntad de desmantelar los principios del sistema nacional de salud –los principios–, que son: la universalidad, la gratuidad de las prestaciones sanitarias y su carácter público. Pero sobre todo, y por eso será inconstitucional, es porque altera un principio, que es el de la universalidad en el acceso, para los ciudadanos nacionales y aquellas personas en situación regular en nuestro país.

Nosotros siempre hemos dicho que no creemos en la sanidad universal «del universo», porque un estado no puede pagar a todo el mundo una sanidad. No puede. Es universal porque los ciudadanos que tienen su condición de ciudadanos españoles y regulares..., debe ser de acceso gratuito. Y esto significa, no un retroceso, no: una involución de un principio, que es el de la universalidad. Y por eso es inconstitucional. Que hay algunas medidas que son buenas es cierto. Por ejemplo, la progresividad en el pago farmacéutico; cosa que este Gobierno, recordemos, no ha hecho, incorporando el euro por receta. Por lo tanto, este es un decreto que, más allá de que pueda tener –ya acabo, presidenta– algunos elementos positivos, afecta y altera –porque dinamita– el principio de universalidad en el acceso a la sanidad pública en nuestro país, y este es el gran drama y este es el verdadero torpedo en la línea de flotación del sistema nacional de salud del conjunto de españoles.

Gracias, presidenta, diputados, diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'Il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, conseller, en primer lloc, manifestar el nostre ple suport a la moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, molt coincident, també, amb la moció que es debatrà d'aquí a una estona, no? Malauradament, ara aquest decret ja ha estat convalidat al Congrés dels Diputats, i com ens té acostumats el Partit Popular, ha fet anar sense contemplacions el rodet de la majoria absoluta sense donar oportunitat ni tan sols a fer esmenes i a debatre.

La síntesi del decret llei és que fa canvis molt importants, canvis de model per uns resultats econòmics petits i incerts. Per nosaltres, l'abaratiment dels costos és l'excusa per canviar d'arrel el sistema sanitari. Perquè si no, per a què és? Què és, això, un nou sacrifici per donar confiança als mercats? Doncs el resultat és que ni confiança als mercats, com es pot veure, ni confiança a la ciutadania, que veu com dia a dia es van fent enrere les seves condicions de vida i treball, com dia a dia reculen les conquestes socials.

Aquest real decret, el que fa és obrir camins incerts per on transitar el sistema sanitari que ens porten al passat. Per exemple, en l'accés al sistema sanitari. Es perd el caràcter universal del sistema; l'accés al sistema sanitari es fa en funció del fet que siguem assegurats, i no com a ciutadans o residents; es torna al

vell *seguro* del Girón de Velasco, no? Cal recordar el que diu la Llei general de salut del 86, que considera la protecció a la salut com a dret per a tots els espanyols o els ciutadans estrangers amb residència a tot el territori nacional. La nova llei, en lloc de protegir els col·lectius més perjudicats per la crisi –immigrants sense papers, joves, dones–, els exclou i els margina de l'assistència sanitària regular. Als que tenen nacionalitat espanyola els fa entrar per la porta del darrere de l'accés a l'assistència si demostren, això sí, que són pobres. Els immigrants, ni això: han d'anar a urgències, i a la llarga això és més perillós i més car.

És un camí enrere en les prestacions. S'ha iniciat el desmantellament del sistema de prestacions; treuen les de més ús i barates –medicaments de suport– o les de poc ús i cares –pròtesis–, les més necessàries per a un bon nivell de qualitat de vida de les persones amb salut més feble. La llei estableix impostos sobre la malaltia a través dels diferents repagaments, que fa recaure la crisi financera en els sectors més empobrits de la societat i en les persones malaltes. I, a més, aquí a Catalunya –a més a més– tenim el doble pagament, o el doble repagament, de l'euro per recepta, que el Govern de la Generalitat, pel que sembla, es nega a eliminar.

Però, a més, el Govern pretén que els pensionistes avancin els diners; avancin..., financin el Govern de l'Estat; avancin els diners i els seran retornats d'aquí sis mesos, amb la qual cosa, això ja em sembla que Déu n'hi do, no?, ja és el «colmo» dels despropòsits, això.

La pregunta a fer és inevitable: i no és millor restablir, ni que sigui parcialment, l'impost de successions que fer pagar un euro per recepta? No seria millor l'impost sobre dipòsits bancaris o sobre les centrals nuclears que fer pagar cinc euros per estades hospitalàries? No seria millor reduir les nombroses deduccions a l'impost de societats, en lloc de fer pagar per les pròtesis, les cadires de rodes o el transport en ambulància? La qüestió és: amb quina autoritat moral es vol mantenir l'euro per recepta, amb quina autoritat moral es proposa –com va fer el conseller Mas-Colell en el seu article– el copagament sanitari, i no es recupera l'impost de successions? Amb cap autoritat.

No es pot demanar sacrificis als sectors més empobrits per la crisi i no demanar cap esforç a les rendes més altes, que –cal recordar-ho– moltes d'elles s'han enriquit amb la crisi. I, evidentment, ja s'ha dit, són unes mesures recentralitzadores que, una vegada més –i malauradament, això no és cap novetat–, ataquen el nostre autogovern, perquè es culpabilitza les comunitats autònomes de la situació econòmica de la sanitat, i no deu ser que tenim un sistema històricament subfinançat, que només destina el 6,5 per cent del PIB a la salut? I no deu ser que hem patit anys de desfiscalització que han afeblit l'estat del benestar? I no deu ser que les farmacèutiques durant massa temps han imposat la seva llei? Aquests creiem que són els problemes, i no les comunitats autònomes.

Per acabar, jo crec que cal fer una reflexió de cap a on anem, no?, de cap a on va el sistema sanitari. I miri, jo crec que el mercat sanitari és el que és. Entre el sec-

tor públic i el sector privat hi ha vasos comunicants; per això, per donar espai al sector privat, cal reduir la competència que li fa el públic. Cal promoure que una part de la població, de les classes mitjanes, se'n vagi cap al sector privat. I aquí ja tenim experiències, del model sanitari del Partit Popular, experiències desastroses –a Madrid, a València i ara a les Illes Balears–, que no han funcionat. Però, malauradament, el que ens sap greu és que Catalunya ha fet la seva aportació, també, a l'afebliment del sistema sanitari, amb les retallades, que han afectat greument la capacitat del nostre sistema, que han incrementat les llistes d'espera i que estan produint l'angoixa i la desmoralització del personal sanitari. Malauradament, aquesta és l'aportació que hem fet, Catalunya, també, a l'afebliment i a la transformació, en negatiu, del sistema sanitari.

Per totes aquestes raons, donem suport a aquesta moció.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable vicepresidenta, honorable conseller Ruiz, il·lustres diputats i diputades, per posicionar el Grup Popular amb relació a la moció d'Esquerra Republicana sobre salut... Bé, el fet d'intervenir pràcticament al final, després de la resta de grups i subgrups parlamentaris, doncs, permet contestar a les diferents manipulacions i a les diferents falsedats que s'han dit sobre el real decret del Ministeri de Sanitat. I vull començar, ja que parlem de salut, vull començar fent, precisament, el diagnòstic de la malaltia; perquè aquí sembla que les esquerres, o fins i tot també alguns de Convergència, s'obliden de quin és el diagnòstic d'aquesta malaltia, i el diagnòstic es diu 16.000 milions d'euros; el diagnòstic es diu 16.000 milions d'euros de la sanitat, de deute que té la sanitat.

Al Govern de l'Estat hem trobat un sistema de salut maltractat, molt maltractat, per vuit anys de governs socialistes que han provocat aquest desorbitat deute. Repeteixo: 16.000 milions d'euros. Aquest és el diagnòstic de la malaltia. I a partir d'aquí, es poden fer diverses coses, i el Govern d'Espanya, el Govern del Partit Popular, hem decidit curar el malalt.

En només cinc mesos de Govern, hem aprovat un conjunt de mesures urgents, com abans es deia, per garantir la sostenibilitat del sistema nacional de salut i per millorar la qualitat i seguretat de les seves prestacions. I dic «urgents» perquè l'excepcionalitat de la crisi, del moment econòmic, social, del país, requereix prendre mesures urgents, i no estar marejant la perdiu, com fa el Govern de Catalunya, que fa divuit mesos que governa i encara ha de posar en marxa moltes d'aquestes mesures. Un dels problemes que tenia el model de salut del país era el famós «turisme sanitari», i al Partit Popular català no ens fa cap por parlar del turisme

sanitari que hi havia en aquest país, i dic «hi havia» perquè el Partit Popular, doncs, precisament, hem legislat en aquest sentit. I vull que escoltin bé les xifres. Els abusos de molts estrangers –els abusos de molts estrangers– ens han costat 1.000 milions d'euros, en un sol any, a causa, precisament, de les operacions, de les visites mèdiques de prop de 700.000 ciutadans estrangers que han vingut a casa nostra a operar-se. I el Partit Popular volem acabar amb aquesta impunitat, i ho diem així d'alt i clar. El Partit Popular volem acabar amb aquesta impunitat.

Volem una clara universalització de la sanitat, i unificar els procediments d'accés a l'assistència per evitar, precisament, el descontrol que suposava que qualsevol persona, sense els requisits legals, i només pel fet d'estar empadronat en aquest país, doncs, qualsevol persona, tingués accés a la sanitat, a la targeta sanitària.

Això havia permès, per exemple, que determinades persones vinguessin al nostre país a obtenir la targeta sanitària, després marxessin al seu país a operar-se i fos la nostra sanitat la que s'hagués de fer càrrec precisament d'aquesta operació. I aquesta és la realitat, i la gent que ens escolta entenen precisament aquest llenguatge, i al Partit Popular volem acabar amb aquesta impunitat.

Però vull parlar també de l'actitud de Convergència i Unió, el doble o triple joc, o ja no sé quin joc que han fet i que estan fent Convergència i Unió. Diuen una cosa i apliquen una tisora a Catalunya; se'n van al Consell Interterritorial de Salut de fa pocs dies i surten encantats de la vida amb les mesures de la ministra Mato, i arriba el dia de la votació, dijous passat al Congrés dels Diputats, i voten per castigar i penalitzar tots els pensionistes i persones en actiu per igual sense tenir en compte el nivell de renda, i voten perquè a casa nostra se'ns vagin colant persones irregulars, i voten també perquè els aturats de llarga durada que ja han esgotat la seva prestació hagin de continuar pagant els medicaments, perquè una mesura que ha posat en marxa el Partit Popular és precisament aquesta, que els aturats de llarga durada que ja no tenen cap prestació no hagin de pagar els medicaments fins que no trobin un lloc de treball.

I això sí –això sí–, Convergència i Unió renega, protesta i els semblen molt malament totes aquestes mesures del Partit Popular, però en el Pla d'ajust que presenten a Madrid hi compten, amb aquests diners, anuncien insubmissió, anuncien que no posaran en marxa totes aquestes mesures del Govern de l'Estat, però, en canvi, doncs, resulta que sí que compten amb els diners que saben que s'estalviaran quan es posin en marxa. Com s'explica tot això, senyors convergents? Com s'explica aquesta ambigüitat que vostès tenen i que és pràcticament –diguem-ne– infinita?

Mirin, amb aquest reial decret del Govern Rajoy que vostès tant critiquen –vostès, esquerres i convergents–, tots els catalans i la resta d'espanyols tindran dret a la targeta sanitària. Tots: els majors de vint-i sis anys, els divorciats, els discapacitats, tots els catalans tindrem dret a una targeta sanitària, i faig una crida des d'aquí a tots els catalans perquè no es deixin enganyar

per aquests partits –i vaig acabant, senyora presidenta. Cap ciutadà estranger –cap ciutadà estranger–, encara que es trobi en situació irregular, deixarà de ser atès. Cap, cap estranger deixarà de ser atès, cap estranger deixarà de tenir un tractament en procés actiu, cap menor de divuit anys, cap embarassada, cap ni una; l'únic que es farà amb aquest reial decret és posar ordre. Cal prendre mesures, calia prendre mesures, i el Govern del senyor Rajoy, el Govern del Partit Popular, les està prenent.

Moltes gràcies, senyora presidenta, il·lustres diputats i diputades.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila.

Carme Capdevila i Palau

Gràcies, presidenta. Honorables consellers, consellera, il·lustre diputada, miri, el reial decret –il·lustre diputada senyora Eva García–, el reial decret de salut no reduirà el dèficit; per tant, deixin de banda –deixin de banda– aquest lema seu que hi ha un dèficit de molt anys acumulats i que amb aquestes mesures el que faran és combatre el dèficit sanitari. Això no és veritat i vostè ho sap, perquè tenim exemples clars. Aquest model d'assegurats, com és el que passa a Alemanya, com és el que està passant a França, s'ha demostrat que aquests sistemes són més cars –són més cars– que un sistema nacional de salut finançat a base d'impostos, en aquest cas impostos progressius. Per tant, la primera –la primera– ja és un error. No ens enganyin més: aquest no és un sistema més barat, i vostès ho saben, perquè en tenen la prova i la tenen al costat, la tenen a França i la tenen a Alemanya.

En segon lloc, amb base en el turisme sexual vostès el que estan entrant per la porta del darrere... Perdó, el turisme sexual, no –sexual, no–, que, malauradament, també n'hi ha; aquí l'hauríem d'extingir. El turisme sanitari, (*rialles*) disculpin, amb base en el turisme sanitari... Bé, potser... Amb base en el turisme sanitari, vostès hi estan introduint qüestions d'immigració, de persones en situació d'irregularitat, perquè el que no tenen és la valentia de reformar la Llei d'estrangeria, que és on posarien ordre sobre les situacions d'irregularitat, no a través d'un decret que el que està fent és modificar les condicions d'accés a la ciutadania, i accedir al sistema sanitari amb una targeta solidària no és el mateix que accedir al sistema sanitari a través de la targeta com disposem en aquest moment. Per tant, vostès estan creant limitacions, i hi haurà persones de primera ateses a la sanitat de primera, hi hauran persones ateses a la sanitat de segona.

I ja per posicionar-me respecte a les esmenes, a mi em sap greu que Convergència i Unió, malgrat que hi ha hagut una bona entesa en la tramitació de les esmenes, no hagin volgut entrar, no hagin volgut acceptar el fet que a Catalunya no hàgim de pagar doblement. És a dir, si hem de pagar un increment del copagament en l'àmbit dels medicaments, per què no retirem l'euro

sanitari? No fem pagar doblement als catalans i les catalanes, i sobretot a les persones malaltes. Miri, aquest diumenge –i ens hem felicitat tots des del primer a l'últim perquè estem en una situació excepcional– hi haurà una marató per la pobresa, però, en canvi, amb aquestes mesures el que estem fent és empobrir una part important de persones malaltes, les més vulnerables, les que necessiten més prestacions, les que necessiten més medicaments, les que necessiten transports...

La presidenta

Senyora diputada...

Carme Capdevila i Palau

...sanitaris no urgents. Em sap greu que no hàgim arribat a un acord amb aquesta proposta.

Respecte a les esmenes, dir que acceptem una transacció que ja hem entregat a la Mesa sobre el primer punt, que ja l'ha explicat el diputat de Convergència i Unió, acceptem l'esmena de Convergència i Unió del punt número 2, i la resta d'esmenes de Convergència i Unió queden rebutjades; i acceptem l'esmena presentada pel Grup, una esmena d'addició presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Moltes gràcies.

(Xavier Crespo i Llobet demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Crespo.

Xavier Crespo i Llobet

Moltes gràcies, presidenta. Per al·lusions...

La presidenta

Trenta segons.

Xavier Crespo i Llobet

Doncs, aniré ràpid, perquè ens hem sentit al grup al·ludits per tres grups.

Senyor Cañas, senyor Jordi Cañas, honradesa tota, eh?

Per altra banda, senyora portaveu del Partit Popular, la senyora ministra, en el *consejo interterritorial*, va parlar de copagament farmacèutic, de les altres mesures no se'n va parlar. I el nostre conseller, del que es va parlar en el *consejo*, a part de proposar-ho, hi va donar suport. De les altres no se'n va parlar i, per tant, no hi podem estar d'acord. No ens ha escoltat gaire, perquè hem dit que amb l'objectiu hi estem d'acord, amb la manera com s'ha fet, no, per invasió de competències, etcètera. Estem..., i ens agrada que hagin rectificat i que ningú es quedi sense atenció sanitària. I, per últim, a la portaveu d'Esquerra Republicana, no es poden retirar les mesures presentades perquè, en aquesta matèria –vostè ho sap–, Catalunya, quant al

dèficit, encara estem pitjor que les altres comunitats i, per tant, l'objectiu d'aquest Govern és arribar a un dèficit de l'1,5, i, per tant, no es poden retirar les mesures aprovades, que van en la línia d'augmentar els ingressos del nostre país.

Moltes gràcies.

(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Por alusiones y contradicciones.

La presidenta

Trenta segons

Jordi Cañas Pérez

Sí, en primer lugar al señor Crespo. Pediría que en la transcripción se sustituyese «honradez» por «rigor». En absoluto, no era mi intención, le pido disculpas si se ha sentido ofendido; no era mi intención faltarle al respeto, ni muchísimo menos. Pido que se modifique en la transcripción.

Y a la señora Eva García, mire, ustedes me acusaban ayer de no saber leer. Yo sí sé leer, yo creo que todos los que estamos aquí sabemos leer, y hay que saber leer, pero sobre todo hay que leer y querer leer, y lo que pone este real decreto es que los mayores de veintiséis años que superen el límite de ingresos, cuando superen el límite de ingresos determinados reglamentariamente, no tendrán la asistencia gratuita; por lo tanto, se rompe un principio de universalidad. Lo dice el decreto; hay que leerse los decretos, no los argumentarios que a uno le dan, los decretos. Por lo tanto, yo pediría que se retirase esa expresión a la señora Eva García diciendo que no habrá ningún español que se quede sin asistencia sanitaria gratuita, porque este decreto así lo determina. Solo falta leer, solo hay que leer lo que pone el decreto.

(Carme Capdevila i Palau demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Capdevila.

Carme Capdevila i Palau

Gràcies, presidenta. Per al·lusions del diputat de Convergència i Unió, el senyor Xavier Crespo. Bé, aquí tornem a estar en la mateixa, és a dir, el que estem fent és carregar doblement les persones malaltes. La Generalitat té altres vies per millorar els seus ingressos. Som conscients de l'estat, de la situació financera de la Generalitat, però la Generalitat té altres vies per millorar els ingressos, no només carregar la despesa a les persones malaltes.

La presidenta

Tinc petició de votació separada del punt 8. Recordo que s'ha acceptat una esmena transaccional de Convergència i Unió amb Esquerra Republicana respecte al punt 1 i que s'afegeix un punt nou amb l'esmena que s'incorpora del Grup Socialista. Senyor...?

Santi Rodríguez i Serra

El número 7, votació separada del punt número 7.

La presidenta

El número 7, votació separada. Senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta, nosaltres voldríem votar de manera separada l'1, 2 i 4.

La presidenta

Cañas, la 8...

Jordi Cañas Pérez

Demanaria votar separatament totes les...

La presidenta

La...?

Jordi Cañas Pérez

Totes, si us plau.

La presidenta

Ah, totes?

Jordi Cañas Pérez

Sí.

La presidenta

Per tant, votarem de la 1 a la 9, eh? –de la 1 a la 9.

Comencem la votació del punt 1.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor i 15 en contra.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 108 vots a favor i 18 en contra.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 52 vots a favor, 74 en contra.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 108 vots a favor, 15 en contra i 3 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 49 vots a favor, 77 en contra.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 52 vots a favor i 74 en contra.

Votem el punt setè.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 51 vots a favor, 59 en contra i 6 abstencions.

Passem a votar el punt vuitè.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 48 vots a favor, 74 en contra i 4 abstencions.

I votem finalment el punt novè.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 49 vots a favor, 74 en contra i 3 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació financera del sistema de ciència, recerca i innovació (tram. 302-00144/09)

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació financera del sistema de ciència, recerca i innovació, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

(Pausa i remor de veus.) Senyores diputades, senyors diputats, si han de sortir, si us plau, en silenci, perquè la senyora Geli comenci amb l'exposició de la moció.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, honorable presidenta. A la política i a la vida hi han decisions que, per acció i per omissió... *(Persisteix la remor de veus.)*

La presidenta

Senyors diputats... *(Pausa.)*

Marina Geli i Fàbrega

...poden hipotecar no només el present, sinó el futur. Segurament això, que no omplirà planes de portades, passarà com un tema menor; és un tema substantiu per sortir de la crisi. Crec que compartiríem, i vam dir-ho així –la moció així ho reflecteix– perquè hi ha una part de constatació, que només ens trauran de la crisi el coneixement i els valors. I, per tant, i si haguéssim posat

més ciència, més coneixement en el model econòmic? I si ens haguéssim anticipat a la crisi i a l'adaptació del model empresarial i social, amb un *background* bastant important allà guardat, a les universitats, de coneixement? Bé, per tant, hem de fer una aposta clara, i en aquest moment hi han símptomes d'alerta. Fins i tot la Unió Europea, que hauria de ser tan contundent amb els estats i amb les regions com ho és amb el control del dèficit, ens diu que si no invertim en recerca i en transferència no sortirem de la crisi.

La cohesió social, l'atur i la regeneració democràtica són els tres temes més importants que té Catalunya en aquest moment. Aquest «denostat» Govern d'esquerrers anterior va fer els deures en recerca i innovació –va fer els deures. Estàvem a 1,03 del PIB el 2003 i el 2010 vàrem estar a 1,63. Teníem ambició; el país, eh?, tenia ambició. Vam recollir un bon model de recerca que situa el nostre país, Catalunya, entre el G-20, el G-10 en algunes àrees, el G-4 en algunes àrees de recerca, com càncer, en salut.

Per tant, el que els plantejem en aquesta moció és utilitzar un instrument que ens semblava útil perquè era de pacte, també, d'estratègia, d'acció, d'avaluació, que és convocar, si us plau, el Pacte nacional per a la recerca i la innovació; veure què ha passat en aquests últims dos anys i cap a on podem anar, amb un acord molt clar, si us plau, de país –de país–, d'arribar com a mínim a allà on ja hauríem d'estar i potser estaríem en una altra situació: és el 2 per cent del PIB en recerca, i sobretot amb transferència a l'activitat econòmica. Perquè és veritat que tenim un model econòmic complex, de petita i mitjana empresa, d'alguns sectors que no han incorporat la innovació. I aquesta és una responsabilitat tant del sector de recerca, de ciència, com de la política econòmica. I aquest és un element totalment substantiu. Per què el sector transformador agroalimentari exportador funciona? Perquè té aliances sòlides amb l'IRTA. Per què el sector salut és un sector estratègic de l'economia del país? Perquè és per si mateix innovador –per si mateix innovador. Per què el sector de la química se'n surt? Perquè és estrictament innovador, perquè, si no, sap que es mor. Per què alguns sectors del sector turístic són innovadors i se'n surten? Per què alguns sectors del sector cultural ho són? I ara això ha trontollat amb les retallades del Govern i pot trontollar encara més amb la retallada del 25,6 per cent del Pla nacional d'investigació a l'Estat.

Però nosaltres volem ser propositius, totalment propositius. No volem oblidar el passat, és clar que no. Som molt conscients que..., ja no sé a quant estarem; potser el conseller ens ho dirà aviat, no?, o quan avaluem el Pacte de recerca? Haurem baixat, senyor conseller, honorable conseller, en PIB, ja, eh?, de recerca, l'any 2011? Bé, però espero que no hàgim baixat gaire, com a mínim perquè encara l'onada de les inversions anteriors, de l'Estat i de Catalunya, ho puguin permetre. Però, bé, estarem a l'1,5, aproximadament, o a l'1,6, eh? I, per tant, vol dir que necessitem ja convocar el pacte aquest mes de juny –l'honorable conseller s'hi va comprometre; aquest és un punt que era el punt de la moció– per avançar.

Aquest país necessita futur; estem atrapats en una qüestió de vida quotidiana que no ens deixa veure-hi. Si no sabem què volem ser el 2020 no sabem què volem ser avui. I aquí, a nivell de Catalunya igual que a nivell de l'Estat, té una repercussió extraordinària la retallada perquè la recerca del nostre país, la transferència, la innovació, encara avui el 30 per cent són fons estatals. I, per tant, anar junts a l'Estat a dir-li que necessitem replantejar que no minvin els recursos de plataformes de centres que hi han compartits amb l'Estat o de fons competius.

Finalment, un tema importantíssim: resoldre bé i donar categoria als parcs científics i tecnològics al nostre país com l'àmbit idoni per a la sinergia entre l'economia, la recerca i la innovació. Evidentment, vam cometre errors perquè probablement la manera de finançar amb crèdit, de *parquetazo*, va ser un tema fràgil. Però aquesta és amb molta claredat, eh?, de present i de futur, i ens sembla que aquest és un tema estratègic i que segur, segur que només el coneixement ens farà sortir d'aquesta crisi.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, vicepresidenta... Diputades, diputats, diputada Geli, certament l'aposta per l'economia del coneixement, per la recerca, seria un d'aquells àmbits on avui una política econòmica més expansiva generaria allò que als anys trenta van fer les obres públiques, l'efecte multiplicador. Però, com ha passat també al llarg de la nostra història, les decisions –també les del Govern espanyol, o sobretot les del Govern espanyol– en matèria de política econòmica en aquest cas continuen anant en contra de la racionalitat econòmica; i veiem com en aquests pressupostos generals del 2012 hi ha una reducció de despesa en recerca i desenvolupament del 25 per cent, malgrat que la Llei de la ciència, aprovada a les Corts espanyoles tot just fa un any, marcava que l'economia del coneixement requeria un increment de la despesa en recerca.

Hem passat de 8.586 milions d'euros gastats en recerca a l'Estat espanyol l'any 2011 a 6.400 milions; 6.400 milions, 757 dels quals són recerca militar, que aquesta és la... doncs que es redueix, com la resta de recerca, però no com en altres àmbits; una recerca militar que..., convé subratllar-ho, perquè són 757 milions que podrien anar destinats a altres aspectes. Evidentment, destinar 417.000 euros, com coneixíem fa poques setmanes, a mesurar l'estrès del combatent pot ser per a alguns una aposta pel creixement econòmic, però nosaltres entenem que no. O destinar 24 milions d'euros i mig al Canal de Experiencias Hidrodinámicas de l'exèrcit espanyol, situat al Pardo..., perquè això sí que ho té; és a dir, amb una lògica científica absoluta, la

recerca militar per mirar com es maregen els soldats de l'armada espanyola no es fa en una zona marítima de l'Estat, sinó que, com que tot, també la Direcció General de Ports, ha d'estar a Madrid, agafen i, com en aquella pel·lícula en què hi havia un poble de la Meseta que volia construir-se una platja, es construeixen un mar a dins de Madrid amb el Canal de Experiencias Hidrodinámicas, que ens costa 24 milions i mig d'euros. A això dediquen aquests 757 milions d'euros de recerca.

I, per tant, amb retallades en recerca la fuga de cervells seguirà existint. Perquè la carrera investigadora, amb les retallades que hi han a les diferents beques de personal en formació, a les beques predoctorals, també als nostres «postdocs», la fuga de cervells continuarà amb molta més intensitat i serà molt més complicat després poder recuperar aquests cervells que s'han fugat. Però també és veritat que el Govern del PP ha trobat una solució a aquesta fuga de cervells, i és que no hi hagin més cervells. I per això l'increment desproporcionat dels preus de màster a partir del proper any –que és molt més gran proporcionalment en els màsters, també en els màsters de recerca, que no pas en els graus– farà més difícil que hi hagin cervells que es dediquin a la investigació científica. Per tant, han solucionat la fuga de cervells acabant amb els cervells.

Anant al contingut de la moció, després de descriure aquest marc, nosaltres estem d'acord en molts dels seus punts. Entenem que el pacte per a la recerca i la innovació és un instrument encara avui vàlid. El president de la Generalitat en el discurs d'investidura va dir que aquest era el pacte amb què es volia quedar; i se l'ha quedat, però ha quedat a sobre de la taula, apartat, a sota la pila. Hem d'agafar-lo de sota la pila i posar-lo a dalt de tot. La Llei de l'Agència de Qualitat Universitària i, doncs, també la Llei de la ciència han d'entrar abans de final d'any en aquesta cambra. Creiem que també és important –i això, veient com està anant la negociació d'esmenes, podria caure– l'avaluació de quin és l'impacte d'aquesta reducció en recerca presupostària que hi ha hagut també per part del Govern de la Generalitat.

I nosaltres, pel que fa a aquells aspectes d'actuació de l'Estat en recerca i innovació que tenen un impacte important a Catalunya, reclamem que aquests puguin ser gestionats des de Catalunya. I per això hem presentat esmenes en aquest sentit, com també una altra esmena en la línia que les convocatòries competitives de recerca es basin també en la cooperació entre els diferents agents de recerca: universitats, empreses i centres de recerca.

Aquestes són les esmenes que nosaltres hem presentat. Esperem que es puguin acceptar i que surti, sobretot, una moció que sigui ambiciosa per recuperar el Pacte per a la recerca i la innovació, respecte als projectes de llei que s'han de presentar en el Parlament de Catalunya i també del que hem de reclamar al Govern de l'Estat.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula la il·lustre senyora Mireia Canals.

Mireia Canals i Botines

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, conseller... Diputades, diputats, em plau anunciar, per començar, que en una temàtica tan rellevant per a la nostra nació com és la recerca, anem conjuntament amb el grup proponent de la moció. Em sembla intuir que tant vostès com nosaltres detectem una certa indefensió davant d'uns pressupostos espanyols que només pretenen restar força a la nostra competitivitat i al nostre creixement. Així doncs, volia expressar, per començar, que des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió compartim l'esperit de la seva moció i ens ha satisfet poder arribar a un acord.

Un any més, des que va començar la crisi econòmica, els recursos destinats per l'Estat en la política de despesa 46, o despesa en R+D+I, han experimentat una rebaixa en relació amb l'any anterior. Aquesta vegada la retallada és de més de 2.000 milions d'euros, amb un total pressupostat de 6.400 milions d'euros, que representen gairebé un 26 per cent menys respecte al 2011. Vista la distribució de la despesa de l'Estat per polítiques, és cert que la majoria de polítiques han experimentat retallades significatives, i en alguns casos superiors al 26 per cent, com per exemple la política exterior, amb un 39 per cent menys, però no deixa de ser important la rebaixa en recursos en recerca.

No passa, ni de llarg, el mateix a Catalunya. És una bona notícia el fet que la despesa en matèria de R+D+I en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2012 no experimenti pràcticament reajustaments, en nivells globals i en relació amb el 2011, que la majoria de programes de despesa es mantinguin i que el d'innovació torni a ser rellevant. Així doncs, la despesa es manté com una política també mantinguda i prioritària del Govern de la Generalitat. D'aquesta manera, la tendència catalana es desmarca clarament de la del Govern espanyol i es pot considerar una aposta ferma del Govern de Catalunya per aquesta matèria.

Així que, mentre Catalunya impulsa els contractes ICREA per fixar bons investigadors, Espanya ha aprovat una llei de la ciència que perpetua el científic funcionari. Més: al nostre país seguim apostant per la recerca d'excel·lència mitjançant els centres d'investigació, motors dels països avançats, però a Espanya això no passa. I encara més: el Govern de la Generalitat continua donant suport a la recerca, al desenvolupament i a la innovació, com s'ha anat fent els darrers trenta anys, i el Govern del PP a Madrid retalla un 26 per cent el pressupost de recerca, desenvolupament i innovació. Així són i així estan les coses.

Un dels missatges del doctor Massagué la setmana passada va ser clar: Catalunya ha tingut i té una aposta clara i definida per l'excel·lència en R+D+I, i així ha de continuar sent. I més encara –i sé que em repeteixo, diputada Geli, però s'ha de tornar a sentir això que diré–, la comissària d'Investigació, Innovació

i Ciència de la Comissió Europea, Máire Geoghegan-Quinn, també ho va deixar clar: Espanya, malament; Catalunya, bé; perquè, per crear llocs de treball, necessitem una economia competitiva. I, per tenir una economia competitiva, necessitem invertir en investigació i innovació. I n'explica un exemple: Irlanda ha protegit el sector R+D+I, tot i els reajustaments econòmics que pateix. I empreses innovadores de sectors com el farmacèutic o la banca segueixen invertint a Irlanda i creant llocs de treball tot i la crisi. I per què aquestes empreses innovadores inverteixen a Irlanda? Doncs, perquè a Irlanda troben persones amb els coneixements que necessiten. I en aquesta moció es demanen aquestes garanties de protecció.

I per acabar, una reflexió. És casualitat que la meitat dels projectes finançats a Espanya pel Consell Europeu d'Investigació siguin per a Catalunya? Alguna cosa deuen estar fent bé els recercadors i els centres de recerca a Catalunya.

M'agradaria comentar ara una mica més a fons l'essència d'aquesta moció. Aquesta és una moció reivindicativa, encara que el Govern del PP a Madrid no defensi la feina feta durant trenta anys pels diversos governs catalans, l'actual Govern de la Generalitat de Catalunya es compromet amb el manteniment de l'excel·lència en recerca. Catalunya és un pol de coneixement capdavanter al sud d'Europa: tenim deu vegades més de producció científica del que ens correspon per pes de població al món. Per cada euro que aporta la Generalitat, els investigadors catalans n'obtenen tres en convocatòries externes. Hem duplicat la captació de fons europeus del programa marc en els darrers deu anys, dupliquem la mitjana europea de captació d'ajuts a investigadors excel·lents i participem en grans projectes internacionals competitiu, el Prace, per exemple, el Partnership for Advanced Computing in Europe, una plataforma líder en supercomputació a Europa, per exemple.

Així que apostem perquè les prioritats del Govern, i que des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió recolzem, segueixin sent tres: el talent, els centres i les infraestructures. Una prova de l'aposta pel talent és el programa ICREA; en xifres, més del 40 per cent dels investigadors contractats han estat atrets des de la Unió Europea; el 20 per cent, dels Estats Units; el 28 per cent, de Catalunya, i d'Espanya, el 9 per cent.

La segona prioritat: els centres. Catalunya compta amb centres de recerca que són models de governança flexible, amb vocació internacional i d'entorn competitiu. I mitjançant la primera llei de la ciència a Catalunya es pretén donar un nou impuls al sistema català de recerca. I quins són els objectius? Doncs, desplegar les competències estatutàries en matèria de recerca, garantir la continuïtat de política científica...

La presidenta

Senyora diputada, ha d'anar acabant.

Mireia Canals i Botines

Vaig acabant— ...que ha propiciat aquest sistema d'excel·lència, i definir i reforçar el règim d'autonomia

de les entitats catalanes de recerca. I què necessitem? Doncs, precisament, estabilitat i competitivitat, que ens garanteix la prioritat pressupostària per a la captació de talents; les grans infraestructures, com el BSP, que participa en l'esmentat Prace. Així, doncs, les infraestructures són la tercera prioritat, i el model cerca una massa crítica, i eficiència.

Un parell de consideracions pel que fa als punts de la moció. Referència al centre CSIC, no tenim cap notícia que se'n tanquin, ni a Catalunya ni enlloc, al contrari, posen en marxa un nou centre entre el CSIC i la Generalitat, l'ICN2...

La presidenta

Senyora diputada...

Mireia Canals i Botines

Ja acabo, ja acabo... I d'altra banda, pel que fa al subpunt cinquè del punt 4, dir-los que l'ICREA no és competència de l'Estat i que no es pot barrejar amb altres conceptes, com pot ser la primera part de l'aparat, que es pot referir al Ramon y Cajal.

Per acabar, dir-los que aquesta moció hauria de ser una temàtica de consens, perquè aquell que no és capaç de veure que la prioritat de la recerca, el desenvolupament i la innovació d'un país és fonamental no està llavors sembrant les bases d'un progrés i una pervivència nacional i estable. Confiar en qui ens governa, si el que fa és preservar i potenciar, només hauria de ser motiu de consens. Així que, fruit de la negociació i la bona entesa amb el Partit dels Socialistes, que no pot ser d'una altra manera en una temàtica de tant relleu nacional com és l'excel·lència en la recerca, ja els avanço que des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió votarem a favor de la seva moció amb les esmenes que hem transaccionat.

Moltes gràcies, presidenta, vicepresidenta, conseller, diputades, diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, estem davant d'una moció que considerem que és una moció realista i és una moció possibilista. És a dir, comencem per donar la raó a l'autor que té la moció, que el que pretén és dir: «Estem en una determinada situació, estem en una situació també delicada, i el que pretenem fer és mirar el futur i intentar que en el futur l'aposta per la recerca, el desenvolupament i la innovació no es vegi malmesa com s'hi està veient en aquests moments actuals.» Moments actuals que hem de dir que —ho coneixen vostès perfectament— parteixen d'una situació extraordinària i d'una situació força greu, i és una situa-

ció que ve allargant-se des de ja fa uns anys cap aquí. Comença a tenir aquesta situació un reflex important en els comptes públics, en els pressupostos dels anys 2009, amb una forma segurament..., amb un canvi de tendència, i aquest any continua anant en aquesta mateixa línia.

Nosaltres som exactament del mateix parer que la recerca, el desenvolupament i la innovació tenen una importància cabdal, però segurament el que hem de fer també és temporitzar; segurament, en les èpoques expansives és quan l'aposta per la recerca i el desenvolupament és més important per tal que quan arribin les èpoques restrictives o contractives, com la que ens trobem ara en aquest moment, l'esforç que es va fer en aquell moment doni els seus fruits en forma d'innovació i en forma de competitivitat a les empreses.

Per tant, creiem, estem convençuts de la importància de la recerca, desenvolupament i innovació, però en els cicles econòmics també hem de tenir en compte en quin moment és més important cadascuna de les accions. I en aquest moment precis, creiem que allò que és més important, no perquè no ho siguin la recerca i el desenvolupament, però allò que és més important és precisament la innovació, perquè aquell coneixement es transformi en competitivitat de les empreses, es transformi en competitivitat de la nostra societat.

I en política de recerca hi han diferents aspectes, dos aspectes que vull citar només perquè crec que són importants i que no s'han tingut massa en compte al llarg dels anys. Un és l'aposta per grans infraestructures de recerca. Fa anys que a Catalunya no s'impulsen noves grans infraestructures de recerca. De les últimes que podem recordar, el Centre de Supercomputació, una –que cal una actualització i que per part de l'Estat hi han els fons necessaris per fer aquesta actualització–, l'ordinador MareNostrum, i l'altra, el sincrotró Alba, que també va ser fruit del moment en què va ser fruit. I tampoc no volem oblidar-nos dels centres tecnològics que juguen un paper extraordinàriament important pel que fa a les petites i mitjanes empreses que no tenen un accés més directe a la recerca i al desenvolupament.

Nosaltres varem donar suport –el Grup Parlamentari Popular varem donar suport– al Pacte per la recerca de Catalunya en el seu moment, però també hem de recordar, val a dir que hem de recordar que el primer que va començar incomplint –i de forma comprensible, no ho retriem absolutament a ningú– aquell pacte va ser el mateix Govern tripartit que el va impulsar, no dotant-lo pressupostàriament, tal com estava previst originàriament en el pacte, pocs mesos després de la seva signatura. I després també fent algunes filigranes comptables de manera que s'assignaven al pressupost de recerca i desenvolupament algunes partides que no tenien absolutament res a veure amb la recerca i el desenvolupament.

En aquest moment estem davant d'una situació d'un ajustament del 25 per cent del pressupost de l'Estat, però també és un ajustament que al llarg dels darrers anys ha tingut el seu reflex en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya. I precisament, allà on deia

que era més important en aquests moments, en el sector de la innovació, on s'han passat..., el programa d'innovació ha passat de 200 milions a 26 l'any 2011 i a 60 l'any 2012. És a dir, també a Catalunya hi ha hagut un ajustament important pel que fa als pressupostos de recerca, desenvolupament i innovació. I l'ajust que hi ha hagut a l'Estat, que ha sigut enguany del 25 per cent, és cert, però tampoc no podem oblidar que des de l'any 2009 els ajustos en recerca i desenvolupament per part de l'Estat havien arribat ja al 30 per cent. Per tant, no és que el Govern del Partit Popular ara aparegui i digui: «Escolti'm, hem de retallar per aquí.» No, no, és que ja hi havia un altre govern abans que ja havia començat a retallar també per aquesta via. I, per cert, ho feia –ho feia– dotant més recursos a través dels préstecs que no pas a través de les subvencions directes a la investigació civil, que era la que es veia més afectada pels ajustaments del Govern del Partit Socialista.

Acabo. Dues coses molt breus. No es tracta ara de venir a defensar aquí la recerca militar, però sí recordar algun militar que hi ha fet referència, que, home, doncs, per exemple, una eina que tenim tots avui en dia..., tots aquí a l'escó i fem servir d'una forma molt usual, com és internet, va sorgir en el seu moment de la recerca militar, una qüestió.

I una segona qüestió, que era demanar-li al Grup de Convergència i Unió una miqueta més de lleialtat. Escolti'm, quan la Generalitat fa ajustos, el que no es pot dir és que són estrictament necessaris i, en canvi, quan els fa l'Estat, és perquè va en contra de Catalunya. No es pot anar dient contínuament: «Catalunya ho fem bé, els altres ho fan malament.» Tinguin una mica més d'humilitat, intentin reconèixer també a vegades on flaquegen des del Govern de la Generalitat i segurament d'aquesta manera seran capaços, també, de trobar les eines més adequades per sortir d'aquesta situació.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula en primer lloc l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller... Bé, comparteixo la preocupació per la recerca a Catalunya i em preocupa especialment que no es perdi la feina que s'ha fet fins ara. Davant d'uns temps en què hi ha una escassetat extrema gairebé de recursos públics i dels incompliments del Govern central, doncs, el perill és retallar massa o el retallar massa malament. En qualsevol cas, a mi em dona molta tranquil·litat que el responsable de les polítiques de recerca a Catalunya sigui el conseller Mas-Colell, perquè ha demostrat sobradament el seu compromís amb el foment de la investigació a Catalunya, per tant, doncs, reitero la meua confiança en el conseller en aquesta matèria.

En qualsevol cas, ens haurem d'adaptar a les circumstàncies i penso que això implicarà que el capital privat tingui més protagonisme en els projectes de recerca a Catalunya; per tant, haurem d'articular les fórmules perquè això sigui possible. I també, doncs, el que haurà de succeir, òbviament, serà el que s'ha comentat aquí, no?, que prioritzem l'excel·lència dels centres i dels projectes d'investigació; per tant, hem de gastar menys, però del que es tracta és que gastem millor. Crec que serà cabdal que l'avaluació de tots aquests centres i projectes d'investigació, doncs, es faci amb un màxim rigor científic.

Gràcies, honorable conseller, il·lustres diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Voldria obrir la meua intervenció fent referència a un concepte molt assenyat que penso que ha fet el senyor Santi Rodríguez, diputat del Partit Popular, en el sentit de dir que, segurament, les coses no es fan prou bé ni a l'Estat ni a Catalunya, i penso que la moció que avui se'ns presenta va en aquesta línia i és lloable en aquest sentit.

La diputada Mireia Canals ens ha fet un bon retrat de la situació i penso que una mica tot aquest debat ens retrotreu, d'alguna manera, a un debat històric, no? El debat històric centrat entre Unamuno i Ortega y Gasset al voltant del concepte del «que inventen ellos –que inventen ellos». Lamentablement, evidentment, el que hi ha hagut és aquesta important rebaixa de la contribució de l'Estat al camp de l'R+D a Catalunya, i això ho estem pagant.

Jo voldria fer un petit esment al fet que se'ns hagi parlat aquí, en dues intervencions de dos diputats, el tema de l'R+D militar, i aquí que se'ns hagi dit que la recerca militar hagi portat la internet. Evidentment, doncs, alguna cosa bona havia de sortir d'aquí.

Jo, de tota manera, voldria dir que, com a diputat català, com a diputat lleial a l'esperit del nostre país, penso que aquesta tecnologia i el desenvolupament d'aquesta tecnologia porta a moltes més coses negatives que positives. I, en tot cas, és desenvolupar una tecnologia en favor d'una causa ideològica nacional que no és la nostra.

I voldria anunciar que, per tant, també això ajuda a explicar el fet que el grup de Solidaritat, els diputats de Solidaritat, no acudirem a la jura de bandera espanyola a què se'ns ha invitat a través..., se'ns ha donat curs a través de les vies del Parlament, perquè pensem que la nostra pàtria, la nostra única pàtria és Catalunya, i no anirem a jurar una bandera que no és la nostra.

Voldria acabar amb una paraula per als joves. Penso que els joves han de ser els grans dipositaris, els grans beneficiats, d'aquesta moció. Aquí tenim una realitat, que és la fuga de cervells de joves, els joves que de

manera massiva marxen de casa nostra, i penso que totes les iniciatives en el sentit d'assegurar aquella principal via que pot assegurar el futur dels nostres joves, que és R+D i la inversió en tecnologia i en investigació..., sigui assegurat.

L'única limitació que faríem és... En alguns dels punts intermedis de la moció ens abstindrem, perquè pensem que hi ha una excessiva dependència o una excessiva fe en el fet que les retallades han de formar part de l'escenari polític català. Penso que caldria ja...

La presidenta

Senyor diputat...

Antoni Strubell i Trueta

...anar posant una altra marxa i veure les coses amb una altra ambició.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

A continuació té la paraula en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, *honorable conseller*, diputados y diputadas, bueno, yo pensaba que por fin íbamos a poder hablar en este Parlamento de un tema relevante, importante y de futuro para nuestra comunidad. Pensaba que el debate se iba a centrar acerca de una iniciativa que vamos a suscribir en su totalidad, porque entendemos que es importante esta voluntad de establecer como uno de los objetivos de nuestra comunidad la apuesta por la investigación, el desarrollo y la innovación..., como uno de los objetivos estratégicos de nuestra comunidad. A todos los niveles. Porque parece marcar una línea como mínimo donde esperaba que pudiésemos avanzar todos de una forma conjunta. Bien. Pero este Parlamento es impermeable a la normalidad. Y, claro, la ignorancia es muy... ¿Cómo decirlo? Muy insolente –muy insolente. Es lo peor de esta vida.

Hablando de investigación militar, así nos va en Cataluña, gracias a gente como ustedes. Claro, así nos va. Así nos va, porque la investigación y la innovación militar es uno de los vectores en cualquier país –en cualquier país. Aeronáutica, aviónica, sistemas, electrónica, canales de ensayos hidrodinámicos... Sí, sí, claro. Sí, sí. Es fundamental. Aeroespacial, blindajes, turbinas... Claro. Palas... Por eso el País Vasco, que no tienen estas tonterías que tienen algunos aquí, es uno de los punteros en investigación militar en España, por ejemplo, lo que ofrece una reversión en el tejido económico-civil impresionante, con contratos programas que están vinculados a presupuestos públicos comprometidos con los socios de la Unión, que dan dinero para investigar y para poder revertir después en el tejido civil. Claro.

Pero el problema es que la ignorancia es muy insolente. Y por eso en Cataluña –y por eso en Cataluña– he-

mos siempre renunciado a poder también tener una parte importante en la investigación y desarrollo en el ámbito militar y de defensa; mejor, de defensa, porque los países democráticos tienen ejércitos para defenderse, no para atacar. Y es muy triste que renunciemos desde aquí.... Yo, justamente, haría lo contrario. Yo propongo a este Gobierno que intente capitalizar y captar también líneas de investigación en el ámbito de defensa; en el ámbito aeroespacial, en el ámbito aeronáutico, en el ámbito de sistemas de misiles... Claro. Yo espero que también avancemos en esa línea, porque traerá no solo investigación, sino empresas, que también requieren de personas formadas en esos ámbitos. Y Cataluña, como puntera industrial de España, no puede renunciar a ensamblar y montar helicópteros de combate; no puede renunciar a ensamblar, montar y construir, por ejemplo, vehículos de...

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Cañas Pérez

...cuatro ruedas motrices –acabo–, como hubo empresas catalanas que estaban licitando en el contrato programa del ejército de tierra. ¡Claro que no puede, ni debe! ¡Ni debe estar al margen de los contratos ni de Airbus ni de Airbus Militar! ¡Claro que no! ¡No puede ni debe! Por tanto, no les hagan caso. También eso es investigación, también eso trae inteligencia, también eso evita fuga de cerebros, y sobre todo permite que parques aeronáuticos como el de Viladecans no estén vacíos.

Gracias, presidenta, diputados y diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Conseller, bé, per afegir-me a aquest interessant debat que es produeix aquí en aquests moments, miri, a nosaltres, la investigació militar, ni espanyola, ni catalana ni sueca. Ens agradaria que el nostre país fos referència en biotecnologia, per exemple, i no a muntar avions de guerra. Diguem que som així, no? Però jo crec que el futur està més aquí que no en la tecnologia militar.

Bé, després de dir això, la nostra intervenció és per expressar el suport a la moció que presenta el Grup Socialista. Em sembla que el debat sobre la recerca i la innovació no és un debat només sobre una determinada política pública sectorial, sinó que és un debat sobre el model productiu i, en definitiva, sobre quin tipus de país volem ser. Miri, això que discutim ara és justament un bon exemple sobre quin tipus de país volem ser.

I, en aquest sentit, ningú dirà que no vol que Catalunya sigui un país capdavanter en recerca i innovació.

Tothom parla de la importància de la recerca, del fet que cal ser un país d'excel·lència, del fet que cal tenir i atreure talent. La pregunta que ens hem de fer és si esdevenim un país preparat per afrontar els reptes del present i del futur, si fem tot el que cal fer per ser un país que se situï entre els més moderns i capdavanter. I què vol dir, ser un país modern i capdavanter? Doncs, vol dir economia i societat del coneixement, vol dir economia i societat de la sostenibilitat ecològica, vol dir economia i societat dels serveis a les persones.

Quina és la situació de la recerca i la innovació a Catalunya? Doncs la situació de partida és força positiva. La producció científica se situa en el lloc vint-i-tresè del món, mentre que el nostre PIB està en el trenta-dosè i la nostra població en el noranta-set; ocupa el dotzè en producció per habitant, i som els capdavanter, els primers, en producció científica a l'Estat espanyol.

Però hi ha una aposta clara i contundent a favor de la recerca i la innovació? Doncs, clara i contundent, a nosaltres no ens ho sembla. Es manté la retòrica, però els fets no acompanyen les paraules. Abans se'ns posava l'exemple d'Irlanda, que no ha fet retallades en aquest camp malgrat la greu situació econòmica en què es troba; és un país intervingut. Bé, no és exactament el nostre cas, no? En els darrers dos anys s'ha produït una reducció als pressupostos que ha estat del voltant del 12 per cent, superior a la mitjana del pressupost, i, a més a més, a les retallades de la Generalitat s'hi han afegit les de l'Estat. Si sumem les que s'han fet des del 2010 fins ara, la retallada ve a ser, si agafem el pressupost també del 2012 més els anteriors, del voltant del 30 per cent, que ens allunya definitivament de l'objectiu del 3 per cent del PIB establert a l'Estratègia de Lisboa, i a més el 2012 cal afegir-hi el tancament de les ofertes de places de personal per als centres d'investigació. I a Catalunya no es pot menystenir l'aportació que fa l'Estat, ja que si no vaig errat representa el 30 per cent dels recursos. Evidentment, són unes retallades que han provocat l'alarma en tota la comunitat científica.

La resultant d'aquesta no-política al final és la marxa de talent, és que la gent jove formada aquí acabi invertint els seus coneixements en un altre país perquè aquí no hi veuen futur. A Catalunya tenim un bon punt de partida i un bon instrument, que és el Pacte nacional per a la recerca, que va ser subscrit per tots els grups parlamentaris. Jo crec que anava en la línia d'allò que feia el Govern d'esquerreres i no fa aquest Govern, que és la concertació social i el diàleg polític. El fet que el plenari encara no s'hagi reunit era un motiu d'alarma, i per això veiem amb satisfacció que hi hagi ara una data concreta que, pel que hem sentit, serà al mes de juny.

El conseller deia l'altre dia en la interpellació: «El Govern administra una contracció, administra una davallada», per justificar que no es pot fer més del que es fa. I crec que aquest és el problema: que el Govern administra una contracció però no governa una crisi, no compta amb una estratègia de sortida de la crisi. No diem, no dic, que el Govern estigui en contra d'avançar cap a un país de la recerca i la innovació, sinó que

a vegades cal fer opcions i cal triar, cal fer opcions de model, i cal fer-les amb la inversió pressupostària, amb la dedicació de recursos que s'hi destinen i amb la mateixa concepció de país. La pregunta és: és compatible, per exemple, un model com el que representa Eurovegas amb un país que aposti per la recerca i la innovació? Nosaltres creiem que no, que no hi ha lloc per a totes dues coses. És compatible la reducció salarial, la precarització del mercat de treball, que ens aboca a un model de mà d'obra barata i a produccions de poc valor afegit...? Nosaltres creiem que no. El que cal és més doctorats a les empreses i menys «mini-jobs». És compatible l'afebliment dels serveis públics de les universitats, que han patit una important retallada, del 15 per cent, i que suporten el 60 per cent de la producció científica del país, amb l'aposta per la recerca i la innovació? Tampoc. Nosaltres creiem que això no és compatible, no? A no ser que el nostre model sigui el d'un país dualitzat, un país incorporat a l'economia global i un país que es queda a la cua, doncs això, amb produccions de poc valor afegit, no?

Per això és important que la innovació ho impregni tot. També sectors com l'agricultura, el turisme, el comerç o la construcció. Miri, en un país com França, el Govern de Sarkozy –no el nou d'Hollande, sinó el de Sarkozy– va preveure un paquet d'estímul en recerca i desenvolupament de 35.000 milions d'euros per al 2012...

La presidenta

Senyor diputat...

Josep Vendrell Gardeñes

...perquè aquesta és una política contracíclica que ens ha d'ajudar a sortir de la crisi.

Ja acabo, presidenta, perquè la qüestió fonamental és que en aquest tema el temps compta. Perquè, si no, passa com amb el supercomputador, que al final perd posicions en el rànquing mundial si no s'hi inverteix. Com se sol dir, la recerca i la ciència són cares, però la ignorància encara ho és més.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, honorable presidenta. Honorable conseller, el que els plantejem des del Grup Socialista..., hem arribat a un acord, i per tant serà la nostra moció amb la incorporació de totes les esmenes de Convergència i Unió. El perquè d'això..., i volia definir-me amb relació a les altres, que no per menystenir-les..., perquè continuem tenint debats molt oberts –molt oberts.

Ha semblat que es desprenia de la nostra moció que érem molt crítics amb el Govern de l'Estat. Potser més ho són les paraules dels diputats que..., i gens amb el

Govern de la Generalitat. Ho som. Però en realitat els fons de recerca i innovació del Govern de la Generalitat en aquests dos darrers anys han baixat un 20 per cent, un 70 per cent en innovació. El que passa, eh?, és que hi havia una onada, que no ho he dit abans, d'estabilitat. Mai, cap any dels set anys, el Govern d'entesa va baixar el percentatge del PIB.

Però ara no estem per això. Estem per parlar de la moció i de què acceptem possibilistament, concretament, i què és el que avui els portem a votació, doncs. Portem a votació que el mes de juny recuperem l'instrument Pacte nacional per a la recerca i innovació; siguem conseqüents, avaluem què ha passat en els darrers anys de disminució també del 18 per cent del pressupost de les universitats, d'augment de tancaments d'empreses, de disminució de la I+D a les empreses, etcètera, eh?, i mirem cap al futur, del 2013 al 2020. Ens havíem marcat com a objectiu –ens deia Lisboa, el 3 per cent..., però diguem com a mínim el 2 per cent del PIB el 2020. Si podem arribar-hi abans, perfectament... Entre el públic i el privat, ja s'entén. En R+D+I, d'acord? Aquest és el punt substantiu per nosaltres aquest mes de juny.

El segon gran bloc. Nosaltres tenim, i aquest és un debat... No acceptem l'esmena d'Esquerra no perquè no estiguem d'acord amb el debat..., que és un debat que al nostre entendre s'ha de fer, honorable conseller, en el debat, precisament, d'un finançament just de Catalunya. L'article 158 dona competències exclusives en recerca..., dels centres de l'Estat..., i aquí hi ha un debat pendent. Però nosaltres tenim molts centres compartits amb l'Estat –compartits amb l'Estat. Aquest és un model..., com s'ha de finançar, els fons competitiu de l'Estat, i, sobretot, la minva del 25 per cent no pot afectar ni les autopistes del coneixement ni els centres del CSIC, amb independència que discutim en el model de finançament..., que és tan important com discutir de carreteres, com discutir d'aeroports. Tan important, igual d'important, i no hi donem el mateix valor.

Tercer element. Tanquem si us plau definitivament i categoritzem. Els parcs científics i tecnològics són l'àmbit on decidir els sectors econòmics i com els donem suport, es diguin pimes o es diguin grans empreses, es digui cultura o es digui societat, es digui desenvolupament territorial.... S'imaginen que haguéssim fet el mateix en I+D en energies renovables del que hem fet en salut? Doncs estariem molt millor –estariem molt millor. I no ho hem fet. I parlo en plural. Per posar-los un exemple que és un punt estratègic. Ara farem la furgoneta Nissan elèctrica, però no tenim un país preparat per fer aquest mateix debat on tot... Per posar un exemple –per posar un exemple–, eh? Per tant, aquests són els elements.

I, finalment, el quart element. I ens dol, i és sorprenent, i el Govern s'ho ha de fer revisar. Nosaltres demanàvem, perquè és un país de pimes, que els dos departaments, d'Economia i Coneixement i d'Empresa i Ocupació, treballessin junts per la transferència. No entenem com ha decaigut el Departament d'Empresa i Ocupació. Perquè... En fi, ens és igual, és una decisió del Govern. I en ares de ser possibilistes aquest grup i aquesta diputada ho accepta.

Però precisament el nostre gran problema no és tant el model de recerca, que és bo i que el podem revisar, i l'avaluarem a l'agència de qualitat universitària, l'AQU, que té la funció d'avaluació de la docència, la recerca i la transferència. El nostre gran problema és l'empresa, pime o gran empresa, i sectors estratègics econòmics. El Govern deu saber per què ho fa, eh? Però, en tot cas, si ho delega exclusivament al Departament d'Economia i Coneixement, tant per tant, i permeti la ironia, senyor conseller, honorable conseller, passin-li ja l'empresa, passin-li l'empresa i l'ocupació, perquè val més...

La presidenta

Senyora diputada, ha d'anar acabant, eh?

Marina Geli i Fàbrega

...treballar conjuntament –acabo– en com transferim un coneixement, un talent, perquè, si no, nosaltres no serem ni tan sols la fàbrica, eh? El centre i el nord d'Europa seran el coneixement, els laboratoris, les fàbriques, i nosaltres, el balneari del sud.

Moltes gràcies.

(Pere Aragonès i Garcia demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Sí, per al·lusions i per demanar votació separada.

La presidenta

Trenta segons.

Pere Aragonès i Garcia

Molt bé. Diputat Cañas, jo crec que podem discrepar i podem debatre, però hi ha un límit que no hauríem de passar, que és el de l'educació. Vostè, perquè discrepa de les expressions i del meu posicionament sobre la recerca militar, m'ha tractat d'ignorant, i per tant demanaria que retirés aquesta expressió.

I és per demanar també votació separada del punt 4.

Gràcies.

(Antoni Strubell i Trueta demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Presidenta, per contradiccions.

La presidenta

Trenta segons.

Antoni Strubell i Trueta

El diputat Cañas ens ha acusat una mica de desviar el debat. Jo penso que ens hem centrat molt en el tema de la moció tal com estava plantejada. Ha introduït el seu parlament dient que per fi podíem parlar d'aquest tema, però després no ha parlat gens del tema. Jo, en tot cas, voldria dir que com a català estic molt orgullós que l'espina dorsal de la nostra indústria no sigui la militar.

I, en tot cas, voldria pensar que el tractar-nos d'ignorants és..., sempre prefereixo quedar com a ignorant que no com a persona que aplica criteris estrictament econòmics i que justifica una indústria militar a casa nostra.

Moltes gràcies.

La presidenta

Ha demanat també votacions separades? Senyor Strubell... Senyor Strubell, no m'ha dit que volia votacions separades? De quines?

Antoni Strubell i Trueta

Votació separada dels punts 4 i 5.

(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Sí, por alusiones, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Jordi Cañas Pérez

Yo no recuerdo haber calificado a nadie de ignorante. He dicho que la ignorancia era muy insolente. Si alguien se siente aludido, es su responsabilidad. Y, simplemente, la ignorancia es el desconocimiento de un tema, en este caso, y cuando uno habla sin conocer, bueno, igual no es un ignorante, simplemente desconoce de lo que habla. Y la frivolidad en los argumentos a veces a uno lo hacen calificarse, pues, como se merece.

(Mireia Canals i Botines demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Canals.

Mireia Canals i Botines

A veure, aquest és un comentari amb referència..., per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Mireia Canals i Botines

El diputat Rodríguez... Vostè parlava de davallada pressupostària en el Govern de la Generalitat. Evidentment –evidentment. Hi ha hagut reajustaments econòmics, però no s'ha deixat de finançar allò que és realment les bases de la nostra recerca, com és el talent, que ha augmentat un 2,7 per cent des del 2010, les instal·lacions i les infraestructures, que han augmentat un 8,2 per cent des del 2010, i els centres de recerca, que han augmentat un 6,5 per cent des del 2010. Per tant, no pretengui posar-nos al mateix sac que vostès, que el seu partit a Madrid, perquè Catalunya fa un gran esforç per la pervivència de la recerca.

D'altra banda, aprofito l'ocasió per comentar-li que no cal que s'amagui darrere de les reduccions del Govern Zapatero –li ho recordo, un 10 per cent l'any passat i un 10 per cent l'any anterior–, perquè no esborraran la barbaritat de pretendre reduir un 26 per cent l'aportació en recerca per a aquest any que fa el Govern del seu partit a Madrid.

Gràcies.

(*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Per al·lusions, senyora presidenta.

La presidenta

El mateix, trenta segons.

Santi Rodríguez i Serra

Sí, però si aquí no es tracta del debat de qui ha retallat més o qui ha retallat menys. Jo he donat xifres sobre la retallada en innovació de la Generalitat de Catalunya, de 200 milions d'euros l'any 2010 a 26 milions l'any 2011, i això és una retallada importantíssima, precisament quan la innovació és un element importantíssim en el moment actual. Però no és aquesta, la crítica. La crítica que nosaltres li fem és que no reconeguim que també han hagut de fer ajustos, perquè la situació és tan complicada a Catalunya com ho és a Espanya. Aquest és el problema: que vostès no vulguin reconèixer que aquests ajustos són necessaris.

Gràcies.

La presidenta

Tinc la petició de votació separada dels punts 4 i 5. Hi ha alguna petició més? Doncs, passarem a votar la moció. En primer lloc el punt 4, després el 5 i després

la resta de la moció, que els recordo que és incorporant totes les esmenes de Convergència i Unió.

Comença la votació del punt 4.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 13 abstencions.

Comença la votació del punt cinquè.

Ha estat aprovat per 122 vots a favor i 3 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 125 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les concessions de peatges a la xarxa de carreteres (tram. 302-00145/09)

El setzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les concessions de peatges a la xarxa de carreteres. Presentada pel Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, vicepresidenta, *honorable conseller*, diputados y diputadas... (*Es lliura un document a l'orador.*) Gracias. Presidenta, vicepresidenta, *conseller*, diputados y diputadas, ¿les suena a ustedes esto? (*L'orador mostra un document.*) Esto es una web de la Generalitat de Catalunya explicando el déficit fiscal, que dice: «Por cada euro recaudado a Cataluña, cuarenta y tres céntimos no vuelven.» En Cataluña, por cada euro recaudado en peajes, ochenta y tres céntimos no vuelven; por cada millón de euros, 830.000 euros no vuelven, y por cada 1.000 millones de euros recaudados, 830 millones de euros no vuelven. Se van y no vuelven. Se'n van i no tornen.

Entonces, tenemos un problema con los peajes, pero un problema muy serio. Un problema tan serio que Ciutadans ha decidido ir más allá de lo que se había hecho en este Parlamento habitualmente, que era dilatar una solución, y propone una solución. Propone medidas concretas para solucionar el verdadero agravio que viven los catalanes, los ciudadanos de Cataluña, que no es un agravio comparativo con los del resto del Estado, sino un agravio procedente de las decisiones adoptadas tanto por el Gobierno de la Generalitat como por el Gobierno de España, prorrogando unos peajes de unas autopistas ya amortizadas. Ese es el verdadero agravio.

Es más, no es un agravio. Es un espolio, un espolio con todas las letras, porque significa que en el año 2011 Abertis, que es la concesionaria monopolística en Cataluña, a excepción de aquellas que son de titularidad de la Generalitat, tuvo un beneficio del 83 por ciento. Es decir, de 700 millones de ingresos tuvo unos beneficios superiores a los 600 millones de euros. Beneficios netos. Seiscientos millones de euros

que se queda Abertis y que no revierten en el conjunto de la sociedad catalana. Esa es la realidad.

Aquí no se están pagando autopistas que se construyeron porque no había habido inversión estatal; aquí no se están pagando autopistas construidas porque, como no había inversión estatal, la Generalitat tuvo que tomar decisiones y construir. No, no. Todas están pagadas. Todas –todas– están pagadas.

Lo digo porque aquello que se sacrifica generalmente cuando hay complicidad es la verdad. Y este tema había pasado camuflado entre el silencio y la complicidad de algunos, que mintiendo y manipulando sobre la información confundían a los ciudadanos diciéndole que el problema que teníamos los catalanes era Madrid –¡era Madrid!–: «Es que aquí pagamos peajes a Madrid.» Y no, aquí pagamos peajes a Abertis. Y también pagamos peajes a la Generalitat a través de Tabasa y de los túneles del Cadí, peajes que, por cierto, y beneficios, revierten al conjunto de la sociedad, la gran diferencia con Abertis. Porque aquí los catalanes no estamos pagando peajes a España. Estamos pagando peajes a Abertis. Y estamos dando 600 millones de beneficio en el año 2011, es decir, en plena crisis, beneficios netos, a una compañía.

Luego, ¿es lógico que...? Mientras se renegocian contratos y convenios con proveedores de la Generalitat de Catalunya, mientras se suspenden los convenios laborales vulnerando acuerdos y derechos de los trabajadores públicos por parte de la Generalitat, mientras la Generalitat deja sin efecto acuerdos y convenios de la Generalitat con ayuntamientos para la construcción de CAP, de escuelas, mientras se dejan sin efecto y se suspenden compromisos en guarderías, escuelas de música, mientras se deja sin efecto el acceso al PIRMI, mientras se reducen aportaciones firmadas en residencias de la tercera edad, mientras se desmonta el estado del bienestar, ¿no podemos renegociar con Abertis? ¿Es que son intocables? ¿Es que no se pueden renegociar las prórrogas de los peajes concedidos por la Generalitat?

Claro, no es que se pueda. Es que se debe. Y es lo que pide Ciudadanos: que se renegocien estas prórrogas y que el beneficio desmesurado, el auténtico abuso que gana una compañía privada, revierta en el conjunto de ciudadanos de Cataluña, y también para garantizar la movilidad, un verdadero plan de movilidad en Cataluña. También para eso. Pero revirtiendo los beneficios al conjunto de la sociedad y diseñando entre todos un plan de movilidad que afecte a las autopistas, a las vías rápidas, en nuestra comunidad, y, ojalá, en el conjunto de España.

Pero para eso hay que ser valiente.

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Cañas Pérez

Acabo, presidenta. Para eso hay que dejar de ser débil con los fuertes y fuerte con los débiles. Para eso un

gobierno tiene que pensar en el interés general, y no en el interés de una compañía. Y por eso yo espero que ustedes, el Gobierno y el partido del Gobierno, apoyen esta moción, y la apoyen porque solo estamos pidiendo algo que creo que el conjunto de ciudadanos reclama, que es que la misma rigidez que tiene este Gobierno para hacer frente a la situación económica –reduciendo sus aportaciones, renegociando convenios laborales firmados y consolidados– la tenga para renegociar condiciones de explotación de unos peajes amortizados, y sobretodo tenga como intención suprimirlos, suprimir aquellos peajes, y en todo caso hacerse titular de los mismos para realmente tener una política de regulación y de control de la movilidad fundamentada no en el beneficio y el lucro desmedido de una compañía, sino en el interés general del conjunto de ciudadanos de Cataluña.

Gracias, presidenta, diputados, diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula per defensar les esmenes presentades l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller..., bé, deia el conseller ahir que d'aquest tema ja n'hem parlat quatre o cinc vegades. En continuarem parlant, i tenim un fòrum obert important, com és el grup de treball de peatges. La moció d'avui, doncs, ens dona peu a abordar alguns dels aspectes d'aquesta qüestió.

Des del nostre grup, jo crec que a l'hora de presentar les esmenes, com ara faré, ja queda clar en quina línia creiem que hem de treballar, i que va en el mateix sentit que vàrem dir en la reunió del grup de peatges del dilluns farà quinze dies, que és dir: hi han tres aspectes fonamentals. El primer és la necessitat, amb l'actual situació econòmica i vistos els precedents, d'abordar seriosament i amb profunditat una revisió del conjunt del sistema de peatges, de finançament d'obres per a peatges a Catalunya, tant dels peatges explícits com dels peatges a l'ombra.

El conseller ho ha dit, i no tenim inconvenient a reconèixer-ho: l'actual situació i els convenis que es van realitzar tant de pròrrogues a concessions com de peatge a l'ombra, tant en el període del Govern de Convergència i Unió, tant en el període en què encara la competència era de l'Estat, com en el període del tripartit, senyor conseller, que quedi clar, creiem que és insostenible per a Catalunya. Vostès ho saben, ho va referir: és una càrrega de –s'hi referia ahir vostè– 3.600 milions d'euros, crec recordar, respecte al que eren els peatges, 200 i escaig milions cada any; això s'ha de replantejar. S'ha de replantejar, perquè Catalunya sí que té una capacitat quant al conjunt de la mobilitat de poder sostenir, d'una forma raonable, els costos reals del funcionament del nostre sistema, però no amb els terminis, amb les mesures que tenim ara.

Per tant, la nostra primera proposta, que seria una esmena al punt 1, és que aquesta renegociació contempli tot el conjunt del sistema, tant el dels peatges explícits com el dels peatges a l'ombra, i tots els convenis que s'han anat subscrivint per a realització d'obres, ampliació, etcètera. Vostè..., el conseller ahir s'hi referia, i també hem de dir, perquè tots som del Maresme –no tots els que estem aquí, però sí els dos que ens estem comentant ara–, en què..., al Maresme, per exemple, hem estat pagant a través de pròrroques obres que s'han realitzat en altres trams d'autopista a Catalunya, que no tenien res a veure amb el Maresme; com a solidaritat interterritorial s'entendria, però s'entendria més bé, com plantejem en el segon punt, anar a un replanteig integral del sistema de finançament dels costos del transport per vies de gran capacitat a Catalunya, segregant el que és transport de llarg recorregut –el que en diríem l'«eurovinyeta»– d'altres sistemes d'internització de costos, de manteniment, de sosteniment de les infraestructures i de les inversions necessàries per a la funcionalitat. Que permetin què? Doncs, que permetin, com diem nosaltres a l'esmena, al punt 1, aplicar criteris d'interès públic i afavorir el que seria la mobilitat sostenible.

El segon gran paquet d'aspecte seria quina feina hem de fer, o de temes a tractar; és el que està en la nostra esmena 3, que és el grup de treball de peatges. És a dir, és aquest grup de treball, amb tot l'assessorament tècnic, i a partir de la informació que se'ns va explicar a la comissió, al grup, que es formulés un nou sistema del finançament, de la construcció i manteniment del conjunt de vies d'alta capacitat per tal que hi hagin recursos públics també per al transport públic, i que hi hagi una proposta de com implementem ja, d'una vegada, l'eurovinyeta a Catalunya.

I, per cert, conseller, i li ho vull dir aquí, des d'aquí, públicament. Dilluns farà quinze dies que vam fer la reunió del grup de peatges. Es va presentar un document, que jo vaig saludar i tots els que hi érem presents, un document amb una aportació importantíssima d'informació i de dades del sistema de peatges a Catalunya, com mai l'havíem vist; els vam felicitar. Aquest document continua sent inaccessible per als membres del grup de treball. Fa tres dies –no el volem molestar a vostè– que demanem a la Secretaria de Mobilitat que ens donin la clau d'accés o que se'ns faciliti el powerpoint amb les dades; aquesta documentació no es dona. Això no és lleialtat institucional, perquè ens sembla que tots els que estem aquí hem dit que teníem voluntat d'actuar en aquest sentit. I abans aquesta documentació era accessible directament o a través de la clau l'accés. No entenem com no podem treballar amb aquestes dades amb el debat que tenim.

Per últim, dos aspectes més de les mocions que fem. Creiem que estem en condicions de demanar, a partir del coneixement dels trams d'explotació, beneficis de cada un d'aquests trams de Catalunya; estem en condicions que el Govern demani, amb tot el suport de la cambra, que les concessionàries assumissin una part, o tot, dels costos de compensació per autoocupació, per vehicles ecològics, per freqüentació, etcètera, de les mesures que estem implementant. Seria una for-

ma de solidaritat. Sabem que són uns milions determinats, però menys, evidentment, que el marge de beneficis que tenen en aquests trams.

I per últim, també, creiem que s'hauria d'instar el Govern, i aquest és un clam, que no privatitzi Tabasa ni Túnels del Cadí: esperi's que tinguem el replanteig del conjunt del sistema de gestió de peatges a Catalunya. Perquè –tothom ho ha dit i ho veu–, tenir un instrument com Tabasa i Túnels del Cadí –en definitiva, Tabasa–, ja constituïda una societat anònima pública, cent per cent capital, que té capacitat...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar.

Salvador Milà i Solsona

...i coneixement de gestió de peatges..., és un instrument que si ara el privatitzem, d'aquí a quatre dies ens farà falta; i dintre el paquet global de la remodelació, segurament, des del punt de vista de les necessitats econòmiques i financeres de la Generalitat que assumim, en la matèria de finançament d'infraestructures, trobarem la manera perquè el Govern no hagi de suportar aquesta enorme càrrega financera. Si ens venem Tabasa serà pa per avui, fam per demà, perquè esgotarem en un sol any la partida dels 200, 300 milions que evidentment necessita cada any el Govern per cobrir els peatges a l'ombra, i l'any següent, què? No, no, replantejem-ho globalment. Ho estem replantejant tot?

Jo estic segur, estem segurs que Abertis –en definitiva, directament o indirectament, perquè controla...

La presidenta

Senyor diputat...

Salvador Milà i Solsona

...la majoria de concessionàries–, acabo, estarà en condicions de lleialtat institucional per dir: «parlem-ne, i veiem com aplanem aquesta situació». I qui diu Abertis, diu les concessionàries dels peatges a l'ombra. Per tant, fem aquesta reflexió des d'un punt de vista de treball conjunt de tot el Parlament.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, nosaltres hem presentat tres esmenes, en la línia del posicionament del Partit dels Socialistes de Catalunya, amb relació a la política de peatges que porta el Govern de la Generalitat, i que..., de les quals ja vam

manifestar, a través de propostes de resolució aprovades el 2 de maig, aquí, en el Parlament de Catalunya, la mateixa posició manifestada en el grup de peatges el dia 14 de maig, i que es basen fonamentalment en tres aspectes.

La primera, nosaltres considerem que el model tarifari, en el seu primer nivell de concreció –és a dir, allò que correspon al debat del grup de peatges que s’ha via fet d’una modificació en el concepte de la bonificació–, és un model que cal estudiar, al qual donem, en aquest primer nivell de concreció, el nostre suport. Són conclusions del grup de peatge de la passada legislatura, i hi estàvem d’acord, en la introducció de la bonificació verda, per dir-ho d’alguna forma, la bonificació també per l’alt nivell d’ocupació d’un vehicle; també. El que sempre vam manifestar a l’anterior Govern, i també diem en aquest és que les modificacions aplicades en un moment de crisi especial com ara està passant, com ara estem vivint, doncs, realment no és el que s’hauria de fer, atesa la situació econòmica de les famílies i de les empreses.

I, per això, nosaltres creiem que s’ha de suspendre el Decret del 427/2011, del 27 de desembre, perquè, a banda d’un increment com mai havíem vist en els anys anteriors del preu del peatge –com mai–, s’ha variat també el concepte de recurrència i s’hi aplica i s’hi carrega tot això a fi de tenir un estalvi en els pressupostos del Govern, però carregant, justament, a les butxaques dels ciutadans i de les ciutadanes en el pitjor dels anys de la crisi.

Nosaltres ja vam obtenir el 2 de maig el suport de la comissió de política territorial en aquest sentit, i esperem que el Govern compleixi amb això i, sobretot, en els tres peatges de què parlàvem: les Fonts, el peatge de Mollet, el peatge d’Alella. I també convidem que hi hagi un debat territorial seriós amb els sectors afectats per aquesta problemàtica.

Dos. Per nosaltres, aquí hi ha dos tipus de concessionàries: les privades, que explicava abans el senyor Cañas, i les de titularitat pública, aquelles que el Govern de la Generalitat ha decidit vendre’s per fer caixa. I això, hi estem radicalment en contra –radicalment en contra–, nosaltres hem considerat la titularitat pública i el fet que els beneficis d’aquestes empreses de titularitat pública puguin anar a fer obres en la resta de la xarxa, com s’ha fet en els últims anys, com un model que hauria de ser un referent en matèria de política de peatges. I, per tant, des d’aquí ho manifestem: hi estem radicalment en contra. I tot i que s’accepti l’esmena d’Iniciativa, la nostra podria haver estat transaccionada, però tenim una esmena que va en la mateixa direcció. I per què? Perquè nosaltres considerem que això és un dels grans errors que comet el Govern de la Generalitat i sobre el qual no podem estar a favor.

I tercer, quin és el paper de les concessionàries en un moment tan delicat per a l’economia del país i per a l’economia dels ciutadans? Unes concessionàries privades que tenen beneficis importants. No entraré en la guerra de xifres, però són molts milions. Si el que el Govern de la Generalitat pretén estalviar, deixant de bonificar una part important del que es bonificava,

són 11 milions d’euros l’any, no és possible demanar a les concessionàries, en un moment d’extraordinària delicadesa social, d’extraordinària sensibilitat en la situació econòmica, que dels 360 milions de beneficis –declarat per Abertis– l’any 2011, i ratificats pel seu representant al grup de peatges, puguin absorbir, durant el període que toqui, negociant-t’ho cada dos anys si fa falta, doncs, totes les bonificacions que corresponen, que estaven en vigència fins al 31 de desembre?

Tenim una esmena; s’accepta la d’Iniciativa, nosaltres no discrepem que s’accepti la d’Iniciativa; va en el mateix sentit, però volem reivindicar que és la nostra posició en aquest sentit.

I, després, per acabar, li voldria dir: senyor conseller, hem de vigilar amb les expressions que es fan servir des del departament cap a la premsa, perquè trobem una nota del diari *Ara* que ens ve a dir que el grup de peatges de l’altre dia –mortificat grup de peatges de cinc hores fins a la una de la matinada– va arribar a acords. Aquell grup de peatges va arribar a desacords, no a acords: li vam dir que no estàvem d’acord amb la política tarifària, vam manifestar que no estàvem d’acord en com estava funcionant el decret; els vam dir: «Si estalvieu d’aquesta manera, que les concessionàries paguin.» Les concessionàries no van parlar fins a dos quarts d’una de la matinada, no van dir res...

La presidenta

Senyor diputat, ha d’acabar.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Sí, acabo, senyora presidenta. Per tant, nosaltres no estem d’acord ni en el sistema que s’aplicarà de descomptes de mobilitat obligada a partir de trenta viatges, perquè d’això no se’n va parlar –es va citar, però no se’n va parlar–, i menys que es pugui desgravar el cost del peatge de l’IRPF. Per una raó: això és una autèntica barbaritat, perquè això significa pèrdua de recursos per al Govern de la Generalitat; l’impost de l’IRPF és compartit per l’Estat i per la Generalitat. I en un moment de caiguda d’ingressos de l’Administració pública, el que no podem acceptar i no acceptarem és aquesta mesura. Que pagui qui té beneficis, que, en aquest moment, és la concessionària; que ho faci per un període transicional si és necessari; però el que no podem acceptar és que es perdin recursos públics perquè es faci aquesta declaració en l’IRPF.

Gràcies, presidenta, conseller, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d’Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l’illustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputats, un aclariment abans que res. Algun diari de Terrassa publicava aquest dematí que sóc parlamentari de Con-

vergència i Unió. No és així. Jo, per tant..., en tot cas, ho aclarim; que si algú tenia algun dubte, no hi ha hagut cap cas de transfuguisme polític en aquest moment.

En tot cas..., i de la broma... –tenint en compte que hi ha el senyor Rull, que és de Terrassa, també..., allò de distendre una mica l'ambient–, en tot cas, volia mostrar el suport a la moció. No manifestem clarament cadascun dels punts, perquè hem tingut accés a la totalitat ara mateix i, per tant, l'acabarem de relleigir ara mentre acabem produint el debat, però, en tot cas, en línies generals sí que podem estar d'acord amb la moció presentada. Que a ningú li sobti el suport d'Esquerra Republicana a una proposta de Ciutadans, perquè podem estar a les antípodes ideològiques, però que, en tot cas, quan hi ha un clam, com el que hi ha en aquest moment en la ciutadania contra unes injustícies, segurament podem coincidir.

El senyor Cañas deia que no paguem cap peatge a Espanya. Sí que l'estem pagant, senyor Cañas, i en això discreparem. Vull dir..., ara tampoc no iniciarem una discussió aquí. Hi han dos problemes, en el cas dels peatges. Un, la manca d'inversió de l'Estat a Catalunya, que hem denunciat, i en aquest cas donem suport plenament al Govern, també, en aquesta denúncia; però, per l'altra banda, també hi ha el que s'ha manifestat, i hi estem plenament d'acord..., és els ingressos que obtenen les concessionàries, que en aquest moment ens semblen de manera desmesurada, tenint en compte la funció social que fan i que, per tant, nosaltres també reclamem un major control sobre aquests ingressos.

M'agradaria dir-los que Esquerra Republicana –perquè també algun partit polític ho ha insinuat– no es desperta de cap letargia en el tema dels peatges. No és que ens hàgim despertat ara, sinó que hi hem treballat des de fa molts anys, senyor Rull; hi hem treballat des de molts anys. Ho hem fet des del Govern; vam impulsar, el grup de peatges, també la proposta del fons de rescat a Madrid quan érem al Govern; vam instar un seguit de bonificacions, en alguns casos tendents a arribar al cent per cent. I que, per tant, no és un tema que ara ens despertem ni que..., allò, ens aixequem de cop i volta.

En tot cas, pel que fa a la moció en concret, entenem que cal revisar els contractes de concessió existents avui en dia. Ho vam reclamar en la reunió del grup de peatges. Entenim que les empreses concessionàries han de fer també la seva quota de solidaritat social, atesa la situació econòmica del país, i que, per tant, entenim que, en aquest sentit, les empreses havien de fer un pas endavant i ser solidàries amb el país. Però no solidàries d'un diumenge, eh?, no es tracta que fem aportacions a una marató, es tracta que al dia a dia dels ciutadans això es noti. Per tant, reduir els beneficis d'aquestes concessionàries.

No va haver-hi cap resposta per part de les empreses concessionàries en aquell moment i, per tant, exigim també cap al Govern que..., màxima informació, màxima transparència per veure aquests desequilibris econòmics financers, per arribar, en tot cas, a l'extinció

ció de les concessions de peatges sense contraprestació a canvi si entenem que hi ha un desequilibri econòmic financer.

Demanam informació, donem suport a la demanda d'informació. Nosaltres vam demanar la informació, com deia el senyor Milà. Hem intentat, sense èxit, assolir la documentació dels powerpoints de la reunió de peatges de dilluns de la setmana passada; ho vam demanar l'endemà mateix i encara no hem tingut resposta. El dijous vam entrar una petició de documentació directament a la conselleria de Territori i Sostenibilitat; se'ns diu que la tenim a la nostra disposició. Esperem, doncs, que realment quan intentem fer efectiu el nostre dret puguem; no tenim cap dubte que això serà així, però, en tot cas, també demanaríem una mica més de col·laboració per part del Govern.

Donarem suport també a la moció perquè hem aconseguit incloure un seguit d'esmenes en la moció que a nosaltres ens sembla que són importants. Una, aturar, demanar al Govern que aturi els expedients sancionadors que ha iniciat contra persones que participen a la campanya «No vull pagar». Entenem que aquesta petició està justificada, clarament justificada, per dos motius: un, de justícia, perquè entenem que és un acte de protesta legítim per part de la ciutadania, que..., en tot cas, no entenem la funció del Govern de la Generalitat intentant cobrir la posició d'una empresa privada que té els seus mecanismes legals per fer-los efectius. Segon, tenim un informe del Col·legi d'Advocats de Barcelona que diu que la sanció o intentar sancionar per aquesta via és del tot incorrecte, que no hi ha cobertura legal. Per això, per tant, davant d'aquesta situació, nosaltres, una vegada més, com hem reclamat i reiterat en diverses ocasions, li demanem que aturin aquests expedients sancionadors.

Hem demanat i hi donarem suport, i hem entrat una esmena amb el tema de la privatització de Tabasa i Túnels del Cadí. Entenem que...

La presidenta

Ha d'acabar, senyor diputat, eh?

Marc Sanglas i Alcantarilla

Un segon, senyora presidenta. Entenem que no pot ser que una empresa pública que està generant beneficis econòmics a les arques de la Generalitat sigui privatitzada, intuïm, per desgràcia nostra, cap als mateixos de sempre. I que, per tant, intentem o hem d'intentar evitar un monopoli en els peatges de Catalunya.

I finalment, els anuncio que aquest dematí hem entrat al Registre del Parlament una proposició de llei de modificació de la Llei d'autopistes i la Llei d'hisendes locals per eliminar la bonificació del 95 per cent de l'IBI de les concessionàries d'autopistes que tenen en aquest moment per llei. Esperem que aquesta proposta es pugui veure en breu en aquesta cambra i, en tot cas, en aquella ocasió podrem fer el debat.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Josep Rull.

Josep Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, tornem a debatre sobre aquest tema, que és un tema que ens preocupa i ens ocupa al Parlament de Catalunya, al Govern i al conjunt de forces polítiques d'aquest país. Seria absurd que, davant del neguit que té la nostra ciutadania, les institucions públiques que la representem no en poguéssim parlar i en poguéssim parlar a fons.

A nosaltres el que ens agradaria és centrar els termes d'aquest debat, termes des d'un punt de vist polític i també termes des d'un punt de vista jurídic. Des d'un punt de vista polític, senyor Cañas, discrepem del plantejament de fons. El problema és l'existència d'un greuge comparatiu evident de Catalunya respecte a la resta de l'Estat, d'un greuge evidentíssim: mentre a Catalunya el 50 per cent de les vies d'alta capacitat són de pagament, en el conjunt de l'Estat estem parlant del 18 per cent. Això és un greuge evident, i davant d'això hem de veure quines solucions hi aportem, quines respostes hi donem.

I nosaltres, evidentment, ho tenim molt clar: hi ha d'haver una tendència a rebaixar preus de peatge a Catalunya i, eventualment, eliminar alguna de les barres. Recordo que, quan Convergència i Unió va tenir la capacitat d'influir en el primer Govern de José María Aznar, es va aconseguir –evidentment, hi va haver la predisposició del Partit Popular– l'eliminació d'una barrera que tots consideràvem que era una barrera absolutament innecessària i absolutament injusta, que era la barrera de la B-30.

I també, amb la mateixa fermesa, expliquem que a la resta de l'Estat s'han de començar a incorporar peatges; s'han de començar a incorporar peatges a vies gratuïtes. Perquè, si no, qui ho acaba pagant és el conjunt de ciutadans, i nosaltres d'una manera concreta també. Posar al dia, actualitzar la xarxa d'autopistes radials del primer pla Borrell costa a l'entorn de 10.000 milions. Aquesta és la situació. I, per tant, davant d'això, nosaltres el que vam dir és: en la mesura que Catalunya fa un esforç superior, busquem un mecanisme, un instrument, el fons d'homogeneïtzació, de subvenció, de rescat de peatges que ens permeti recuperar aquests recursos, injectar-los a homogeneïtzar, a subvencionar, a rescatar peatges i també al foment del transport públic.

No ens podem plantejar aquest debat de manera segmentada, de manera esbiaixada, i aquí estem molt d'acord amb Iniciativa per Catalunya. Escolti, en aquest tema: no es pot plantejar aquest debat de manera aïllada, hem de parlar del conjunt de la mobilitat en el país, no només d'autovies, no només d'autopistes, no només de carreteres, sinó del conjunt de sistemes de transport públic. Aquesta és la base de tot plegat.

Però, escoltin, en aquest debat el que ens sorprèn és la posició de determinades forces polítiques que quan

van tenir la posició, l'oportunitat de canviar de manera substancialment les coses no ho van fer –no ho van fer. És a dir, què és el que ha canviat ara per demanar que hi hagi aquesta revisió tan a fons de les concessions? Eren injustes abans, són injustes ara. Abans, quan vostès tenien la capacitat de poder renegociar amb les empreses concessionàries, Esquerra Republicana, el PSC, per què no ho van fer? Per què no ho van dur a terme?

I el senyor Labandera diu: «No, clar, en uns moments que la gent ho està passant tan malament, amb les bonificacions...» S'incrementen els preus del peatge per fer front a aquestes bonificacions; com el seu Govern, com el conseller Nadal, com el secretari Nadal van fer quan van aplicar la bonificació ecològica i d'alta ocupació a la barrera dels túnels de Vallvidrera i van incrementar un 5 per cent el peatge per a tothom. Com és que allò que era vàlid per a un àmbit ara ho deixa de ser per a un altre? Aquesta és la feblesa extraordinària dels seus arguments, que és l'oportunisme polític en estat pur.

Revisem les concessions, revisem-les. Però, escolti, hi ha un règim de concessió, hi ha un marc legal, i revisar vol dir que en determinats casos s'hagi de rescabalar –s'hagi de rescabalar– l'empresa concessionària. Perquè la legislació que existeix és aquesta, i la concessió s'expressa en uns determinats termes, que és el risc que assumeixen aquestes empreses concessionàries. ACESA, en el seu moment, va estar a punt de fer fallida; de fet, en va fer i es va haver de comprar per una pesseta. Ho recorden? Ho recorden? Perquè no hi havia la gestió, no hi havia la bona gestió que permetés de tirar endavant aquest sistema aconcessional.

Per tant, negociar amb l'empresa concessional per incorporar bonificacions?, totes. Però, escolti, tenim un límit: que no podem pagar més. Aquest és el límit. Però, evidentment, unilateralment les empreses concessionàries fer aquest gest?, evidentment.

Dues darreres coses. Votarem a favor dels dos punts, del 4 i el 5, d'aquesta moció; votarem en contra la resta.

El 4 és transparència; que es publiqui a la pàgina web del Departament de Territori i Sostenibilitat tot allò que fa referència a les concessions. Endavant; endavant. Els ciutadans tenen el dret a conèixer en quins termes se susciten aquestes concessions; peatge explícit i peatge a l'ombra. També parlem de peatge a l'ombra, senyor Labandera. Senyor Sanglas, també parlem de peatge a l'ombra. I qui ha estès...

La presidenta

Senyor diputat...

Josep Rull i Andreu

...–acabo, senyora presidenta– el país de peatges a l'ombra van ser bàsicament vostès.

I segon, demanar al Govern de l'Estat que compleixi aquell famós compromís, aquell famós conveni del qual només se n'ha executat a l'entorn del 28 per cent. Ens queden pendents d'executar 1.800 milions d'euros.

El que ens cal és, sobretot, coherència respecte al que es deia i respecte al que es diu i el que es fa.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, per posicionar-nos, per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya amb relació a aquesta moció sobre els peatges. I la primera cosa que ens ve a la memòria, després de sentir el debat que hem sentit tan intensament i que hem anat sentint també al llarg del darrer Ple, és que hi ha qui es recorda de santa Bàrbara quan trona, sense cap mena de dubte.

Mentre anava sentint algunes intervencions, jo anava pensant des de l'escó si és que potser en set anys no hi havia temps suficient per fer tot això que avui es demana que es faci, aquí, amb la màxima urgència. I jo m'estava plantejant, des de l'escó, si aquells que van decidir fer infraestructures que s'estan pagant avui per la via del peatge a l'ombra és que es devien equivocar, quan van decidir impulsar-les des del mateix Govern. Se n'han penedit, ara, en aquest moment, d'aquelles accions i d'aquelles decisions que van prendre quan vostès estaven en el Govern? Ens poden explicar quins són els increments dels peatges que van patir les barreres quan estaven vostès en el Govern? Molt superior que l'IPC; molt superior; sí, senyor Labandera. Facci els números, faci els números. Molt per damunt del que ha pujat l'IPC durant aquests anys. I ni un sol rescat, ni una modificació de bonificacions. Res de res, tot exactament igual que estava, sense modificacions.

Ho ha dit el senyor Rull: l'única barrera aixecada de Catalunya, la B-30, un govern del Partit Popular. I també en aquell moment es van introduir rebaixes i modificacions de peatges en altres barreres, cosa que després no ha tingut continuïtat.

Per tant, primer missatge: el problema no és d'avui, és un problema que ja ve de força enrere. I permetin-me..., el conseller ho va fer en la interpellació del darrer Ple, també ho va fer en la interpellació que hi va haver ahir, però, clar, permetre..., intentar explicar que el debat de l'espoli fiscal és demagògic perd tota credibilitat quan algú ho fa des de la demagògia explicant l'espoli de les autopistes. I la interpellació es va plantejar des de la demagògia, i la moció que avui porten a aprovació es fa des de la demagògia.

Hi ha una cosa que es diu «principi de legalitat», hi ha una cosa que es diu «principi de seguretat jurídica». I aprovar una moció com la que se'ns aporta avui a sobre la taula seria vulnerar aquests principis de legalitat i seria vulnerar aquest principi de seguretat jurídica. Ningú ha obligat a treure unes concessions, a executar unes infraestructures a través d'unes concessions de peatge. Es va fer des de la llibertat que tenien

els governs anteriors, que en el seu moment ho van fer. I la revisió dels peatges es va fer a partir dels criteris d'equilibri econòmic que s'havien de plantejar.

És molt fàcil venir aquí a dir: «Guaita els beneficis que han tingut aquests, guaita els beneficis que han tingut els altres!» Escoltin, intentin assegurar una mica el principi de legalitat, intentin entendre que al darrere d'aquesta empresa també hi han treballadors, que aquests beneficis segurament van a parar a uns accionistes, a uns accionistes que segurament a vostès no els agrada que els vagin a parar diners, però que tenen dret a rebre una retribució pel diner. Segurament és més difícil explicar això que no pas agafar, posar-se una etiqueta al cotxe i començar a passar pels peatges sense pagar-los; també ens agradaria fer-ho. Però els que tenen responsabilitat i els que tenim responsabilitat de govern sabem quin és el mecanisme per fer-ho. I ho diem des del Partit Popular, que, quan hem tingut oportunitat, i en unes altres condicions diferents de les actuals, ho hem fet. No ho han fet –no ho han fet– altres, i ara vénen aquí a exigir que ho facin una altra vegada els altres.

Deia el senyor Rull: «El problema és el greuge que tenim amb la resta d'Espanya.» Aquesta és una part del problema. És cert que la densitat d'autopistes de peatge que tenim a Catalunya, en comparació amb la que tenim a la resta d'Espanya, doncs..., això suposa un greuge per a Catalunya. Sí, per a altres comunitats també, eh?, ja li ho vam dir, ja ho vàrem explicar. Per a altres comunitats, també; també per a Catalunya. Però el greuge més important no és el de les autopistes catalanes davant de la resta d'autopistes de l'Estat, sinó que el greuge més important és el que tenim a Catalunya, entre les autopistes de l'Estat i les autopistes de la mateixa Generalitat. No tota la responsabilitat és de l'Estat: també la Generalitat té responsabilitat en els peatges que paguem, sobretot a les entrades i sortides de Barcelona, que estan coronades totes, perfectament, per tot un conjunt de peatges de la Generalitat.

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar.

Santi Rodríguez i Serra

Acabo, senyora presidenta, anunciant que el nostre grup no podrà donar suport a aquesta moció; per tant, ens abstindrem en tots els punts, amb una excepció, que creiem important, fonamental i cabdal, que és el de la transparència. Els drets no estan xocats amb la transparència i, per tant, creiem que és absolutament imprescindible, necessari i positiu que els ciutadans tinguin a la seva disposició tota la informació que es demana en el punt número 4, al qual el nostre grup donarà suport.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustres diputades i diputats, honorable membre del Govern, conseller de Territori i Sostenibilitat..., en aquesta matèria ja la nostra posició està clara, és coneguda per tots vostès: hem presentat una proposició de llei al Parlament que es basa sobre una qüestió, que és: que es compleixi la llei. No apellem a la responsabilitat social d'una empresa parasitària que és en mans de «la Caixa», que a la seva vegada atorga crèdits i condona crèdits a partits polítics –que estan aquí. No apellem a això, al que apellem és que es compleixi la llei; perquè la llei, tant la Llei d'autopistes com la Llei de contractes de l'Estat –després, d'administracions públiques–, estableix molt clarament què és un peatge. I un peatge, simplement..., el fet que allò que ha costat l'adjudicació –licitació i adjudicació– de fer aquella obra pública, que inclou el benefici empresarial, en lloc de pagar-ho l'Administració d'una manera directa, ho paga donant una concessió i de cobrar el peatge durant un període determinat. Però per pagar i per cobrar allò, no per tenir un benefici permanent, continu, al nivell del 83 o el 90 per cent, com s'està tenint.

Per tant, de què parla la llei? D'això, del fet que hi ha un preu cert. També parla del fet que hi ha un equilibri econòmic i, per tant, també parla del fet que s'ha de revisar aquest equilibri econòmic per part de l'Administració. Deia ara el senyor Rull: «És que s'haurà de rescabalar.» No, senyor Rull: se li haurà de reclamar a Abertis que torni tot allò que ha cobrat per sobre del preu cert pel qual se li va adjudicar. Perquè això és el que diu la llei i això és el que diuen les concessions. No és qüestió de rescabalar ni de rescatar absolutament res: es tracta d'acabar amb un paràsit que està carregant 600 milions d'euros cada any a l'economia productiva i fa que els productes de les empreses catalanes siguin més cars per transports i per logística, i fa més car als ciutadans haver de desplaçar-se dintre de Catalunya per tenir un paràsit que el que fa és agafar diners sobre la base de la captació del regulador, tant de l'Estat com de la Generalitat, incomplir la Llei d'autopistes i incomplir la Llei de contractes de les administracions públiques. Però ara aquí no en parlem. Donarem suport, evidentment, a aquesta moció, en els diversos punts. Que ara es digui: oh, transparència està molt bé, perquè s'ha amagat tota aquesta informació, fins ara. Per què continua amagant-se la informació que es va donar en la reunió del grup de peatges? Per què s'amaga quines són..., quines persones, quines coses se n'han fet i on han anat a parar aquelles persones? Ahir el conseller Recoder ens va acusar de frivolitat. Doncs, anem a la frivolitat: què està vostè, defensant els interessos públics o buscant-se un seient al consell d'administració d'Abertis, com van tenir els seus antecessors? Al servei de qui està?, del poble de Catalunya i de les empreses catalanes o al servei d'una empresa que després el col·locarà com ha col·locat els seus antecessors?

I d'això és del que parlem aquí. Del que parlem és de si el que importa és defensar els interessos de la gent i de les empreses, o el que importa és defensar els interessos de l'empresa que després col·locarà i que, a més,

finança i que, a més, condona préstecs als partits als quals pertanyen molts de vostès.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta. *Conseller*, diputados, ¿a ustedes les parece decente que una empresa gane 600 millones de euros al año prestando una concesión pública? ¿Les parece decente? (*Pausa.*) ¿Les parece decente? ¡Es obsceno! Mientras, en paralelo, algunos dinamitan el estado del bienestar y recortan derechos laborales a los funcionarios, y recortan inversión pública en sanidad y en educación, y recortan inversión en transporte público... Miren, lo de las bonificaciones es una tomadura de pelo –es una tomadura de pelo. ¿Qué bonifican? Las compañías concesionarias siguen ingresando lo mismo; lo pagamos los ciudadanos con nuestros impuestos, todos los ciudadanos. ¿Por qué estas compañías no bonifican? La recurrencia –¿verdad?– o la ocupación... Porque les da igual, porque tienen un mercado cautivo, porque no hay alternativa; ese es el motivo, porque no bonifican porque no quieren. Y lo que dijeron el otro día en la reunión esta, nocturna, de peajes: «¿Y qué? Ganamos mucho dinero, ¿y qué?» Pues que es una estafa al conjunto de ciudadanos; porque, mientras los ciudadanos se están apretando el cinturón, estos señores ganan 600 millones de euros netos en las concesiones catalanas de las autopistas.

¡Ya está bien, hombre! Ustedes, ¿qué intereses defienden? ¿A quién defienden, aquí: el interés general de los ciudadanos o el interés de una compañía concreta? Pero, ¿cómo se puede venir aquí a defender eso desde los principios de la legalidad y la seguridad jurídica? Si están muy bien, esos principios, y nadie pretende vulnerarlos. Revisar los contratos, sentarse con las concesionarias, evaluar y determinar si esos contratos están bien firmados y las cláusulas se están cumpliendo, y que el beneficio es excesivo, ¿eso ustedes no lo pueden suscribir? ¿No pueden suscribir una renegociación de esos contratos con esas compañías? ¿No pueden suscribir una negociación fuerte, desde la Administración, con compañías que son prestatarias de un servicio público en régimen de concesión? ¡Cómo que ustedes no se pueden sentar a discutir, hombre! Pero, ¿cómo que ustedes se niegan a sentarse a discutir –a sentarse a discutir– una reforma, una revisión de esos contratos? Pero, ¿cómo tienen ustedes después la valentía de acercarse a sus conciudadanos con recortes en servicios esenciales..., digo, renegociando, no: suspendiendo convenios laborales, suspendiendo...

La presidenta

Senyor diputat, sobre les esmenes, s'ha de pronunciar.

Jordi Cañas Pérez

Sí, sí, sí; iré, iré, iré, presidenta. Iré, presidenta –iré, presidenta; iré, presidenta...

La presidenta

Sí, però li queden quaranta-cinc segons.

Jordi Cañas Pérez

Iré, presidenta. No se preocupe, gracias. Y seré muy rápido en las enmiendas. ¿Eh?, pero le agradecería que no me interrumpiese en plena vehemencia, porque ha roto el... (*Remor de veus.*) Es decir, ¿cómo ustedes pueden después irse a un ayuntamiento y decir que ustedes no hacen caso de un convenio firmado? ¿Dónde está aquí la seguridad jurídica o la legalidad? ¿Dónde se la dejan ustedes? Donde les interesa. Porque entonces no hay problema. El verdadero peaje que pagan los catalanes son ustedes. Ese es el verdadero peaje. No en la sombra; a partir de hoy, claro..., un peaje, claro, ustedes pagan un peaje a los poderosos, pagan un peaje a grandes empresas y pagan peaje, seguramente, a quien les financie las campañas. Esa es la verdad, ese es su peaje. El nuestro es con los ciudadanos de Cataluña, nuestra hipoteca es con el ciudadano de Cataluña, no con las grandes compañías que obtienen beneficios obscenos, no beneficios industriales normales, de un 20, un 25 por ciento, que ya serían mucho, en esta situación. No, no: obscenos.

Y, presidenta, en función de les enmiendas: aceptamos las enmiendas número 1, número 2, número 3 y número 5 de Iniciativa per Catalunya Verds; aceptamos la enmienda número 1 del PSC; aceptamos las enmiendas número 1, número 2, número 3 y número 5 de Esquerra Republicana, y aceptamos el punto c de la enmienda número 1 de Convergencia y Unión, en lo que es transparencia. Porque esta moción tiene como objetivo, y se ha enriquecido con las aportaciones del resto de grupos. Primero, la transparencia, en que todos los ciudadanos conozcamos las condiciones de estos contratos. Por fin serán públicas –por fin. Garantizaba la posibilidad de negociar y renegociar estos contratos para suspender aquellos que no sean de aplicación, pero también incorpora conceptos muy interesantes. Esa misma revisión en los peajes en la sombra –esa misma revisión en los peajes en la sombra–, pero también no sancionar a los ciudadanos de una forma irregular, también eso, y es muy importante. Incorpora también la voluntad de no privatizar Tabasa-Cadí; y es importante, porque entra de una voluntad global que tenía esta moción, y es hacer una revisión global del sistema de peajes en Cataluña.

En definitiva, enmiendas que agradezco al resto de grupos, al resto de grupos que hayan presentado: enriquecen la moción; y lo único que digo es que esto es un punto de inicio, no es un punto final, ¿eh? Algunos seguiremos exigiéndoles, cada vez que ustedes pidan recortes a los ciudadanos, que se sienten a negociar con sus amigos y negocien una modificación de unas condiciones abusivas.

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta, diputados, diputadas.

(*Roberto Edgardo Labandera Ganachipi demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Labandera?

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Per contradiccions, senyora presidenta, del diputat Rull sobre la meva intervenció.

La presidenta

Trenta segons.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Bé, senyor Rull, jo crec que qüestionar, a hores d'ara, el sistema de peatge a l'ombra que ha permès que aquest país tingués un pla d'eixos viaris que va resoldre situacions que feia vint anys que no s'havien resolt, com la finalització de la C-15, o la C-17, o l'eix Vic-Ripoll, o tantes d'altres, és realment una mostra de frivolitat política. Això sí que és feblesa política absoluta. Però, a més a més, m'estranya que faci servir l'argument de la seguretat jurídica un grup que no ha tingut ni un sol rubor a poder carregar-se la seguretat jurídica dels treballadors d'aquest país, donant suport a una reforma laboral. És a dir, que hi ha seguretat jurídica per a empreses però no n'hi ha per a treballadors.

I la segona qüestió important és que aquí no parlem de modificar de forma unilateral, com la reforma laboral, els drets de ningú. Diem revisar i renegociar condicions, i demanar a les empreses que en un moment tan difícil facin la seva aportació, la responsabilitat social que crec que té un nou perfil i unes circumstàncies com aquestes.

Gràcies, presidenta.

(*Marc Sanglas i Alcantarilla demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Sanglas?

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí, gràcies, presidenta. Per contradiccions amb el senyor Rull.

La presidenta

Trenta segons.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Veig que només tenen interès a preocupar-se de la legalitat i dels interessos de la companyia Abertis; és l'únic que han sortit a defensar des de fa molts dies. La renegociació és el que es demana en aquesta moció; tornar a situar les condicions de l'Administració i dels privats davant d'un canvi de situació i de paradigma. Vostès no han tingut cap mania –cap mania– de rebaixar els drets dels treballadors, han rebaixat aportacions a altres administracions públiques, com són els ajuntaments, quan ja hi havia subvencions concedides, tot perquè la situació era complicada. I són incapaços de plantejar el tema davant de les concessionàries.

Vostès tenen un informe del Col·legi d'Advocats de Barcelona que els diu que això és il·legal, i vostès...

La presidenta

Senyor Sanglas, això ja ho ha dit.

Marc Sanglas i Alcantarilla

...segueixen mantenint encara aquesta posició.

Gràcies.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Per al·lusions, presidenta. I de forma molt breu. He fet una pregunta des del faristol que no m'han respost. M'agradaria tenir una resposta. Set anys són insuficients per poder suprimir els peatges de Catalunya?

Gràcies.

(Josep Rull i Andreu demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rull.

Josep Rull i Andreu

Gràcies. Peatges a l'ombra. De cada cent euros que gestiona el conseller Recoder –de cada cent euros– cinquanta-dos euros van destinats a pagar, justament, aquests mètodes de pagament diferit: cinquanta-dos. Home, això és l'exercici de frivolitat política i d'irresponsabilitat en la gestió més gran que s'ha fet en aquest país.

Senyor Sanglas... Escolti, senyor Sanglas, vostè no, no... Va assistir a la reunió del grup de treball de peatges; va escoltar el que deia el secretari de Mobilitat? Que, evidentment, que en el marc de l'homogeneïtzació de peatges, es negociaria amb les empreses concessionàries. Vostè s'ha llegit l'esmena que ha plantejat Convergència i Unió? Fem-ho de manera seriosa, rigorosa, dins del grup de treball de peatges. Aquests són els termes.

Darrera qüestió. De la Catalunya lliure de peatges que vostès prometien, durant set anys, els peatges més cars de la història de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Passem a la votació de la moció, que és amb les esmenes...

(Salvador Milà i Solsona demana per parlar.)

Ah!, senyor Milà. No l'havia vist, senyor Milà. Trenta segons.

Salvador Milà i Solsona

Votacions...

La presidenta

Ah, votacions separades?

Salvador Milà i Solsona

Sí, sí, sí. Només això, eh? No entrarem...

El punt 3 i el punt 5.

La presidenta

Tinc la petició del punt 3, el punt 4 i el punt 5. Per tant, farem aquests tres primers punts per separat i després la resta de la moció, amb totes les esmenes incorporades. Santi Rodríguez? 3, 4 i 5. Sí, sí, separats –separats.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 43 vots a favor, 67 en contra i 15 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

(Veus de fons.) Sí, sí... *(Alfons López i Tena demana per parlar.)* Un moment –un moment, un moment.

El resultat de la votació són 119 vots a favor.

Senyor López Tena?

Alfons López i Tena

O sigui, el document que s'ha repartit, com a document...

La presidenta

Estem votant el punt 4.

Alfons López i Tena

El punt 4, però acabem de votar el punt 3, i el punt 3...

La presidenta

No, hem votat el punt 3. Ara acabem de votar el punt 4.

Alfons López i Tena

I el punt 4 és el punt 4 que apareix aquí? I llavors el punt 3 quin és, el que hem votat abans?

La presidenta

És el que els ha repartit el senyor Cañas a cada un de vostès.

Alfons López i Tena

Que s'ha tatxat –que s'ha tatxat–, per això li deia de si el punt 4 actual era l'antic punt 3 o el punt 3 que hem votat és un punt que no té contingut.

La presidenta

És el senyor Cañas el que ha de respondre perquè ha distribuït les esmenes incorporades, ha dit que incorporava totes aquestes i no ens ha dit que estava tatxat.

Alfons López i Tena

Ja, per això li demanava un aclariment. Moltes gràcies.

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidenta, es error mío, porque hay una enmienda de Esquerra Republicana de supresión del punto 3 y como estaba aceptada la hemos... Aceptada, lo que pasa es que la hemos tachado en el documento que le hemos adjuntado pero no le he recordado que el punto 3, evidentemente, si estaba aceptada la enmienda, estaba retirado.

La presidenta

Per tant, un moment, el punt 3 és el que vostès han tatxat?

Jordi Cañas Pérez

Sí, el que desaparece.

La presidenta

Per tant, la votació del punt 3 no val.

Jordi Cañas Pérez

Exacto.

La presidenta

La votació del punt 4 sí val.

Jordi Cañas Pérez

Sí.

La presidenta

I ara votem el punt cinquè –el punt cinquè.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 101 vots a favor, 9 en contra i 15 abstencions.

Passem a votar la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 51 vots a favor, 59 en contra i 15 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpe·l·lació al Govern sobre les darreres mesures del Govern de l'Estat en matèria de salut (tram. 302-00146/09)

Passem ara al darrer punt de l'orde del dia, que és la Moció número 17, subsegüent a la interpe·l·lació al Govern sobre les darreres mesures del Govern de l'Estat en matèria de salut. Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

(Pausa.)

El vicepresident primer

Bé, senyor diputat, quan vulgui.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, president. Consellers, fa quinze dies, en el debat de la interpe·l·lació, qualificava el real decret de xenòfob, discriminatori, classista i recentralitzador; ara, a més, cal afegir una cosa que ja sabíem però que s'ha posat encara més en evidència: que és un nyap. El Govern de l'Estat ha introduït setanta-tres correccions d'errors al BOE –setanta-tres–, però el que és un error és el decret llei sencer, perquè el principal canvi d'aquesta contrareforma sanitària és que posa fi a la universalitat de l'accés a la sanitat. Passem de l'accés a la sanitat per ser ciutadans o residents a la provisió de serveis sanitaris per estar assegurat a la Seguretat Social. La ministra va ser molt clara, va dir que el que cal garantir no són drets, sinó la provisió de serveis.

Mirin, per nosaltres aquest decret llei presenta tres greus problemes: un problema de qualitat democràtica, un problema ètic, moral, i un problema d'equitat i eficiència. El problema de qualitat democràtica: s'ha tramitat de forma autoritària, manca de diàleg amb els agents implicats, amb els professionals, amb els sindicats, amb les comunitats autònomes que ho hauran d'aplicar, perquè hi ha molts problemes seriosos de caràcter tècnic, també, en la seva aplicació, i, evidentment, com ha passat en la resta dels catorze anteriors decrets llei, sense diàleg amb els grups parlamentaris, sense possibilitat d'introduir esmenes. L'autoritarisme forma part de la manera de fer del Govern del PP. El conseller ho va dir en la seva intervenció, que sembla-

va que la ministra estava disposada a escoltar i fer correccions; doncs, sembla que no li han fet massa cas. Ni escolten, ni dialoguen, només imposen. Això sí, han aconseguit una oposició majoritària del sector sanitari, dels col·legis professionals, dels sindicats i de les associacions d'usuaris.

El segon problema, un problema moral, ètic. Directament, el decret va contra els drets humans i la dignitat de les persones en excloure de l'atenció sanitària regular –no em diguin allò de les urgències, l'atenció sanitària regular– les persones immigrades en situació administrativa irregular, no? La major part dels casos són persones que tenien els papers i que els han perdut perquè han perdut la feina i en la immensa majoria dels casos han emmalaltit aquí. Per no parlar dels majors de vint-i-sis anys que no hagin treballat, les persones majors de vint-i-sis anys amb grau de discapacitat inferior al 65 per cent o les dones separades no beneficiàries. L'accés a la sanitat no pot anar lligada a la situació administrativa, perquè és un dret fonamental. Suposo que se'n recorden, d'allò del conservadorisme amb compassió dels republicans nord-americans; doncs, aquestes polítiques no tenen compassió i són profundament antisocials.

I els deia que hi ha un tercer problema, que és el de l'equitat i l'eficiència. El canvi de model també es produeix en una qüestió fonamental com és el canvi en la cartera de serveis en els copagaments, i això és una qüestió central perquè la gratuïtat de l'assistència sanitària és un element fonamental per garantir l'equitat i l'accessibilitat del sistema. La millora dels resultats de salut del nostre sistema està directament lligada al fet que no hi ha barreres econòmiques d'accés a l'assistència: una pròtesi, una cadira de rodes o el transport sanitari, doncs, són molt cars i, a més, l'increment del copagament dels medicaments i el copagament dels medicaments per a les persones jubilatades hi afegeix un grau d'injustícia encara més gran.

Miri, la idea fonamental, la base el nostre sistema de salut, és la solidaritat social dels que més tenen amb els que menys tenen, de les persones més sanes a les persones malaltes, i aquesta solidaritat s'ha de fer a través dels impostos. Les persones amb rendes de més de cent mil euros el que han de fer és pagar impostos; el que no han de fer és posar els diners en Sicav; han de pagar impostos i no medicaments, a diferència del que proposava el conseller Mas-Colell, però impostos sobre les rendes del treball i del capital, no impostos sobre la malaltia. I aquesta és la part del decret que sembla que al Govern de Convergència i Unió li agrada, no?, i fins i tot critica que sigui insuficient, que pensa que els copagaments havien d'haver anat més enllà, que s'han quedat curts, i per això el conseller Mas-Colell proposava els cinc euros per estada hospitalària i va criticar per insuficients les mesures del Govern del PP.

Què proposem en aquesta moció? Proposem tres coses: rebutjar el decret, especialment el que suposa la fi a la universalitat –la retallada de 10.000 milions d'euros en salut i en educació–, proposem donar suport al sistema català, públic i universal, reprovar els copagaments, la incorporació dels copagaments i els copa-

gaments dels medicaments. En segon lloc proposem que el Govern lideri la defensa del sistema nacional de salut universal, públic i gratuït, i que ho faci no només amb les paraules, amb la retòrica, sinó que també ho faci amb fets, presentant el recurs al Tribunal Constitucional, mantenint la cartera de serveis com està aquí a Catalunya i eliminant la doble injustícia de l'euro per recepta. I, en tercer lloc, proposem que el Govern apliqui mesures alternatives, perquè hi ha una manera diferent de fer les coses. A Catalunya ja ens vam avançar a les mesures del PP amb retallades. Molta gent de l'àmbit sanitari està disposada a reduir costos, està disposada a racionalitzar des del diàleg i des de la concertació, per això els posem un pla concertat amb tot el sector sanitari, i impulsar mesures alternatives en el camp farmacèutic on, efectivament, aquí, el que ha passat en aquest país és que les farmacèutiques han estat impunes fins fa molt poc.

Per acabar, jo voldria sintetitzar el nostre posicionament amb dos grans idees. S'està aprofitant la crisi per canviar el model d'estat del benestar i, en concret, el model sanitari. Estem passant dels drets a la caritat, de l'accés de la sanitat en igualtat i gratuïtat, com diu l'Estatut, a la provisió de serveis sanitaris de ciutadans assegurats. I la segona qüestió és que el decret llei de l'Estat perjudica greument les persones immigrades, les persones de renda més baixa, la gent més gran i amb problemes de salut. I per totes aquestes raons donem suport a aquesta moció.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Han presentat esmenes dos grups parlamentaris i un subgrup. En primer terme, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Mari Sabaté, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Josep M. Sabaté Guasch

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, el posicionament del Grup socialista respecte a la moció presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa serà de suport i, per tant, votarem favorablement i no insistirem en els arguments que el diputat Josep Vendrell ha expressat aquí en aquesta tribuna tan clarament. No caldrà. Sí que explicarem el sentit de la nostra esmena –honorable conseller, que no l'havia citat, disculpi.

L'esmena que volem incorporar pretén recuperar un aspecte clau per aconseguir la coresponsabilitat ciutadana en el sistema sanitari. La participació de ciutadans i agents socials i la seva implicació real amb les decisions en polítiques de salut, en el nivell territorial més adequat per aconseguir-ho, que és el sector sanitari. La participació ciutadana no és una finalitat en si mateixa, no és només un espai on ens trobem i intercanviem informacions formals i informals, que segurament també, però la participació ciutadana és un instrument estratègic per al que entenem com a bon govern de les institucions. Aquest bon govern suposa també una actitud proactiva dels poders públics. Proactiva: no es

tracta d'esperar que els ciutadans reclamin el seu dret a participar ni, per descomptat, tenir por o desconfiar dels diferents moviments socials. Això enriqueix el nostre sistema. Tampoc és cert que els mecanismes de participació suposin un entrebanc a l'eficàcia, sinó que creiem més aviat tot al contrari, es converteixen en un facilitador d'aquesta mateixa eficàcia.

La participació que ens proposem avui en una societat complexa com la nostra i en un departament com el de Salut, que desperta una àmplia sensibilitat ciutadana, ha de ser un instrument que ha de permetre una millor eficiència en les accions territorials en matèria de salut, en l'aplicació concreta de totes i cada una de les polítiques que s'enduguin, i enriqueix el debat previ a la presa de decisions, sens dubte. I si no, miri, molts centres d'atenció primària disposen ja d'espais de trobada amb els pacients i tots, jo m'atreviria a dir, la immensa majoria han ofert grans resultats a la trajectòria d'aquests centres i al seu pla d'implantació a nivell territorial pel que fa a resoldre problemes de salut que, en definitiva, són la millora de la qualitat de vida dels ciutadans en aquest espai.

Cada un també dels plans directors disposa d'espais de relació amb les associacions corresponents. Les autoritats, els directius disposen també d'espais relacionals que esdevenen termòmetres formals o informals del desenvolupament d'aquesta política sanitària en un aspecte més macro. Però entenem que l'única manera de validar unes decisions probablement ja preses és explicar l'abast real de les seves conseqüències, tant positives com negatives, per tal d'afirmar-se en la validesa, precisament, d'aquestes accions preses, probablement, sense un gran suport participatiu dels ciutadans afectats.

En una moció anterior hem presentat l'esmena en aquest sentit, que ha estat rebutjada. Si bé és cert que no per massa vegades dient el mateix un té raó, però permeti'm que ho hagi de fer en aquests moments. En aquest cas, i pensant en la integritat de les propostes de la moció que es presenta, crec que l'enriqueix, aquest apartat que nosaltres proposem, i que, encara que es trasllueix en tot el que ha explicat el diputat Vendrell, aquesta part feia falta per completar el discurs. Per tant, pensem que és un complement i tornem a sotmetre a la seva consideració aquesta proposta. Perquè el sistema de salut de Catalunya s'ha de basar primer que res en la confiança dels ciutadans i ciutadanes, i el Govern no ha de tenir por als processos de participació, i crec que no en té, però sí que en té i n'ha tingut per tal de convalidar accions que el poble al carrer diuen que no estan totalment d'acord amb les que s'han fet.

Per tant, necessitem recuperar aquesta participació per tirar endavant amb els projectes, en un sentit o en un altre, i recordem que s'ha explicat molt sovint que, si hi ha un procés que s'hagi de rectificar dintre d'aquestes polítiques estratègiques, el president, que va ser el primer que ho va anomenar en l'exposició del Pla de salut, a Sitges, es rectificaria. I en aquesta línia és la que esperem que es faci.

Demaneu als diputats de Convergència i Unió que no vegin en aquesta esmena un tornar enrere en de-

cisions, no. D'això ja se'n cuida el Govern en algun moment de fer-ho, és la seva feina, tornar endavant i tornar enrere. El que volem amb aquesta esmena és fer que les accions fetes sense el diàleg que nosaltres entenem que s'ha de fer es validin i/o es rectifiquin, eh?, i les fetes comptant amb el suport dels ciutadans i ciutadanes siguin rectificades per aquests consells que recordem que la Llei òmnibus, d'alguna forma, els va reconstruir a la part que faltava dintre del que és la Llei general de salut de Catalunya.

Moltíssimes gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per explicar les esmenes presentades, les dues presentades, i posicionar-se amb relació a aquesta moció, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Cañas, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans.

Jordi Cañas Pérez

Presidente, honorable *conseller*, diputados, diputadas, para manifestar el apoyo a esta moción en aquellos aspectos que significan la defensa del sistema nacional de salud en sus principios, que este real decreto desmonta y dinamita, que son la universalidad, la gratuidad, la equidad y la accesibilidad.

Y es pertinente hacer esta defensa; y es pertinente justo después de un debate en que hablábamos sobre los peajes. Porque este real decreto sigue, como decíamos antes también, la senda iniciada por este Gobierno, que no tiene ningún inconveniente en gravar con un euro a todos los ciudadanos de Cataluña que tengan que adquirir un fármaco –a todos–, mientras se muestra absolutamente cómplice con una compañía como Abertis, que ingresa 600 millones de euros de beneficio, al conjunto de ciudadanos.

Por cierto, anuncio que Ciutadans presentará una propuesta para gravar con una tasa a esta compañía, para gravar a las concesionarias privadas cuyo beneficio o cuyos importes vayan destinados a la movilidad en Cataluña. A ver si ustedes, que tan animosos son a la hora de constituir nuevas tasas a los más débiles, son ustedes tan animosos a la hora de apoyar una tasa contra una compañía que gana 600 millones de euros de beneficio netos. Estará por ver. ¿Volveremos a ver un peaje de estos grupos, del Partido Popular y de Convergencia y Unión, que tan valientes son para desmontar el sistema nacional de salud? Qué valentía, ¿eh? Qué valientes son ustedes, qué responsables, cuánta confianza transmiten a los mercados. Son ustedes de una confianza... Lo que son es infalibles, infalibles a la hora de presionar y ser fuerte con los débiles y débil con los fuertes.

Por lo tanto, nosotros hemos presentado una enmienda simplemente para que este apoyo al sistema de salud de Cataluña sea también un apoyo al sistema nacional de salud, del cual forma parte, para que quede claro que los principios que queremos para Cataluña los queremos para el conjunto de España. Porque, en definitiva, algunos partidos de esta cámara los peajes

se los pagamos a los ciudadanos, las hipotecas las tenemos con los ciudadanos –con todos– y con los derechos de cada uno de ellos, no solo con los intereses de unos pocos, de los cuales después, de una forma simbiótica, se acaban beneficiando algunos, que evidencian con su comportamiento en este Parlamento a quién pagan los intereses, a quién pagan peajes y con quién tienen hipotecas.

Gracias, presidente, diputados, diputadas.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per defensar les cinc esmenes presentades i per posicionar-se per la moció, té ara la paraula la il·lustre diputada Maria Assumpció Laïlla, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

M. Assumpció Laïlla i Jou

Gràcies, president. Honorable conseller..., bé, tornem a parlar del reial decret, per segona vegada el dia d'avui, en una moció que bàsicament tracta sobre el reial decret, com dèiem, però també amb altres temes de salut que ja a bastament n'hem parlat en aquest Ple i a la comissió. Però evidentment el punt important, i que explicava el grup que presentava precisament aquesta moció, volia reflectir el rebuig al Reial decret 16/2012, un reial decret –ja els ho avanço– en què no coincidim ni en el contingut ni en la forma. Però coincidim, i això sí, en la necessitat de prendre mesures urgents per garantir, precisament, la sostenibilitat d'aquest sistema nacional de salut, de millorar-ne la qualitat i també la seguretat en les prestacions que ofereix. Però és que és un reial decret que el que fa també és promoure un canvi en el sistema de salut que no volem i que, a més a més, trepitja les competències de les comunitats autònomes, cosa que, òbviament, tampoc ens podem permetre.

A manera d'exemple –i només ja citant el preàmbul–, culpabilitza les comunitats autònomes de la poca sol·l·licitud d'aquest sistema nacional de salut i, a més a més, els atribueix la responsabilitat de la pèrdua d'eficiència en la gestió d'aquest sistema nacional. Potser si aquest reial decret s'hagués presentat o aprovat després dels últims anuncis de les xifres oficials de dèficit fets per algunes comunitats autònomes, ni que fos aquest preàmbul, per vergonya, crec que l'haurien pogut canviar.

Convergència i Unió, tant aquí com a Madrid, l'hem rebutjat i, a més a més, el Govern, també amb fermesa, hi ha mostrat el seu desacord. Ara, el que volem i crec que hem de garantir és, precisament, un sistema nacional de salut que respecti el dret de la ciutadania com a garant de l'atenció sanitària que requereixi. I, a més a més, mantenim també, com diu aquesta moció, el ple suport a la Llei general de sanitat, a la LOSC, també a aquelles modificacions fetes *a posteriori* per la llei omnibus, que reforça precisament la LOSC, i també la Llei d'accés a la cobertura pública a càrrec del sistema català de salut, aprovada, doncs, fa tot just dos anys.

Trobem irresponsable imputar el deute a les comunitats autònomes i no donar, a més a més, les eines necessàries per tal d'aconseguir aquest estalvi previst pel Govern central, sent una mesura més de centrifugació dels problemes, com ja ens hi estem acostumant, malauradament, pel Govern central de l'Estat espanyol. I això és el que explicaven tant el conseller Ruiz com el conseller Mas-Colell, que quan deien que les mesures eren insuficients ho deien amb relació a la petició de reduir aquesta despesa en el sistema nacional de salut. No és que en volguessin més, de mesures, sinó que el que deien és que: «Compte! No ens enganyin, a la ciutadania; no ens enganyin a les comunitats autònomes, que amb aquestes mesures no aconseguirem reduir allò que vostès ens demanen pel que fa al dèficit.»

El Govern ha portat el reial decret al Consell de Garanties Estatutàries i en funció del seu dictamen..., doncs, prendrà les mesures necessàries, a través del dictamen, respecte a aquest reial decret. I, de fet, sí que vull puntualitzar que gràcies precisament a una esmena de Convergència i Unió al reial decret, tramitada després, a través d'una fe d'errates, que té cinc pàgines, d'un reial decret, doncs, hem revertit precisament l'obligació de pagament de la medicació hospitalària de dispensació ambulatoria. Crec que és un fet important a destacar, sobretot per a aquelles persones que pateixen patologies que necessiten, doncs, tractaments molt específics i econòmicament molt costosos.

Ha de quedar clar que ningú quedarà fora de l'atenció sanitària a Catalunya.

I respecte als altres punts de la moció, que ja no estan tan centrats en el reial decret, sinó que fan referència o a farmàcia, o a la sida, o també a la participació dels pacients, dels professionals de la salut, els consells de salut, a partir d'una esmena presentada pel Grup Socialista –ja ho deia al principi–, n'hem parlat a bastament i el que hem de fer, doncs, és refermar-nos en aquells punts als quals sempre hem donat suport, com per exemple la creació d'un sistema d'informació sobre medicaments i terapèutica, perquè ja disposem d'un sistema d'informació propi, que és el Cedimcat. O la promoció de la formació dels professionals, independentment de la indústria farmacèutica; crec que això és obvi i, a més a més, majoritàriament es fa així –li ho dic per experiència pròpia. O estendre progressivament el percentatge de receptes electròniques al cent per cent de les prescripcions mèdiques. O a la creació de comissions farmacoterapèutiques, ja que hi ha moltes entitats proveïdores que ja les tenen, ja sigui a nivell més concret, a nivell hospitalari, o també a nivell de l'ICS.

Sobre l'esmena que presentava el Partit Socialista, ja ho deia jo abans també, no?, aprofitant una mica que *el Pisuerga pasa por Valladolid*, tornem a parlar del tancament de centres i tornem a parlar de coses que no estan relacionades amb aquest reial decret. Només dir-los que si algú ha prestat atenció, precisament, a la participació dels usuaris i dels professionals, és aquest Govern. I, entre altres coses, i a tall d'exemple, al febrer d'enguany es va posar en marxa precisament el Consell de Pacients, que dona veu i explica i facilita tota la informació necessària als usuaris i entitats de

pacients i de malalts sobre aquelles decisions que s'estan prenent a nivell del sistema sanitari.

Per aquest motiu, i entenent, doncs, que les esmenes transaccionals fetes als punts 1 i 7, que, a més a més, les faig arribar ara a la Mesa, i també que l'acceptació per part del grup proposant de la moció de l'esmena al punt 12.d..., són acceptades, nosaltres votàrem favorablement als punts 1, 2, 6, 7, 10, 12.a, 12.c, 12.d, 12.e i 13, i demanàrem la votació separada de la resta de punts.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Per fixar posició, ara té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'il·lustre diputat senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Senyora presidenta. Conseller, aquesta moció és molt semblant a la que s'ha presentat abans i es basa en el rebuig del famós *decretazo*, com aquí s'ha dit, no?, cosa que el grup de Solidaritat condona plenament, eh?, com així també ho fem amb les lleis generals i lleis d'aquesta cambra que sacralitzen l'accés universal a la salut a càrrec del Servei Català de la Salut.

El més greu de les retallades a què es refereix el punt 3..., no sols afecten directament el benestar i la qualitat del servei de salut, sinó que fan que la nostra nació pateixi dues xacres: primer, el fet de comptar amb menys fons per a la salut dels catalans, i, segon, altres derives que també són igualment importants. Ahir en aquesta cambra es va parlar de la cortesia que suposadament falta als catalans, segons ho veu el PP. Una ironia, parlar en aquests termes, quan la cortesia que es té envers la salut i l'educació dels catalans per part del Govern del senyor Rajoy és molt qüestionable. I això, quan aquesta nació, per utilitzar el llenguatge del nostre Govern, sí que ha fet, segons ell, els deures i sí que fa un any que aplica retallades tan agressives com innecessàries, en alguns camps, en tot aquest temps. Som un país teòricament ric –recordin allò dels quatre motors d'Europa– i, en canvi, ens veiem obligats per Espanya a maltractar els nostres malalts i a maleducar els nostres fills, fins i tot a deixar els nostres discapacitats a l'atur.

Solidaritat està en contra del copagament i ho estem, entre d'altres raons i en contra del que deien altres grups, perquè creiem deshonest carregar sobre les espatlles dels catalans allò que vent –fisc– s'endugué. I que s'endugué perquè, com recordava ahir el senyor Puigcercós, cap dels cinc episodis d'intent de pacte fiscal que s'han fet en els darrers anys en aquest país, cap d'aquests episodis ha donat cap mena de resultat efectiu i durador.

En el punt 6, estem d'acord a sol·licitar el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries.

I, per acabar, respecte al punt 12, no estem gaire segurs –si vostès ho estan, doncs, ens donen una alegria– que les recomanacions que fan per evitar els interessos dels professionals de la salut amb les com-

panyies farmacèutiques seran fructíferes –tant de bo–, ni si la fórmula escollida serà prou efectiva. Però la identificació del problema i la necessitat de trobar-hi una solució certament és un repte de futur per a tots nosaltres.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. En nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana té ara la paraula l'honorable diputada senyora Carme Capdevila.

Carme Capdevila i Palau

Gràcies, president. Molt honorable conseller, per expressar el nostre vot favorable a la Moció subsegüent presentada per Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa sobre les darreres mesures de l'Estat en matèria de salut. Jo crec que en l'anterior moció que ha presentat Esquerra i que hem debatut aquí, en el Parlament, fa poca estona ja he desgranat suficientment totes les raons per posar de manifest el nostre clar rebuig a la validació del real decret. I si abans he tingut temps només de plantejar quatre punts, doncs, en aquesta estoneta intentaré explicar, aportar més raons per les quals justificar el nostre suport al rebuig i el nostre suport a la moció.

Jo crec que comença a ser hora que comencem a explicar quin és el sistema de salut públic que volem cadascú de nosaltres. Esquerra Republicana de Catalunya ho tenim molt clar: nosaltres apostem per un sistema sanitari nacional català, un sistema públic que garanteixi sobretot la universalitat; que sigui públic, però amb garantia de serveis; que sigui equitatiu; que sigui eficient; que sigui de qualitat; que sigui transparent, per exemple en tot el tema dels concerts; que sigui finançat suficientment per impostos progressius. I aquest és el model que nosaltres volem i és el model que realment s'està veient alterat amb l'aprovació del real decret i amb l'aplicació per part del Govern de Catalunya, doncs, de les mesures que el Govern impulsa.

Jo crec que la pregunta que ens hem de fer, honorable conseller, en aquest moment és si el nostre sistema català està capacitat en aquests moments per acceptar més retallades sense que trenquem la seva qualitat assistencial. Perquè Esquerra..., i jo hi insisteixo, i ho faig des de la meva primera intervenció en aquesta tribuna respecte a temes de salut, en l'àmbit de la salut. Esquerra Republicana, i ho dic molt fermament, insistim que no tenim un problema de sostenibilitat del sistema públic de salut; el que tenim –el que tenim– és un problema de manca d'ingressos, de manca d'ingressos que pot posar, evidentment, en perill la sostenibilitat del sistema.

Per tant, jo crec que hem de treballar en aquesta línia, i no en la línia..., no caminin en la línia contrària des de Catalunya o des del Govern de l'Estat. No caminin en la línia contrària. Treballem per millorar els ingressos que ens permetin la sostenibilitat del sistema. Perquè, hi insisteixo, la sostenibilitat del sistema no té un problema: el té la manca d'ingressos. I el que ens hem de preguntar ara en aquests moments és real-

ment on ens portarà –ho he fet abans i em segueixo preguntant el mateix–, on ens portarà l'aprovació i la validació d'aquest decret? Ho he dit abans, també, no és el sistema més barat, i això està demostrat a la Unió Europea, en països que ja apliquen aquest nou model de l'assegurat.

Però, tanmateix, si no ens aporta estalvi econòmic, que no ens l'aporta, jo demanaria al Govern i al Partit Popular de Catalunya que expliquin –que expliquin– a la ciutadania les veritables raons per les quals s'està validant o s'ha validat aquest decret, que expliquin les veritables raons! És a dir, el conseller quan surt del *consejo territorial* diu: «És un decret que no ens aportarà o que no ens facilitarà poder dur a terme l'estalvi que ens estan reclamant.» No és un decret que millori substancialment l'estalvi que necessiten per corregir el dèficit. Però, tanmateix, és un decret que trenca aquesta garantia d'accés a la ciutadania creant ciutadans de primera, creant ciutadans de segona. És un decret que no afronta cap reforma estructural del sistema per millorar-ne la seva eficiència –no afronta cap reforma estructural del sistema per millorar-ne la seva eficiència–, perquè millorant la seva eficiència aconseguim estalvi econòmic, també.

Escolta, és un model que, evidentment, no ens aporta més autogovern; tot el contrari, és un model que homogeneïtza les competències en l'àmbit de la salut, centralitza les competències en l'àmbit de la salut, i és un model... –ho he dit abans i hi seguiré insistint–, és un model que obre la porta al fet que el sector privat pugui fer negoci amb un mercat molt llaminer, que és el mercat de la salut.

Per tant, nosaltres, com que aquest no és el nostre model, donarem suport a la moció presentada per Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputada. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té ara la paraula la il·lustre diputada Eva García.

Eva García i Rodríguez

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller de Salut, per marcar posició del Grup Popular amb relació a la moció d'Iniciativa per Catalunya Verds sobre salut. Mirin, senyors d'Iniciativa per Catalunya Verds, estem patint una crisi sense precedents –i aquí també faig referència a la portaveu d'Esquerra Republicana, doncs, perquè sembla que no siguin conscients de quina és la situació actual del país–, i ha estat precisament la incapacitat del Partit Socialista d'aquí, d'arreu, i moltes vegades també amb el suport d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya per fer front –per fer front– a la situació la que ens ha portat fins a la situació insostenible que estem patint. Perquè que ningú oblidí que si avui estem com estem és perquè durant vuit anys no s'han fet les reformes que s'havien de fer. I per això tenim avui quasi sis milions de per-

sones a l'atur, una generació sencera de persones, de joves expulsats del mercat laboral, i més d'un milió de famílies sense cap ingrés.

Per tant, la situació actual fa que sigui urgent i necessari prendre mesures de caràcter urgent, també, de la reforma sanitària. Mesures que permetran enfortir el nostre sistema nacional de salut i assegurar la seva qualitat, equitat i cohesió en un marc de sostenibilitat.

I, mirin, la novetat que introdueix aquest famós reial decret del Govern espanyol, del Govern Rajoy, és que precisament unifica el concepte d'assegurat definint totes les possibilitats en les quals un ciutadà espanyol pot trobar-se en el moment de fer el tràmit administratiu de sol·licitud. Per als estrangers que ho sol·licitin –per als estrangers que ho sol·licitin–, s'aplicarà, evidentment, el mateix procediment administratiu juntament i obligatòriament, com no pot ser d'una altra manera, amb les normes europees, convenis bilaterals o exigències d'estrangeria. Per tant, és completament fals, i ho torno a repetir, és completament fals que hi hagi un retrocés en el dret a accedir a les prestacions sanitàries; al contrari, amb aquesta llei es solucionen les mancances que hi havien en els últims anys.

I vull fer un comentari en referència al punt..., crec que és el punt setè de la moció presentada per Iniciativa per Catalunya, en concret, doncs, per acabar, i vull fer aquest comentari per acabar amb especulacions i per acabar amb afirmacions falses que s'han fet també en el debat de la moció anterior presentada pel Esquerra Republicana i, en concret, el que fa referència al tema dels majors i els menors de vint-i-sis anys. Mirin, el reial decret, el reial decret del Govern Rajoy garanteix la cobertura a qualsevol ciutadà en una situació que tingui més de vint-i-sis anys, d'acord amb l'article 1, bé per no superació del límit d'ingressos o bé mitjançant el desenvolupament reglamentari. Per tant, mentre no s'aprovi aquest reglament es mantindrà tot igual com fins ara. Qui tingui la condició de beneficiari, tingui o no vint-i-sis anys, seguirà tenint la seva targeta sanitària. Després, per tant, d'aprobat el reglament, tindrà la condició d'assegurat acreditant que els seus recursos no excedeixen la quantitat del reial decret.

Però vull fer un altre comentari, i vull fer un comentari crec que molt important. Mirin, no pot ser –no pot ser– que en aquest país una persona en situació irregular tingui en vint-i-quatre hores els mateixos drets d'un immigrant en situació regular o que qualsevol ciutadà de Catalunya. Aquesta sí que és una injustícia social! Senyors d'Iniciativa per Catalunya, sé que no els agrada escoltar aquest discurs, però aquesta és la veritable injustícia social, perquè vostès amb la seva actitud, les esquerres d'aquest país, amb la seva actitud el que provoquen és precisament que incrementin els immigrants irregulars al país.

I, mirin, nosaltres, el Partit Popular, nosaltres... –no es posin nerviosos, senyors d'Iniciativa per Catalunya–, nosaltres, el Partit Popular, treballem per no tenir persones en situació irregular, ni il·legal, i els ho puc dir més alt, però no els ho puc dir més clar. I, a més, mentre hi hagi persones en aquest país passant gana, men-

tre tinguem menjadors socials plens i plens de gent, el Partit Popular seguirem aplicant les mesures –les mesures– que creiem convingents.

Perquè, mirin, l'exercici d'hipocresia, en aquest país, de les esquerres, i ara també amb el vistiplau de Convergència i Unió, arriba a extrems insòlits. La nostra capacitat d'acollida com a país no és il·limitada, a veure si ho acaben d'entendre, perquè, mirin, el nostre cor –el nostre cor– ens diu que hem d'ajudar tothom, però resulta que el nostre cap ens diu que això és impossible i s'ha de dir d'aquesta manera, alt i clar, i nosaltres ho farem i no tenim cap problema, perquè vostès, perdonin que els ho digui, però l'actitud absolutament hipòcrita que tenen amb tot aquest tema, doncs, no té fronteres. I aquesta és la veritat, i vostès li poden donar totes les volten que vulguin, però la gent que ens escolta saben com es col·lapsen els serveis mèdics del nostre país, també per les persones, també per l'allau de persones en situació irregular... (*remor de veus*), també per les persones en situació irregular.

El vicepresident primer

Senyora diputada, un moment. Si us plau, silenci. I vagi acabant.

Eva García i Rodríguez

Ja acabo. Gràcies, senyor president. I acabo, la situació de la sanitat a casa nostra requereix mesures urgents i al Partit Popular no ens tremola ni ens tremolà el pols i les estem fent i les aplicarem.

Moltes gràcies, senyor president, il·lustres diputats i diputades, honorable conseller.

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Per pronunciar-se sobre les esmenes, ara té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, president. Vull començar agraint les esmenes i aportacions dels diferents grups que les han presentat. Acceptem l'esmena del Grup Socialista, creiem que és una bona proposta en el sentit del diàleg a què també es refereix la moció. No acceptem les esmenes de Ciutadans, ja es fa referència a la Llei general de salut i al sistema català de protecció de la salut. I, pel que fa a Convergència i Unió, efectivament, hem transaccionat l'esmena número 1 en el sentit de posar l'accent en el rebuig a la pèrdua de la universalitat, rebutgem la 2, la 3..., hem transaccionat la 3, aquesta que hem distribuït als portaveus, i també acceptem l'esmena 5.

Fet aquest comentari sobre les esmenes, jo crec que el debat central ens l'acaba de fer ara la portaveu del PP, és a dir, si hi havia algun dubte que el real decret aquest de salut era xenòfob, doncs, vostè ara ho acaba d'explicar molt bé. Perquè aquí la pregunta, senyora Eva García, és: les persones immigrants, amb papers o sense papers, són persones o no? L'accés a la salut,

el dret a la salut, està lligat a obtenir papers o no? Nosaltres creiem que no. Efectivament, en aquest tema hi ha dos cosmovisions diferents al voltant de les polítiques d'immigració. Jo els vull recordar que el major descontrol migratori que hi ha hagut mai en aquest país és durant el Govern del senyor Aznar. (*Remor de veus.*) Sí, sí, és el major descontrol migratori...

El vicepresident primer

Perdoni –perdoni–, senyor diputat. Si us plau, deixin que el diputat que té ús de la paraula s'expressi.

Josep Vendrell Gardeñes

Miri, no és veritat que els immigrants col·lapsen els serveis sanitaris, no és veritat, això és mentida. No és veritat que els immigrants col·lapsen el sistema sanitari, entre altres coses perquè és població jove, majoritàriament. No és veritat. Vostès estan irresponsablement difonent aquesta idea, i això és profundament irresponsable, a part de ser mentida. És que vostès no es mereixen ser un partit de govern quan diuen aquestes coses. Com poden dir això?

Mirin, què passa amb els immigrants que tenen malalties com un càncer o com la sida i que ara es quedaran sense assistència sanitària? Què passa amb aquestes persones immigrants? Què hem de fer amb aquestes persones immigrants? Mirin, nosaltres creiem que en el cas de l'atenció sanitària i dels drets fonamentals sí que hi cabem tots.

Segona qüestió, celebrar que amb Convergència i Unió estiguem d'acord amb el tema de la universalitat i que ningú pot quedar exclòs, i en aquest sentit la transacció que hem aprovat va en aquest sentit del que diu l'Estatut d'autonomia de Catalunya: accés igualitari i gratuït a l'atenció sanitària. I lamentar –i lamentar– que no coincidim amb el tema del copagament, que crec que és un debat profundament important.

Però, mirin, jo, per acabar, voldria també comentar una altra cosa, tornant al Partit Popular. Parlen de problema de sostenibilitat econòmica del sistema sanitari. I del sistema financer? I del sistema bancari? Oi que hi ha diners per rescatar Bankia? No hi ha 10.000 milions per a l'educació i per a la salut? Fan aquesta contrareforma sanitària i, en canvi, els costos...

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau...

Josep Vendrell Gardeñes

...de la mala contrareforma financera que vostès han fet ara els pagarem tots amb la nacionalització de Bankia. Socialitzar pèrdues, privatitzar beneficis, aquesta és la seva política. O l'amnistia fiscal? No és perjudici això per a la garantia de l'estat del benestar, l'amnistia fiscal? Pel que es veu, no; pel que es veu, cal retallar salut i cal retallar educació. Ara, per als bancs i per a l'amnistia fiscal, cap problema.

Vostès el que han de ser és més durs i contundents amb aquests banquers que segurament haurien d'estar a la fiscalia, i no amb els immigrants, això es el que caldria.

El vicepresident primer

Senyor diputat, vagi acabant.

Josep Vendrell Gardeñes

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies.

(Carme Capdevila i Palau demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Capdevila.

Carme Capdevila i Palau

Gràcies, presidenta. Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Carme Capdevila i Palau

Moltes gràcies. És per dir-li a la diputada del Partit Popular que la memòria és molt curta, perquè realment és cert que el 2004... Li donaré dades, li donaré dades de Catalunya. 2004, quan va acabar el Govern del senyor Aznar del Partit Popular, a Catalunya hi havia 700.000 immigrants, dels quals 200.000 estaven en situació d'irregularitat. En aquests moments, aproximadament, hi ha 1 milió de persones immigrants, de les quals només 100.000 s'estima que estan en situació d'irregularitat. Per tant, celebrem aquesta voluntat de treball.

I, miri, el que li vull dir –el que li vull dir–, senyora diputada, és que aquest país –aquest país– el que no té és capacitat il·limitada per suportar el dèficit fiscal que estem patint any rere any.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull –senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Era per si la votació separada..., que gairebé seria punt per punt, perquè..., gairebé seria punt per punt, perquè n'hi ha moltes, de separades.

La presidenta

Sí, fins i tot, pel que tinc aquí, el punt 12 vostès demanen votació separada de l'a, c, d i e.

Jordi Turull i Negre

Exactament.

La presidenta

Separada de cada un dels punts, no?

Jordi Turull i Negre

Sí, d'aquests subpunts del 12, també...

La presidenta

Molt bé, d'acord. Si hi ha alguna altra petició de votació separada... *(Pausa.)* Senyor Cañas...

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidenta. Finalmente, ¿cómo queda? ¿Votación separada de cada uno de los puntos o pedimos...? *(Pausa.)* ¿Sí?

La presidenta

Podem fer votació separada de cada un dels punts, a excepció, si és que no en volen fer una altra, del 12, que faríem separada de la c, d i e. I, finalment, votaríem l'esmena final presentada pel Grup Parlamentari Socialista. D'acord? *(Pausa.)*

Passarem, doncs, a votar punt per punt, començant pel punt número 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 107 vots a favor, 13 en contra i 3 abstencions.

Passem a votar el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 123 vots a favor.

Passem a votar el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 51 vots a favor, 72 en contra.

Passem ara a votar el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 48 vots a favor, 74 en contra.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 51 vots a favor, 72 en contra.

El punt sisè.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 110 vots a favor i 13 en contra.

Votem el punt setè.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 107 vots a favor, 13 en contra i 3 abstencions.

El punt vuitè.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 51 vots a favor, 72 en contra.

Votem el punt novè.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 51 vots a favor, 72 en contra.

El punt desè.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 110 vots a favor, 13 en contra.

El punt onzè.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 52 vots a favor i 71 en contra.

Ara passem al punt dotzè, apartat *a*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 120 vots a favor i 3 en contra.

Ara votarem el punt *c* –el punt *c*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 119 vots a favor, 1 en contra i 3 abstencions.

Ara l'apartat *d*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 123 vots a favor.

Ara l'apartat *e*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 123 vots a favor.

Ara, del punt 12, els apartats que no hem votat separatament, que són el *b*, el *e* i el *f*, d'acord? (*Veus de fons*.)
Perdó –perdó–, *b* i *f*.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 49 vots a favor, 71 en contra i 3 abstencions.

Passem a votar l'apartat 13.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 123 vots a favor.

I, finalment, l'esmena socialista que s'incorpora.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 51 vots a favor, 72 en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de tres de la tarda i set minuts.